Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελλήνου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Αδείας 3645
ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 9 ΙΟΥΝΙΟΥ 2017 Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, Ἀλεξάνδρου Ἱερομάρτυρος, Ἀνανίου Μάρτυρος, Τῶν Ἁγίων τριῶν Παρθενομαρτύρων τῶν ἐκ Χίου | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2168

Χάρις ἤ ἐξουσία;

Τοῦ π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ

Μὲ συγκλόνισε κυριολεκτικὰ τὸ ἐρώτημα ἑνὸς νεαροῦ κληρικοῦ μας, εὐπαιδεύτου μὲν καὶ πανεπιστημιακά, ἀλλὰ ἐντελῶς ἀγεύστου τῆς ὀρθοδοξίας, ὅπως παραδίδεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους μας. Μοῦ ἔθεσε τὸ ἐρώτημα, πῶς κρίνω τὴν λεγομένη «Μεγάλη» Σύνοδο τῆς Κρήτης (2016), ζητώντας τὴν γνώμη μου γι' αὐτήν. Τοῦ ἀπάντησα, ὅτι δυστυχῶς οὔτε «Ἁγία» οὔτε «Μεγάλη» οὔτε «Οἰκουμενική» Σύνοδος εἶναι, ἀλλὰ σαφῶς Οἰκουμενιστική, μὲ τὸ νὰ διακονεῖ τὸν Οἰκουμενισμό, καταστρέφοντας τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐπὶ πλέον εἶναι ξένη πρὸς τὴν Ἀποστολικὴ καὶ Συνοδική μας Παράδοση καὶ τὴν ἐμπειρία καὶ διδασκαλία ὅλων τῶν Ἁγίων μας, παλαιοτέρων καὶ νεωτέρων. Γι' αὐτὸ ἤδη ἡ σύγκλησή της διέσπασε τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφοῦ ἀπὸ τὶς 14 αὐτοκέφαλες τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀπουσίαζαν οἱ τέσσαρες (Ἀντιοχείας, Ρωσίας, Βουλγαρίας καὶ Γεωργίας), ποὺ ἐκπροσωποῦν ἀριθμητικὰ περισσότερο ἀπὸ τὸ ἥμισυ τῶν Ὀρθοδόξων Πιστῶν στὸν κόσμο.

Ἡ ἀπάντησή μου δὲν ἔπεισε τὸν συνομιλητή μου, ὁ ὁποῖος -ἄνθρωπος καλῆς θελήσεως- μοῦ ὑπέβαλε ἕνα ἀκόμη ἐρώτημα: Πῶς τότε εἶναι δυνατὸν νὰ διατηρηθεῖ καὶ ἑδραιωθεῖ ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν **δὲν πειθαρχοῦμε** στοὺς Ἐπισκόπους μας, ποὺ εἶναι οἱ ἐκκλησιαστικοί μας Ἡγέτες; Τότε κατάλαβα, ὅτι ἡ λογικὴ τοῦ συνομιλητοῦ μου κινεῖται στὰ ὅρια τῆς κοσμικῆς ἐννοίας τῆς Ἐξουσίας (πρβλ. Ἰω. 19, 10 ἑξ. Διάλογος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ μὲ τὸν Πιλάτο). Οἱ Ἐπίσκοποι γενικά, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶναι τελείως ἄσχετοι μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων μας, νοοῦνται ὡς **Κύριοι** καὶ **ἐξουσιαστὲς** τοῦ ποιμνίου τους. Κάτι ποὺ ἐνσαρκώθηκε καὶ στὴν ἀπὸ τινων αἰώνων ὁρολογία γιὰ τὸν ἐπίσκοπο: δεσπότης, κυριάρχης κ.τ.ὅ. Συνεπῶς, ἀρκεῖ ἡ ὑπακοὴ στὸν «ἀνώτερο» καὶ «ἐξουσιαστή», γιὰ νὰ διαφυλαχθεῖ ἡ ἑνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ἔχουν ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα; Μᾶλλον ὄχι. Γι' αὐτὸ ἔσπευσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω μὲ τὸν λόγο τῶν Ἁγίων μας.

α) Θεμέλιο τῆς ἑνότητάς μας δὲν εἶναι ἡ «ἐξουσία» τῶν Ποιμένων, ἀλλὰ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ποὺ συνέχει καὶ συγκροτεῖ τὸν θεσμὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Χριστός μας στὴν «ἀρχιερατικὴ προσευχή» Του (Ἰω. 17, Ι ἑξ.), παρακαλώντας τὸν Πατέρα γιὰ τὴν ἑνότητα τῶν Πιστῶν (ἵνα ὦσιν ἕν»), προσθέτει καὶ τὰ ἑξῆς: «Πάτερ, οὕς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ κἀκεῖνοι ὦσι μετ' ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμήν, ἣν δέδωκάς μοι...» (Ἰω. 17,24). Ἡ ἑνότητα τῶν Πιστῶν στὸν Χριστὸ προϋποθέτει τὴν θεοπτία, τὴν ἐνοίκηση τῆς ἄκτιστης Χάρης τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ στὴν καρδία τῶν Πιστῶν. Ἄλλου εἴδους ἑνότητα δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει στὴν Ὀρθοδοξία. Ὅταν ἀπουσιάζει αὐτὴ ἡ ἑνότητα, ὁδηγούμεθα στὴν «ὁλοκληρωτική» πειθαρχία.

β) Δὲν ἀρκεῖ συνεπῶς ἡ χειροτονία, γιὰ νὰ ἀσκεῖ κάποιος «ἐξουσία» στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ χειροτονούμενος μπορεῖ νὰ εἶναι «φορέας» ἤ «ἀχθοφόρος» τῆς ἱερωσύνης. Σαφέστατα παρατηρεῖ στὸ σημεῖο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Τιμοῦν τὸν Γέροντα Ἐπιφάνιον, ὁ ὁποῖος κατεκεραύνωνε τὰς Ἀντικανονικὰς Πράξεις

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Γέρων Ἐπιφάνιος «προκατεδίκασε» καὶ προαπέρριψε τὴν «Σύναξιν τοῦ Κολυμβαρίου». «Μετὰ τὶς Ἀντικανονικότητες τῆς "Συνάξεως τοῦ Κολυμβαρίου", καὶ τὶς ἀντικανονικὲς ἐπαπειλούμενες καὶ θρυλούμενες καθαιρέσεις κληρικῶν καὶ Ἐπισκόπων, τί μᾶς ἀναμένει;».

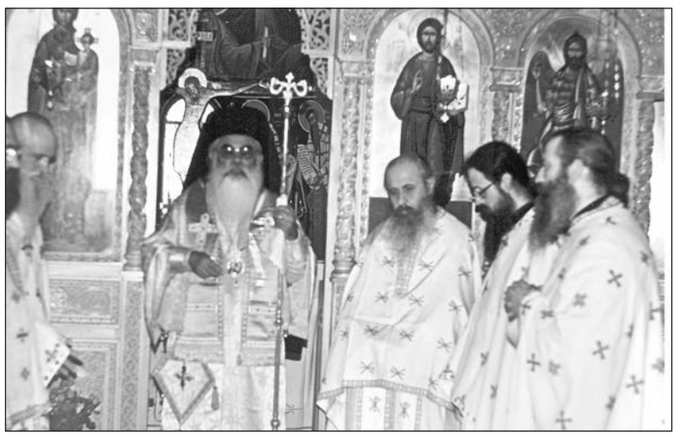

Ὁ ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ Μητροπολίτης Παραμυθίας Παῦλος συλλειτουργῶν μὲ τὸν π. Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον, τὸν π. Ἡσύχιον Πέπταν, τὸν π. Σπυρίδωνα Παυλόπουλον καὶ ἄλλους πατέρας.

*Τοῦ **Ἀρχιμ. Ἱεροθέου Ἀργύρη,** Ἱεροκήρυκος Ἱ.Μ. Πειραιῶς*

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ταμασοῦ καὶ Ὀρεινῆς, σὲ συνεργασία μὲ τὴ Χριστιανικὴ Ἕνωση Κυπρίων Ἐπιστημόνων (Χ.Ε.Κ.Ε.), διοργάνωσαν τὴν Κυριακή, 28 Μαΐου 2017 καὶ ὥρα 11:00 τὸ πρωί, στὴν Αἴθουσα Ἐκδηλώσεων τῶν Κοινοτικῶν Συμβουλίων Δευτερᾶς συνέδριο, μὲ θέμα: «Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος (1930-1989)».

Χαιρετισμὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου

«Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἐκλεκτοί μας εἰσηγητὲς θὰ φωτίσουν σήμερα σημαντικὲς πτυχὲς ἀπὸ τὴν καρποφόρα ζωή του, ὥστε πολλὰ διδάγματα νὰ ἀντλήσουμε καὶ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν ἁγία, ἀγωνιστικὴ καὶ μαχητική του ζωή νὰ συνεχίσουμε καὶ μεῖς τὴν κατὰ Χριστὸ βιοτή μας.

Σὲ μία ἐποχὴ κρισιμότατη γιὰ τὴν πορεία τοῦ Ἔθνους μας, κατὰ τὴν ὁποία διακυβεύεται αὐτὴ αὕτη ἡ ὕπαρξή μας, ἔχουμε βαθύτατη ἀνάγκη, ὡς Ἑλληνισμός, ἀπὸ πρότυπα. Πρότυπα, πνευματικὰ ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ ἐπιστρέψουμε στὶς ζείδωρες πηγὲς τῆς Ὀρθοδοξίας μας καὶ νὰ ἀντλήσουμε ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἠθικὲς καὶ χριστιανικὲς δυνάμεις ποὺ χρειαζόμαστε, ὄχι μόνο γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν ἱστορικὴ καὶ ἐκκλησιαστική

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀνθρώπινον δικαίωμα ἡ ὁμοφυλοφιλία;

*Τοῦ **Σεβ. Πειραιῶς Σεραφείμ***

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία σέβεται τὴν προσωπική καὶ ἰδιωτική ζωή κάθε προσώπου, ὡς ὑπεύθυνη ἐλεύθερη ἐπιλογή. Δέν ἔχει πρόθεση οὔτε νά ἐπέμβει ρατσιστικά οὔτε νά ἀναστείλει δικαιώματα καί ἐλευθερίες.

Ἡ ἀπενοχοποίηση, ὅμως, τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἀνθρωπίνης ὀντολογίας καί φυσιολογίας, μέ τήν θεσμική ἀναγνώριση τῶν αἰσχίστων παθῶν τῆς ὁμοφυλοφιλίας σήμερα, τῆς παιδοφιλίας αὔριο (βλ. Ὁλλανδία) καί τῆς κτηνοβασίας μεθαύριο (βλ. Γερμανία), ἀποτελεῖ ἀσύγγνωστο καί τερατῶδες κακούργημα εἰς βάρος τοῦ αἰωνίου Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τό ὁποῖο ἐξισώνεται πλήρως μέ τήν ὕβρη τῶν Σοδόμων καί Γομμόρων. Ἡ ἀθώωση, ὑποστήριξη καί παρουσίαση τῶν αἰσχρῶν καί ἀτίμων παθῶν ὡς φυσιολογικῆς καταστάσεως καί ὡς ἁπλῆς διαφορετικότητος προσκρούει στήν πανανθρώπινη συνείδηση, ἡ ὁποία ἀνά τούς αἰῶνες γνωρίζει ὡς φυσιολογική σεξουαλική συμπεριφορά τίς σχέσεις ἀνάμεσα στόν ἄνδρα καί τήν γυναίκα, στό ἄρσεν καί τό θῆλυ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ΛΑΘΗ τοῦ κ. Στ. Γιαγκάζογλου

*Τοῦ **κ. Παύλου Τρακάδα***

Ὁ ὑπεύθυνος διὰ τὸ νέον πρόγραμμα τῶν Θρησκευτικῶν κ. Στ. Γιαγκάζογλου ἔχει καταφέρει νὰ ἀναστατώση ὄχι μόνον τὴν Ἱεραρχίαν ἀλλὰ καὶ πλῆθος εὐσεβῶν χριστιανῶν διὰ τοὺς χειρισμοὺς του εἰς τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ἐπαινεῖται ἀπὸ κάποιους ὡς δεινὸς θεολόγος καὶ ἀποδίδουν εἰς τοὺς ἀσκοῦντας κριτικὴν ὅτι «δὲν τὸν καταλαβαίνουν». Εἶναι ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα;

Ὁ Ο.Τ. ἐδημοσίευσε διάφορα ἄρθρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπισημαίνονται ὀφθαλμοφανῆ λάθη εἰς τὸ νέον πρόγραμμα σπουδῶν μὲ κορυφαῖον τὸ ἄρθρον «Ὄχι εἰς τὸ νέον παιδομάζωμα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν», εἰς τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτεται μὲ ἐπιστημονικὴ ἐπιχειρηματολογία καὶ ἀδιάσειστα τεκμήρια, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ γραπτὰ καὶ δηλώσεις τῶν συνεργατῶν τοῦ κ. Γιαγκάζογλου, ὅτι προωθεῖται ὁ σχετικισμὸς εἰς τοὺς μαθητάς.

Ὡστόσον κανεὶς παραδόξως δὲν ζητεῖ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν κ. Γιαγκάζογλου. Μάλιστα ἡ φήμη ὅτι προωθεῖται διὰ τὴν θέσιν τῆς Δογματικῆς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῶν Ἀθηνῶν τοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Εἴμεθα συκοφάνται;

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΠΡΕΠΕΙ νά εἴμαστε ἐπιφυλακτικοί ἀπέναντι στίς κατά συνθήκην ἐκδηλώσεις, ὅταν συναντιόμαστε μέ γνωστούς καί ὑπεύθυνους ἀνθρώπους πού κατέχουν μιά ἐξουσία ἤ ἔχουν κάποια ἀρμοδιότητα. Καί αὐτό γιατί ποτέ δέν ἀποκαλύπτουν τήν πραγματικότητα ἤ γιά νά ἀκριβολογήσω, καλύπτουν ὑποκριτικά τίς ἀρνητικές τους διαθέσεις γιά τήν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων πού μᾶς ἀπασχολοῦν.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί στήν Ἐκκλησία, ὅπου περισσεύουν τά καλά λόγια, οἱ εὔκολες διαβεβαιώσεις καί οἱ πολλές ὑποσχέσεις. Ἰδίως στούς διαδρόμους τοῦ συνοδικοῦ μεγάρου καί στίς τράπεζες καί τά ἀρχονταρίκια τῶν μοναστηριῶν. Εἶναι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ Πάπας, ὁ Πατριάρχης τῶν Κοπτῶν καὶ ἡ ἕνωσις τῶν «Ἐκκλησιῶν»

Κατά τήν πρόσφατη ἐπίσκεψή του στήν Αἴγυπτο, ὁ Πάπας Φραγκίσκος εἶχε συνάντηση καί μέ τόν Κόπτη Πατριάρχη Θεόδωρο Β΄, μία συνάντηση ἰδιαίτερα σημαντική, ἀφοῦ, ὅπως διατυπώθηκε στό κοινό ἀνακοινωθέν τῶν δύο θρησκευτικῶν ἡγετῶν: «Ἀπεφασίσαμεν τήν μή ἐπανάληψιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος, τό ὁποῖον ἔχει τελεσθῆ εἰς κάθε μίαν ἀπό τάς ἐκκλησίας μας, δι' ὅποιον ἐπιθυμεῖ νά γίνη μέλος τῆς ἄλλης ἐκκλησίας». Ἕνα ἀνακοινωθέν πραγματικά σπουδαῖο, ἀφοῦ μᾶς ἀποδεικνύει μέ τόν καλύτερο τρόπο ὅτι οἱ διαχριστιανικοί διάλογοι μεταξύ ὅλων τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων βρίσκονται σέ πολύ καλό ἐπίπεδο. Διάλογοι πού σκοπό ἔχουν τήν ἐπίτευξη τῆς ἕνωσης καί ὅπως χαρακτηριστικά γράφει τό κείμενο «προκειμένου νά εὕρωμεν τήν ὁρατήν μας ἕνωσιν ἐν τῇ διαφορετικότητι, ἐπί τῇ καθοδηγήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Ἀνακοινωθέν πού καταδεικνύει ὅτι ἡ αἵρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἔχει εἰσχωρήσει καί κατατρώγει ὅλες τίς χριστιανικές κοινότητες καί μάλιστα ὅτι τήν παπική «ἐκκλησία» ὄχι ἁπλῶς τήν κατατρώγει, ἀλλά τήν ἔχει καταβροχθίσει.

Ἡ παπική «ἐκκλησία» πρίν ἀπό τήν Β΄ Βατικανή Σύνοδο θεωροῦσε ὅτι ἀποτελεῖ τήν μοναδική «ἐκκλησία» τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τήν ὁποία ἀπομακρύνθηκαν οἱ ἄλλοι χριστιανοί. Τό δέ Βάπτισμα ὡς μέσο γιά τήν συγχώρεση τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ ἀνθρώπου τό θεωροῦσε ἔγκυρο μόνον ὅταν τελεῖτο ἀπό αὐτήν. Σήμερα, μέ τίς ἀπόφασεις τῆς Β΄ Βατικανῆς Σύνοδου, οἱ ὁποῖες στηρίζονται σέ μία ἐκκλησιολογία μέ χαρακτήρα καθαρά μυστηριακοῦ μινιμαλισμοῦ, τό βάπτισμα τελούμενο ἀπό αἱρετικούς ἤ σχισματικούς, σύμφωνα μέ τήν παπική «ἐκκλησία», θεωρεῖται ὅτι «παράγει ὅλους τούς καρπούς του καί ἀποτελεῖ πηγή χάριτος». Ἔτσι οἱ Λατῖνοι ἐπηρεασμένοι ἀπό τόν οἰκουμενισμό θεωροῦν ἔγκυρο τό βάπτισμα τῶν ἄλλων χριστιανικῶν κοινοτήτων μέ ἄμεσο σκοπό τήν προσέγγιση καί τήν σταδιακή ἐπίτευξη μιᾶς ἀτελοῦς κοινωνίας καί ἑνότητας, μέ ἀπώτερο στόχο τήν ἕνωση ὅλων τῶν βαπτισμένων χριστιανῶν σέ μία «ἐκκλησία». Μέ αὐτόν τόν τρόπο ἀναδεικνύεται τό βάπτισμα ὡς τό ἀρχικό συνδετικό μέσο μεταξύ τῶν ὁμολογιῶν, ὅπου ὁ ἀβάπιστος ἑνσωματώνεται στόν Χριστό, ὅπως θέλουν νά πιστεύουν, καί σταδιακά «οἱ κοινές προσευχές μεταξύ στενῶν ἀδελφικῶν καί φιλικῶν δεσμῶν εὑρίσκουν ρίζες στήν τέλεια κοινωνία τους... πρός ἐπίτευξιν τῆς τελείας ἑνώσεως εἰς τό μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ», ὅπως πολύ χαρακτηριστικά τονίσθηκε στό κοινό ἀνακοινωθέν. Βέβαια, μία κοινωνία ἡ ὁποία θά ἔχει ὡς κεφαλή της τόν ἐπίσκοπο τῆς Ρώμης καί διάδοχο τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, τόν Πάπα. Σύμφωνα μέ αὐτή τήν ἐκκλησιολογία ἡ παπική «ἐκκλησία» εἶναι ἡ τέλεια πραγματοποίηση τῆς «ἐκκλησίας» τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ οἱ «ἐκκλησίες» πού δέν εἶναι σέ κοινωνία μέ τήν Ρώμη εἶναι ἀτελεῖς πραγματοποιήσεις τῆς ἴδιας «ἐκκλησίας». Καί ἡ τέλεια ἕνωση, ὅπως ἀναφέρει τό ἀνακοινωθέν, θά ἐπιτευχθῆ ὅταν οἱ ἄλλες κοινότητες ἀποδεχθοῦν ὡς κεφαλή τους τόν Πάπα, μέχρι ὅμως ἐκείνη τήν στιγμή θά βρίσκωνται σέ μία πορεία πρός ἐπίτευξη τῆς ἕνωσης. Σέ αὐτό τό πνεῦμα ὁ πρώην Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄ τό 2007 εἶχε διεκηρύξει ὅτι ἡ παπική «ἐκκλησία» εἶναι ἡ «μοναδική πραγματική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο» καί ὅτι ὑπάρχουν καί ἐκτός αὐτῆς πολλά στοιχεῖα καθαγιασμοῦ καί ἀλήθειας, ἀλλά ἡ παπική «ἐκκλησία» εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή «ἐκκλησία» τοῦ Χριστοῦ καί ὅτι οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες εἶναι μέν Ἐκκλησίες, ἀλλά πάσχουν ἀπό ἕνα «ἔλλειμμα»,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Προσκυνοῦμεν ἄγαλμα;** Τοῦ **ἱεροκήρυκος Ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη.** Σελ. 3
- **Σεβ. Κονίτσης: «Ἐξοργιστική ἡ ἀδιαφορία τῆς Κυβερνήσεως».** Σελ. 4
- **«...Γένησθε ὡς τά Παιδία...» (Ματθ. 18,3).** Τοῦ **κ. Ἰωάννου Β. Κωστάκη.** Σελ. 6

ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἔγκυροι πληροφορίαι ἀναφέρουν ὅτι δὰ συγκληθῇ ἡ Ἱεραρχία τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τοῦ Ἰουνίου διὰ τὸ ζήτημα τοῦ νέου προγράμματος τῶν Θρησκευτικῶν. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας νὰ ἀποστείλουν ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν καὶ νὰ ὀχλήσουν εὐγενῶς τοὺς Ποιμενάρχας των, διότι ἡ ὑπόδεσις εἶναι λίαν κρίσιμος.

Ὅσα γίνονται «πίσω ἀπὸ τὶς βαριὲς κουρτίνες»

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς Ἄρχοντας καὶ τὴν πορείαν τῆς «φωτισμένης» Εὐρώπης μας;

Ὀνόματα ἡγετῶν καὶ ἐνέργειαι αὐτῶν...

7ον - Τελευταῖον

Ὅπως γνωρίζουμε, ὁ Ἑωσφόρος τῆς Πτώσεως μάχεται σκληρὰ ἀλλὰ καὶ πονηρότατα τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἄλλοτε ἄμεσα καὶ ἄλλοτε διὰ προσχημάτων πολλῶν, ἐνίοτε ὡραιοφανῶν. Διότι εἶναι - ἄχρις καιροῦ- ἱκανότατος εἰς τὸ νὰ μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός, ἐπιχειρώντας ἔτσι νὰ πλανήσει, ἄν εἶναι δυνατὸν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς, κατὰ τὸν ἀψευδῆ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἄς μποῦμε τώρα στὸ θέμα μας, στὴν ἕβδομη -καὶ τελευταία τῆς σειρᾶς αὐτῆς- συνέχειά του.

2012

Στὸ τεκτ. περ. ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ἔτος 2012, τ. 15, σσ. 17 καὶ ἑξῆς, διαβάζουμε τὰ ἀκόλουθα, διὰ τῶν ὁποίων φαίνεται καθαρότατα ἡ κάκιστη διάθεση τοῦ Τεκτονισμοῦ ἔναντι τῆς χριστιανικῆς -καθόσον μᾶς ἀφορᾶ- Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερα στὴν Εὐρώπη. Διαβάζουμε, λοι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἐπιφυλλίδες τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου

«Η ΠΟΛΙΣ ΕΑΛΩ»

«Η ΑΔΟΥΛΩΤΗ ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΥΧ ΕΑΛΩ, ΟΥΧ ΕΑΛΩ Η ΠΟΛΙΣ, ΟΥΧ ΕΑΛΩ ΤΟ ΦΩΣ»

*Τῆς **Δρ. Μαρίας - Ἐλευθερίας Γιατράκου, Φιλ. Ἱστορίας***

3ον.-Τελευταῖον

Ἀφόρμηση γι' αὐτὸ ποὺ λέγω μοῦ ἔδωσε ὁ ὑπέροχος πίνακας ποὺ ὑπάρχει στὸ Ἱστορικὸ Μουσεῖο τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος, μὲ τίτλο «Τὸ Ὄνειρο στὴν Ἁγιὰ Σοφιά». Τὸ Ἑλληνόπουλο, γαλουχημένο μὲ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια γιὰ τὸ Βυζάντιο, τὴν Ἁγιὰ Σοφιά, τὴν Ἄλωση, ποιὸς ξέρει μὲ τί ἰδέες φορτισμένο ἀπὸ ἐνθουσιώδη δάσκαλο, διαβάζει τὶς λαμπρὲς σελίδες τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας, φθάνει στὴν Ἄλωση, καταπονημένο ἀπὸ τὴν τραγικὴ στιγμὴ τῆς πτώσης κοιμᾶται πάνω στὰ βιβλία, κι ὀνειρεύεται, ὦ τί ὀνειρεύεται! Πὼς βρίσκεται μέσα στὸ ναὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας σὲ στιγμὲς θείας κατάνυξης, ἐνῷ τὸ κερὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζει τὴν ὕπαρξή του μὲ τὴν ἄσβηστη φλόγα του.

Ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τῆς Ἑλένης, ἵδρυσε τὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ πάλιν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, δυστυχοῦς βασιλέως, Ἑλένης υἱοῦ καὶ αὐτοῦ, «ἡ Πόλις ἐάλω καὶ εἰς ἐσχάτην δουλείαν τε καὶ κακοδαιμονίαν κατήχθη», κατὰ τὸν Κριτόβουλον τὸν Ἴμβριον.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος ἦλθε στὸν κόσμο σὲ καιρὸ ποὺ τὸ Βυζάντιο ψυχορραγοῦσε καὶ δὲν ἦταν πιὰ στὶς δόξες του. Γιὸς τοῦ Μανουὴλ Παλαιολόγου καὶ τῆς Ἑλένης ἦταν ὁ πιὸ ἀγαπημένος τοῦ λαοῦ μέσα στὰ τέσσερα ἀδέλφια του, γιατί ἦταν στολισμένος μὲ ἀρετὲς ὑψηλές. Καλόγνωμος καὶ μετρημένος στὴ ζωή, ἀνδρεῖος, μὲ ταπείνωση, πρᾶος μὲ θεοσέβεια, πονόψυχος, γλυκομίλητος, στολισμένος μὲ σεμνότητα καὶ ὑπομονὴ πολλή. Γι' αὐτὸ σύσσωμος ὁ λαὸς τὸν διάλεξε, ὅταν πέθανε ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος. Δὲν θέλησε νὰ γίνει ἡ στέψη του στὴν Ἁγιὰ Σοφιά, μὲ πανηγυρισμοὺς καὶ τυμπανοκρουσίες, γιατί οἱ καιροὶ ἦταν δύσκολοι καὶ τὸ βασίλειο εἶχε φτωχύνει. Στέφθηκε βασιλιὰς στὸν Ἅη-Δημήτρη, στὸ Μυστρᾶ καὶ σὰν ἔφθασε στὴν ἀγαπημένη του Πόλη, ὕπνο δὲν ἔδωκε στὰ μάτια του, στὰ τέσσερα χρόνια ποὺ βασίλεψε[26].

Ὅσα λέγει εἰς ἀπάντησιν τῶν προτάσεων τοῦ Μωάμεθ νὰ παραδώσει τὴν Πόλη, συμπυκνώνονται στὴν ἡρωική του ἀπάντηση: «...τὸ τὴν πόλιν σοὶ δοῦναι οὔτ' ἐμὸν ἐστι οὔτ' ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν» κατὰ τὸν ἱστορικὸν τῆς Ἁλώσεως, Δοῦκαν.

Κατὰ τὸν ἴδιο ἱστορικό, νὰ πῶς πεθαίνει ὁ Κωνσταντῖνος, πραγματοποιώντας ὅσα παρήγγειλεν εἰς τὸν Μωάμεθ: «ὁ βασιλεὺς οὖν ἀπαγορεύσας ἑαυτόν, ἱστάμενος βαστάζων σπάθην καὶ ἀσπίδα, εἶπε λόγον λύπης ἄξιον -«οὐκ ἔστι τις τῶν Χριστιανῶν τοῦ λαβεῖν τὴν κεφαλήν μου ἀπ' ἐμοῦ;» - ἦν γὰρ μονώτατος ἀπολειφθείς. Τότε εἰς τῶν Τούρκων δοὺς αὐτῷ κατὰ πρόσωπον καὶ πλήξας, καὶ αὐτὸς τῷ Τούρκῳ ἑτέραν ἐχαρίσατο τῶν ὄπισθεν δ' ἕτερος καιρίαν δοὺς πληγήν, ἔπεσε κατὰ γῆς οὐ γὰρ ἤδεισαν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐστιν. ἀλλ' ὡς κοινὸν στρατιώτην τοῦτον θανατώσαντες ἀφῆκαν».

Ἀγωνίστηκε μέχρις ἐσχάτων «σὰν τὸν ποιμένα τὸν καλό», ποὺ θυσιάζει τὴν ψυχή του γιὰ τὰ πρόβατα.

Ὁ ἱστορικὸς Α.Α.Βασίλιεφ ἀναφέρει ὅτι ὁ Πατριάρχης, τὸ πλῆθος τῶν ἱερέων, ὁ Αὐτοκράτορας καὶ οἱ εὐγενεῖς παρακολούθησαν τὴν τελευταία χριστιανικὴ ἀκολουθία μέσα στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ὁ Αὐτοκράτορας καὶ ἡ Ἀκολουθία του μετέλαβαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ ἀποχαιρέτησαν τὸν Πατριάρχη. Ἡ ἱερὴ Ἀκολουθία, στὴν πραγματικότητα, ἦταν μία ἐπιθανάτια λειτουργία. Στιγμὴ ἀπὸ τὶς πιὸ τραγικὲς τῆς ἱστορίας.

Στὴ συνέχεια! Στιγμὴ φοβερή! Ὁ Κωνσταντῖνος ἀποκρούει ἐπὶ τέσσερις ὧρες μεγάλες ἐφόδους, πίστευε ὅτι θὰ κατισχύσει τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Μεχμὲτ Β΄, ὅταν βλέπει ἀπροσδόκητα τοὺς ἐχθροὺς νὰ εἰσβάλουν στὰ τείχη καὶ νὰ τὸν περικυκλώνουν ἀπὸ παντοῦ. Ὥρμησε ἡρωικὰ στὸ πυκνότερο στῖφος τῶν ἀντιπάλων, ἀγωνιζόμενος ὡς ὁ ἔσχατος τῶν στρατιωτῶν[27] καὶ τὸ «αἷμα ἔρρεε ποταμηδὸν ἐκ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν», λέγει ὁ Φραντζῆς. Ὁ Κωνσταντῖνος ἔπεσεν ἡρωικῶς μαχόμενος, ὅπως καὶ ἡ Πόλη. «Ἡ Κερκόπορτα» ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας κόκκος ἄμμου, ἔκρινε τὴν ἱστορία τοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Οἱ Ἅγιοι Πάντες

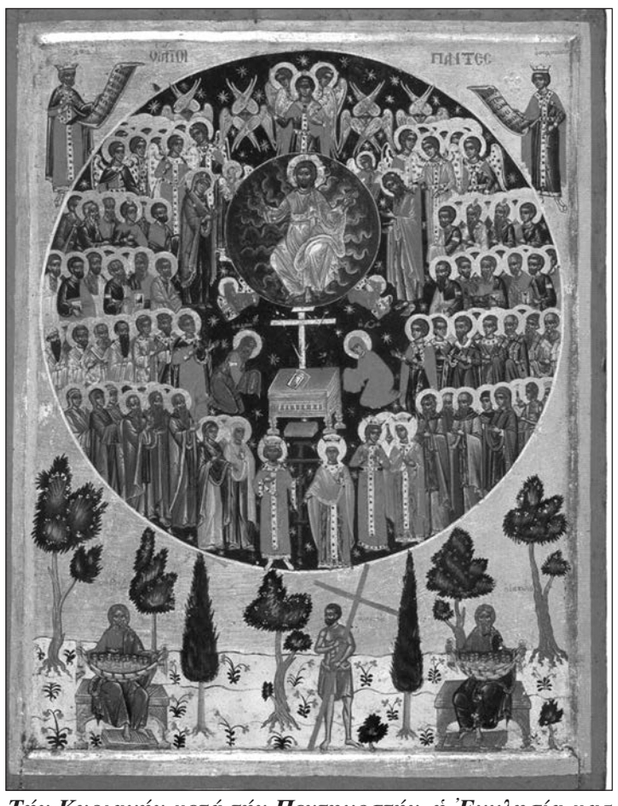

Τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τοὺς Ἁγίους Πάντας.

***Ἀνωτέρω εἰκὼ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

Οἱ Ἅγιοι εἶναι τὰ ἀλεξικέραυνα τοῦ θανάτου!

Η ΕΝΑΤΗ Κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, μὲ τὴν ὁποία κλείνει καὶ ὁ ἐτήσιος κύκλος τῶν κινητῶν ἑορτῶν τοῦ ἔτους, εἶναι ἀφιερωμένη στοὺς Ἁγίους Πάντες. Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, θέλοντας νὰ τιμήσει ὁλόκληρη τὴ χορεία τῶν Ἁγίων Της καὶ κύρια νὰ συμπεριλάβει καὶ τὴν μεγάλη πληθώρα τῶν ἀγνώστων Ἁγίων, καθόρισε νὰ τιμῶνται αὐτὴ τὴν ἡμέρα οἱ Ἅγιοι Πάντες. Τὸ πόσο μεγάλη σημασία ἔχει ἡ παρουσία τῶν Ἁγίων στὴ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς τὸ ἀναλύει ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς: Διαβάζοντας τοὺς βίους τῶν ἁγίων, «βρισκόμαστε στὴν αἰωνιότητα· χρόνος δὲν ὑπάρχει πλέον: "Χρόνος οὐκέτι ἔσται" (Ἀποκ.10,7), διότι στοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ βασιλεύει ἡ αἰώνια Θεία Ἀλήθεια, ἡ αἰώνια Θεία Δικαιοσύνη, ἡ αἰώνια θεία Ἀγάπη, ἡ αἰώνια Θεία Ζωή. Καὶ "ὁ θάνατος οὐκ ἔστι ἔτι" σ' αὐτούς, διότι ὅλη ἡ ὕπαρξή τους εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὶς ἀναστάσιμες θεῖες δυνάμεις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, τοῦ μοναδικοῦ Νικητῆ τοῦ θανάτου καὶ ὅλων τῶν θανάτων σ' ὅλους τοὺς κόσμους. Δὲν ὑπάρχει θάνατος γι' αὐτοὺς – τοὺς ἁγίους ἀνθρώπους, διότι ὅλη ἡ ὕπαρξή τους εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὸν Μόνον Ἀθάνατον – τὸν Ὑπεραθάνατον Κύριον καὶ Θεόν μας Ἰησοῦν Χριστόν. Εὑρισκόμενοι μεταξὺ αὐτῶν ἐμεῖς πάνω στὴ γῆ, βρισκόμαστε μεταξὺ τῶν μοναδικὰ ἀληθινῶν ἀθανάτων, οἱ ὁποῖοι νίκησαν κάθε ἄδην. Ὅταν εἴμαστε μὲ αὐτοὺς κανένα εἶδος θανάτου δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψει, διότι οἱ ἅγιοι εἶναι σὰν ἀλεξικέραυνα τοῦ θανάτου» (Ἀπὸ τὸ βιβλίο του Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος)! Ἀδελφοί μας, ἀπορρῖψτε τὰ σαθρὰ πρότυπα τοῦ κόσμου, μιμηθεῖτε τοὺς ἁγίους μας καὶ διαβάστε τοὺς βίους τους. Διαχωρίστε τοὺς ἑαυτούς σας ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς ἀγιομάχους Προτεστάντες, Ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, κ.λπ., οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται κάθε τιμὴ στοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, παραβαίνοντας τὶς ἐπιταγὲς τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787), ἡ ὁποία ὁρίζει ὅτι ὀφείλουμε νὰ τιμᾶμε τοὺς ἁγίους, ὡς φίλους καὶ θεράποντες τοῦ Χριστοῦ μας!

Ὁ Ντ. Τράμπ ἐξήγγειλε τὴν καταστροφὴν τῶν τζιχαντιστῶν!

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ ἐπιτέλους καὶ μία ἐλπιδοφόρα εἴδηση. Ὁ νέος «πλανητάρχης» κ. Ντ. Τρὰμπ δήλωσε ἐπίσημα ὅτι θὰ ἀναλάβει δυναμικὴ ἐνεργὸ δράση γιὰ τὴν πλήρη καταστροφὴ τοῦ «Ἰσλαμικοῦ Κράτους»! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ πρόεδρος τῶν ΗΠΑ Ντόναλντ Τρὰμπ διεμήνυσε ὅτι ἡ χώρα του καὶ οἱ σύμμαχοί της θὰ ἐξολοθρεύσουν τὴν τζιχαντιστικὴ ὀργάνωση Ἰσλαμικὸ Κράτος καὶ θὰ "προστατεύσουν τὴν ἀνθρωπότητα". "Θὰ καταστρέψουμε τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος καὶ θὰ προστατέψουμε τὴν ἀνθρωπότητα. Δὲν ἔχουμε ἄλλη ἐπιλογή", δήλωσε ὁ Τρὰμπ κατὰ τὴ διάρκεια κοινῆς συνέντευξης Τύπου ποὺ παραχώρησε μὲ τὸν μονάρχη τῆς Ἰορδανίας Ἀμπντάλα Β΄ στὸν Λευκὸ Οἶκο. Ὁ Τρὰμπ ἐπαίνεσε τὸν Ἰορδανὸ μονάρχη, λέγοντας πὼς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἡγέτες στὸν ἀγώνα, γιὰ νὰ ἡττηθεῖ τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος "μιὰ γιὰ πάντα"» (Ἰστ. Tribune.gr)! Ἐλπίζουμε νὰ ὑλοποιήσει αὐτὴ τὴν ἐξαγγελία του ὁ ἀμερικανὸς πρόεδρος καὶ νὰ χαράξει μία νέα πολιτικὴ στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ ἀλλαχοῦ, διαφορετικὴ τῶν προκατόχων του καὶ τῶν ἄλλων ἡγετῶν τῆς «χριστιανικῆς» Δύσεως, οἱ ὁποῖοι δημιούργησαν, ἐξέθρεψαν, χρησιμοποίησαν καὶ συνεχίζουν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ἰσλαμικὸ τέρας, γιὰ τὴν προώθηση τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων τους, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς ἑκατόμβες σφαγῶν καὶ καταστροφῶν ἀπὸ τὰ καλόπαιδα τοῦ Ἀλλάχ! Ἂς τὸν φωτίσει ὁ Θεὸς νὰ κάμει τὸ χρέος του, γιὰ νὰ μείνει στὴν ἱστορία, ὡς ὁ ἡγέτης ποὺ ὠφέλησε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ μία ἀπὸ τὶς φοβερότερες ἀπειλές της!

Ἡ Θεσσαλονίκη ὑποψηφία πρωτεύουσα τοῦ παγκοσμίου σοδομισμοῦ!

ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ νὰ τὸ χωρέσει ὁ νοῦς μας. Ὡς τώρα γνωρίζαμε τὴν ἀνακήρυξη πόλεων ὡς «πολιτιστικὲς πρωτεύουσες», τώρα πληροφορηθήκαμε ὅτι γίνεται ἀνακήρυξη πόλεων ὡς «παγκόσμιες πρωτεύουσες LGBTQ», δηλαδὴ παγκόσμιες πρωτεύουσες τοῦ σοδομισμοῦ καὶ τοῦ λεσβιασμοῦ! Ἀλλὰ δεῖτε καὶ τὴ συνέχεια: ὁ ἐκκεντρικὸς δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. Γ. Μπουτάρης πρότεινε τὴ Θεσσαλονίκη ὡς ὑποψήφια πόλη! «Ὑποψηφιότητα γιὰ τὴν ἀνάληψη τῆς διοργάνωσης τοῦ EuroPride 2020, ποὺ εἶναι τὸ κεντρικὸ φεστιβὰλ ὑπερηφάνειας τῆς Εὐρώπης καὶ πραγματοποιεῖται κάθε χρόνο σὲ διαφορετικὴ πόλη, ἔθεσε καὶ ἐπίσημα τὸ Thessaloniki Pride. Ἡ ὑποψηφιότητα τῆς Θεσσαλονίκης βρίσκεται ἀντιμέτωπη μὲ τὶς ἀντίστοιχες διοργανώσεις τῶν Βρυξελλῶν (Βέλγιο), τοῦ Ἀμβούργου (Γερμανία) καὶ τοῦ Μπέργκεν (Νορβηγία). Ἡ ὁριστικὴ ἀνάθεση θὰ πραγματοποιηθεῖ ὑστέρα ἀπὸ ψηφοφορία τῆς πανευρωπαϊκῆς ὁμοσπονδίας διοργανωτῶν pride (EPOA) στὴν ἐτήσια συνέλευσή της τὸ Σεπτέμβριο 2017 στὸ Γκέτεμποργκ τῆς Σουηδίας. Σύμφωνα μὲ ἀνακοίνωση τοῦ Thessaloniki Pride, ἡ διοργάνωση ἑνὸς EuroPride στὴ χώρα μας μπορεῖ νὰ προσφέρει πολλὰ στὴν ἑλληνικὴ LGBTI κοινότητα, καθὼς θὰ προβάλει τὰ αἰτήματά της σὲ εὐρωπαϊκὸ ἐπίπεδο» (Ἰστ. el.gr)! Μάλιστα, ἡ πόλη τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἁγίου Νέστορα, ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ τόσων ἄλλων ἁγίων, θὰ ἀναγορευτεῖ ὡς ἡ πόλη τῶν σύγχρονων Σοδόμων καὶ Γομόρρων! Ἀναρωτιόμαστε: ἄραγε ὑπάρχει μεγαλύτερη κατάπτωση ἀπὸ αὐτή; Εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ ἀγωνιστοῦμε, γιὰ νὰ μὴ πραγματοποιηθεῖ αὐτὸ τὸ δαιμονικὸ ἀνοσιούργημα; Ἂς σημειωθεῖ ὅτι ἡ φετινὴ ἐτήσια ἐκδήλωση τοῦ σοδομισμοῦ στὴ Θεσσαλονίκη θὰ διεξαχθεῖ ἀπὸ 14 ἕως 17 Ἰουνίου. Ἂς πράξουμε τὸ καθῆκον μας!

Ἀπίστευτος πανθρησκειακὴ δήλωσις τοῦ κ. Φραγκίσκου!

ΗΤΑΝ νὰ τὸ δοῦμε καὶ αὐτό, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε ποιὸς κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ἄσπρο «ράσο» τοῦ «ἀλάθητου», ὁ ὁποῖος «τὸ παίζει» καὶ «ὑπερεπίσκοπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας». Ὁ τραγικὸς καὶ μοιραῖος γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα αὐτὸς ἄνθρωπος ἐνσαρκώνει τὸν πλέον ἀδίστακτο προωθητὴ τῆς παγκοσμιοποίησης καὶ τῆς πανθρησκείας. Δεῖτε τὸ νέο του «κατόρθωμα»: Σὲ συνάντηση ἐκπροσώπων ἰσλαμιστῶν καὶ παγανιστῶν Γιαντζίδες καὶ Μανδαΐους ἀπὸ τὸ Ἰράκ, ἔκαμε τὴν ἑξῆς ἀπίστευτη δήλωση: «Εἴμαστε ἀδελφοὶ καί, ὡς ἀδελφοί, εἴμαστε ὅλοι διαφορετικοὶ καὶ ὅλοι ἴδιοι, ὅπως καὶ τὰ δάχτυλα ἑνὸς χεριοῦ. Ὑπάρχουν πέντε δάχτυλα, ὅλα εἶναι δάχτυλα, ἀλλὰ ὅλα εἶναι διαφορετικά». Καὶ κατέληξε: «Προσευχηθεῖτε γιὰ μένα»! (Ἰστ. redskywarning.blogspot.gr). Μὲ αὐτὴ τὴ δήλωση κατέρριψε ὅλα τὰ προσχήματα τῆς «χριστιανικῆς» του ἰδιότητας! Ὅλοι, χριστιανοί, μουσουλμάνοι, εἰδωλολάτρες (Μανδαῖοι) καὶ σατανολάτρες (Γιαζίντι) εἴμαστε ἕνα, σὰν τὰ δάκτυλα τοῦ χεριοῦ μας! Καὶ ἐπειδὴ εἴμαστε ἕνα, ζήτησε ἀπὸ αὐτοὺς νὰ προσευχηθοῦν στὸν κοινὸ «θεὸ» γιὰ πάρτη του! Ἀναρωτιόμαστε: μὲ πόση ἐπιείκεια μποροῦμε νὰ δοῦμε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ γνωρίζει τί κάνει; Κάθε ἄλλο! Ἁπλὰ διαπιστώνουμε γιὰ πολλοστὴ φορά ὅτι ὁ θλιβερὸς αὐτὸς «αὐτοκράτορας» συνεχίζει νὰ καταπατεῖ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὴν κάνει «σκαλοπάτι», γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὰ κοσμοκρατορικά του σχέδια! Νὰ γίνει ὁ παγκόσμιος πολιτικὸς καὶ θρησκευτικὸς ἡγέτης τῆς ἀνθρωπότητας! Νὰ γίνει ὁ «πρῶτος» καὶ τῆς φρικιαστικῆς πανθησκείας! Ἂν κάποιος νομίζει ὅτι σφάλλουμε, ἂς μᾶς τὸ ἀποδείξει!

Ὁ κ. Φραγκίσκος «ἀναβαθμίσθηκε» εἰς Σεΐχην!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου σχολίου μας. Ὁ «ἀλάθητος» δὲν εἶπε μόνον, ἀλλὰ ἔκαμε. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὅταν ὁ Πάπας τελείωσε, τοῦς χαιρέτησε ἕνα πρὸς ἕνα. Ἔδωσε καὶ ἔλαβε πολλὰ "σημάδια ἀγάπης", ὅπως ἕνα μεγάλο Κοράνι καὶ ἕνα ἔνδυμα ποὺ συνήθως φοροῦν οἱ σεΐχηδες. Αὐτὸ εἶναι ἕνα σύμβολο ... ποὺ δίνεται στοὺς σεΐχηδες. "Ἔτσι μποροῦν νὰ σᾶς ἀποκαλοῦν Πάπα Σεΐχη" (τοῦ εἶπε ἕνας μουσουλμάνος). "Μοῦ ἔκανες μία ἀναβάθμιση";», ρώτησε χαριτολογώντας ὁ Πάπας» (Ἰστ. redskywarning.blogspot.gr)! Μάλιστα στὸ φωτογραφικὸ ὑλικὸ ποὺ δημοσιεύτηκε, ὁ κ. Φραγκίσκος φόρεσε τὴ «ρόμπα» τοῦ Σεΐχη, μὲ πολὺ καμάρι καὶ χαμόγελα! Δέχτηκε μὲ εὐχαρίστηση νὰ τὸ «παίξει» καὶ μουσουλμάνος Σεΐχης! Ἐπίσης δέχτηκε μὲ μεγάλο σεβασμὸ καὶ συγκίνηση τὸ Κοράνιο! Τὸ ἱστολόγιο ποὺ ἀνέβασε τὴν συνταρακτικὴ αὐτὴ εἴδηση, παρέθεσε καὶ ἄλλο σχετικὸ «κατόρθωμα» τοῦ «ἀλάθητου»: «Πρὶν λίγες ἡμέρες ὁ Φραγκίσκος ἐπισκέφτηκε μία οἰκογένεια Μαροκινῶν μουσουλμάνων στὸ Μιλάνο τῆς Ἰταλίας. Τοῦ ἔκαναν δῶρο ἕνα πίνακα μὲ τὰ "99 ὀνόματα τοῦ Ἀλλάχ"»! Ποὺ σημαίνει ὅτι γιὰ ἐκεῖνον τὸ Ἰσλὰμ εἶναι θρησκεία ἀληθινή, ἡ ὁποία προσφέρει σωτηρία καὶ γι' αὐτὸ τρέφει τέτοια ἐγκάρδια αἰσθήματα γι' αὐτή, νὰ χρησθεῖ ἀκόμα καὶ Σεΐχης! Μήπως ἔχουν νὰ κάμουν κάποιο σχόλιο ἐπὶ αὐτοῦ ἀπὸ τὴν κατὰ Βοσπόρου μεριά; Ἀλλὰ τί ρωτᾶμε; Τὰ ἴδια δὲν κάνουν καὶ ἐκεῖνοι;

Ἂς προσέξωμεν καὶ τὰ «μικρά» μας ἁμαρτήματα!

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ ἕνα ὑπέροχο καὶ ψυχωφελὲς ἀπόσπασμα ἀπὸ λόγο τοῦ ἁγίου Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου σχετικὰ μὲ τὶς «μικρὲς» ἁμαρτίες, στὶς ὁποῖες πολλὲς φορὲς δὲ δίνουμε μεγάλη σημασία. Τὶς θεωροῦμε ὡς «ἀσήμαντες» καὶ «ἀθῶες» καὶ ἀσχολούμαστε μὲ τὴν ἀποφυγὴ τῶν «μεγάλων» ἁμαρτιῶν. Ὅμως πράττουμε σωστά; Ὄχι! Δεῖτε γιατί: «Ἡ ψυχή, ποὺ θέλει νὰ μείνει παρθένος καὶ νὰ ἑνωθεῖ μὲ τὸ Θεό, δὲν πρέπει ν' ἀπομακρύνεται μόνον ἀπὸ φανερὰ ἁμαρτήματα, ὅπως ἡ πορνεία, ὁ φόνος, ἡ κλοπή, ἡ γαστριμαργία, ἡ κατάκριση, τὸ ψεῦδος, ἡ φιλαργυρία, ἡ πλεονεξία, καὶ τὰ ὅμοια, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀφανῆ καὶ κρύφια. Δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία, κενοδοξία, ἀνθρωπαρέσκεια, ὑποκρισία, φιλαρχία, δολιότητα, κακοήθεια, μῖσος, ἀπιστία, φθόνο, φιλαυτία, ὑπερηφάνεια καὶ τὰ ὅμοια. Κατὰ τὴ Γραφή, τὰ ἐσωτερικὰ αὐτὰ ἁμαρτήματα εἶναι ἴσα μὲ τὰ ἐξωτερικά»! Ὁ θεοφώτιστος ἅγιος εἶχε δίκιο. Τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα ἔχουν τὴ ρίζα τους στὰ «μικρὰ» καὶ τὰ ἐσωτερικά. Ἔστω λ.χ. ἡ ἐπιθυμία, ἂν δὲν ἐλεγχθεῖ, καθίσταται ἡ γενεσιουργὸς αἰτία τῆς πορνείας, ἢ τὸ μῖσος ὁδηγεῖ συχνὰ σὲ πράξεις βίας, θηριωδίας καὶ τὸ φόνο! Ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, ἂς προσέξουμε τὸν ψυχικό μας κόσμο, μήπως εἶναι κατειλημμένος ἀπὸ τέτοιου εἴδους πάθη. Ἂς μὴ θεωροῦμε τοὺς ἑαυτούς μας «ἀναμάρτητους», ἐπειδὴ δὲν ἔτυχε νὰ πέσουμε σὲ μεγάλα ἁμαρτήματα. Τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ μικρά, ἂν δὲν τὰ ξεριζώσουμε ἔγκαιρα, ὅπως τὰ ζιζάνια, ἀπὸ τὸν ἀγρὸ τῆς ψυχῆς μας!

Μ. Γλέζος: Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διέσωσε τὸ γένος μας!

Η ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ἰδεολογία ἐνέχει τὸν πλέον μαχητικὸ ἀντιχριστιανικὸ χαρακτήρα. Ὁ 20ὸς αἰώνας θὰ μείνει ἐσαεὶ ὡς μία ἀπὸ τὶς πλέον αἱματοβαμμένες περιόδους τῆς ἱστορίας, ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνάμεσα στοὺς φανατικοὺς ἀντιχριστιανοὺς μαρξιστὲς ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν κάποιες ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις. Μία ἀπὸ αὐτὲς εἶναι ὁ γηραιὸς Μανώλης Γλέζος, ὁ ὁποῖος δὲν συμμερίζεται τὴν ἐχθρότητα τῆς ἀριστερᾶς πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Τελευταῖα δήλωσε ὅτι ἐπιθυμεῖ ἐκκλησιαστικὴ κηδεία. Ἀλλὰ καὶ σὲ πρόσφατη ὁμιλία του στὴ Κεφαλονιὰ ἐξῆρε τὴν συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴ διάσωση τοῦ λαοῦ μας καὶ τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ κ. Γλέζος, ἀνάμεσα στὰ ὅσα ἀνέφερε γιὰ τὶς ἀποζημιώσεις καὶ τὸ κατοχικὸ δάνειο, δὲν παρέλειψε νὰ κάνει ἀναφορὰ στὴ μοναδικότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος κατάφερε νὰ διατηρήσει τὴν ἑλληνικότητά του παρὰ τὰ 400 χρόνια σκλαβιᾶς ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Σὲ αὐτό, ὅπως εἶπε, ἔπαιξαν σπουδαῖο ρόλο τέσσερις λόγοι, ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα, οἱ λαϊκὲς συνελεύσεις, ἡ ἑλληνικὴ χριστιανικὴ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἀντίστασης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἰδιαίτερα πάντως ἐστίασε στὸ ρόλο τῆς Ἐκκλησίας μας, λέγοντας πὼς ἡ ἑλληνικὴ χριστιανικὴ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στάθηκε ὅλα τὰ χρόνια στὸ πλευρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐνῷ χαρακτήρισε "ἀνιστόρητα" τὰ ὅσα ἀναφέρθηκαν πρὶν λίγο καιρὸ γιὰ αὐτὸ τὸ θέμα ἀπὸ τὸν κ. Φίλη» (Ἰστ. Ρομφαία)! Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ συγχαροῦμε τὸν κ. Γλέζο καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε γιὰ τὸ θάρρος τῆς γνώμης του, εὐχόμενοι, ὁ λόγος του νὰ ἀφυπνίσει ἐπιτέλους τοὺς ἐμπαθεῖς χριστιανομάχους «συντρόφους» του!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΣΤΙΣ 9 Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας. Ὁ ἅγιος Κύριλλος ἔζησε στούς χρόνους τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, καταγόταν ἀπό λαμπρή ἀλεξανδρινή οἰκογένεια καί ἦταν ἀνεψιός τοῦ Θεοφίλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας. Σέ νεαρή ἡλικία ἔλαβε μεγάλη θεολογική μόρφωση, κατόπιν ἐργάσθηκε κοντά στόν θεῖο του Θεόφιλο, τόν ὁποῖο σεβόταν καί ἐκτιμοῦσε ἀπεριόριστα. Ἔγινε διάκονος καί πρεσβύτερος καί ὑπῆρξε ἄριστος ἑρμηνευτής καί κήρυκας τῶν Γραφῶν. Ὅταν πέθανε ὁ Θεόφιλος τόν διαδέχθηκε στόν ἐπισκοπικό θρόνο τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἔλαβε μέρος στήν τρίτη Οἰκουμενική Σύνοδο, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στήν Ἔφεσο τό 431 καί συγκλήθηκε ἀπό τόν Θεοδόσιο Β΄. Ὑπῆρξε πρόεδρός της καί συντέλεσε νά καταδικασθῆ ὁ Νεστόριος, ὁ ὁποῖος δογμάτιζε πολλά κακόδοξα κατά τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τήν ὁποία ἀποκαλοῦσε Χριστοτόκο, ἐπειδή ἀρνιόταν τήν θεότητα τοῦ Κυρίου. Ὁ ἅγιος Κύριλλος θεωρεῖται ἕνας ἀπό τούς μεγαλυτέρους διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, παρέδωσε πλούσιο καί σπουδαῖο συγγραφικό ἔργο, ἐργάσθηκε γιά τήν εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας, συνέβαλε ἀποφασιστικά στήν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων πού τάραζαν τήν περίοδο ἐκείνη τήν Ἐκκλησία καί κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ τό 444, ἀφοῦ πατριάρχευσε γιά τριάντα δύο περίπου χρόνια.

«Η ΠΟΛΙΣ ΕΑΛΩ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κόσμου». Στὶς 29 Μαΐου 1453 ἕνας πολιτισμὸς σαρώθηκε ἀμετάκλητα. Εἶχε βγάλει χῶρες ὁλόκληρες ἀπὸ τὴ βαρβαρότητα καὶ εἶχε δώσει σ' ἄλλες τὴν ἐκλέπτυνση τῶν ἠθῶν[28].

Στ' αὐτιὰ φθάνει ὁ ἱστορικὸς ἀπόηχος τοῦ θρήνου, τοῦ αὐτόπτη ἱστορικοῦ τῆς Ἁλώσεως, Δούκα:

«Ὦ πόλις, πόλις, πόλις πόλεων πασῶν κεφαλή! Ὦ πόλις, πόλις, κέντρον τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μερῶν! Ὦ πόλις, πόλις, Χριστιανῶν καύχημα καὶ βαρβάρων ἀφανισμός! Ὦ πόλις, πόλις ἄλλη παράδεισος φυτευθεῖσα πρὸς δυσμάς, ποῦ σου τὸ κάλλος, παράδεισε; ποῦ σου ἡ χαρίτων τοῦ πνεύματος εὐεργετικὴ ρῶσις ψυχῆς τε καὶ σώματος;...»[29]. Ἔπεσε ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἰσχυρὰ προπύργια κατὰ τῆς βαρβαρότητος.

Κι' ὁ ἄλλος αὐτόπτης μάρτυς τῆς Ἁλώσεως, ὁ ἱστορικὸς Γεώργιος Φραντζῆς, ποὺ εἶδε ἀπὸ κοντὰ τὶς φρικιαστικὲς στιγμές, γράφει: «Τὶς διηγήσεται τοὺς τότε κλαυθμοὺς καὶ θρήνους; εἰ καὶ ἐκ ξύλου ἄνθρωπος ἢ καὶ ἐκ πέτρας ἦν, οὐκ ἠδύνατο μὴ θρηνῆσαι». «Ὦ, φρίξον ἥλιε! Ὦ, στέναξον γῆ! Ἑάλω ἡ Πόλις...!»

Ὁ ἱστορικὸς τῆς Ἁλώσεως, Μιχαὴλ Κριτόβουλος ὁ Ἴμβριος, μᾶς ἔδωσε τὴ σκηνὴ τῆς εἰσόδου τοῦ Σουλτάνου Μωάμεθ Β' τοῦ Πορθητῆ στὴν Πόλη, μετὰ τὴν κατάληψη καὶ καταστροφή της: «Ὁ δὲ βασιλεύς, γράφει, μετὰ ταῦτα εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν, κατεθεᾶτο τὸ μέγεθος καὶ τὴν θέσιν αὐτῆς, τὴν τε λαμπρότητα καὶ καλλονήν, τὸ τε πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ κάλλος τῶν τε ναῶν καὶ τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων, τῶν τε ἰδιωτικῶν οἰκιῶν καὶ κοινῶν καὶ τῶν ἐν δυνάμει ὄντων...

Ἑώρα δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων καὶ τὴν ἐρήμωσιν τῶν οἰκιῶν καὶ τὴν παντελῆ φθορὰν αὐτῆς καὶ τὸν ὄλεθρον καὶ οἶκτος αὐτὸν εὐθὺς ἐσῄει καὶ μετάμελος οὐ μικρός τῆς ἀπώλειάς τε καὶ διαρπαγῆς, καὶ δάκρυον ἀφῆκε τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μέγα στενάξας τε καὶ περιπαθές, «οἵαν, ἔφη, πόλιν εἰς διαρπαγὴν καὶ ἐρήμωσιν ἐκδεδώκαμεν;» οὕτως ἔπαθε τὴν ψυχὴν»[30].

Ἡ Πόλη καὶ στὴν ἔσχατη ταπείνωσή της εἶχε ὁμορφιά, ποὺ ἔκανε τοὺς νικητὲς νὰ λυποῦνται καὶ νὰ μεταμελοῦνται, γιατί ταπείνωσαν μία πολιτεία «καλλονή», γνωστὴ σ' ἀνατολὴ καὶ δύση.

Ὅμως ἂς μὴ μείνουμε μόνο στὸ θρῆνο γιὰ τὴν Ἅλωση. Κανεὶς ἄλλωστε πραγματικὸς Ἕλληνας δὲν πίστεψε ποτὲ ὅτι χάθηκε ἡ Πόλη. Μπορεῖ ἡ Παναγιὰ νἄχει «ψηφιδωτὸ στὰ μάτια τὸν καημὸ τῆς Ρωμιοσύνης», ὅμως ζοῦμε μὲ τὴ γλυκειὰ προσμονὴ τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Ἀγγέλου, ποὺ ἀντήχησε στοὺς θόλους τῆς Ἁγιᾶ-Σοφιᾶς τὴν ὥρα τῆς Ἁλώσεως: «Σώπασε Κυρὰ Δέσποινα καὶ μὴ πολυδακρύζεις! Πάλι μὲ χρόνια μὲ καιρούς, πάλι δίκιά μας θἆναι...».

Καὶ τὸ δισκοπότηρο «τὸ ἀχτινοδεμένο», ἀπὸ τὸ ὁποῖο μετάλαβαν ὁ αὐτοκράτορας καὶ οἱ στρατιῶτες του στὴν τελευταία Λειτουργία στὴν Ἀγιὰ Σοφιὰ δὲν χάθηκε. Ἔτσι μὲ τὴν «Θεία Κοινωνιὰ» εἶναι κρυμμένο στὴν πιὸ κρινόσπαρτη γωνιὰ τοῦ Παραδείσου. Καὶ ὁ λαὸς καρτερεῖ τὸν μαρμαρωμένο βασιλιᾶ νὰ ξυπνήσει, νὰ ζωντανέψει, νὰ ξαναπάρουμε τὴν Πόλη καὶ τὴν Ἀγιὰ Σοφιά, ὅπως μουσικὰ τὸ τονίζει σὲ στίχους, ὁ Γ. Βιζυηνὸς:

«Καιροὺς καιροὺς σηκώνει τὸ κεφάλι
στὸν ὕπνο τὸ βαθύ του
καὶ βλέπει ἂν ἦρθεν ἡ στιγμὴ
πόχ' ὁ Θεὸς ὁρίσει
καὶ βλέπ' ἂν ἦρθ' ὁ ἄγγελος
γιὰ νὰ τοῦ φέρει πάλι
τὸ κοφτερὸ σπαθί του»

«Καὶ ὅταν θάρθει, τί χαρὰ στὴ γῆ, στὴν οἰκουμένη
ἡ Πόλη κι ἡ Ἀγιὰ Σοφιὰ δική μας θὲ νὰ γένη»

Ἡ Πόλη ἐξακολουθεῖ νὰ ζεῖ μέσα μας. Τὴν ζωντανεύει ἡ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ διαιωνίζει τὸ Τυπικό τοῦ Βυζαντίου. Τὴν προβάλλει σ' ὅλο τὸν κόσμο τὸ μαρτυρικὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ἡ βυζαντινὴ σημαία μὲ τὸ δικέφαλο κυματίζει σκορπώντας ρίγη στοὺς πιστούς, σ' ὅλες τὶς ἑορτὲς τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ Βασιλεύουσα ζῇ! Ζῇ τὸ πνεῦμα της σ' ὅλη τὴν Οἰκουμένη. Χιλιάδες οἱ Ἐπιστήμονες Βυζαντινολόγοι καὶ ἱστορικοὶ σ' ὅλο τὸν πλανήτη μελετοῦν τὸν πολιτισμό της, τὰ πνευματικά της δημιουργήματα. Ζῇ μὲ τὰ λογοτεχνικὰ καὶ ὑμνογραφικά της κείμενα, μὲ τὰ ψηφιδωτά, τὶς τοιχογραφίες, τὸν κοσμητικό της πλοῦτο. Ἀναρίθμητα τὰ βυζαντινολογικὰ συνέδρια σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση, σὲ Βορρᾶ καὶ Νότο. Ἀπὸ τὸ Βόρειο Πόλο, ἀπὸ τὴ Φινλανδία, ὅπου οἱ Μονὲς Βάλαμο καὶ Λίντουλα ἀποτελοῦν κέντρα Βυζαντινῶν ἐρευνῶν, μέχρι τὴ Βενετία ποὺ εἶναι κατὰ γενικὴν ὁμολογία «ἕνα ἄλλο Βυζάντιο» Κι ἡ καρδιὰ τῆς Χίου μας, μὲ τὴ Νέα Μονή, χτυπᾶ Βυζαντινά.

Ἐφ' ὅσον μέσα μας θὰ κυλᾶ αἷμα ἑλληνικὸν καὶ θὰ προσκυνοῦμε τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, «οὐκ...ἐπιλησόμεθα»[31]

Εἴθε νὰ μπορέσουμε νὰ ἀναμετρήσουμε κάποτε τὴ δόξα καὶ ἐπικαιρότητα τοῦ Βυζαντίου ὄχι μὲ μνῆμες τραγῳδίας, ἀλλὰ ὅταν μᾶς δοθεῖ τὸ χάρισμα νὰ ξαναζήσουμε τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα, σὰν τότε ποὺ ἡ «Παρθένα κράταγε ἀπὰ στὴν ἄβυσσο τὴν Πόλη» καὶ ὅπως ὅταν τὸ μεγάλο πουλὶ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς «τὸν γκρεμό, χωρὶς νὰ γκρεμιστεῖ μποροῦσε νὰ διαβαίνει».

Κάποιοι χαρισματικοὶ γέροντες τῶν

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ἐνθυμήματα ἀπὸ τὸν πάπα-Φώτην Λαυριώτην, τὸν διὰ Χριστὸν σαλὸν τῆς Λέσβου*

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Τσαγκάρη,*** *Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων*

2ον - Τελευταῖον

Καὶ τέτοιων χαρακτηριστικῶν ἁγιοπνευματικὴ μορφὴ ἦταν καὶ ὁ πάπα-Φώτης, σύμφωνα καὶ μὲ τὸν ἁγιογραφικὸ λόγο: «θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι»[11]. Σὲ αὐτὸ τὸ πνευματικὸ πλαίσιο, ἐντόπισε καὶ ὁ εὐλογημένος πάπα-Φώτης, τὴ δική του κλίση καὶ «ἀκολούθησε τὸ δικό του δρόμο πρὸς τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ»[12], ἀγωνιζόμενος μὲ τὰ δικά του μέτρα πνευματικῆς ἀθλήσεως, ἀξιοποιώντας τὸ προσωπικό του τάλαντο σωτηρίας ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεό, καθώς, σύμφωνα πάλι, μὲ τὶς ρήσεις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «ἕκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει ἐκ Θεοῦ, ὃς μὲν οὕτως, ὃς δὲ οὕτως»[13] καὶ «ἑκάστῳ ὡς ἐμέρισεν ὁ Θεός, ἕκαστον ὡς κέκληκεν ὁ Κύριος, οὕτω περιπατείτω»[14].

Αὐτὸς λοιπόν, ὁ ἐκ Λέσβου καταγόμενος, «μωρὸς» Γέροντας, ὁ «σαλὸς» «Παφλιώτης», ὁ «τρελὸς» ἁγιορείτης, ὁ «γιουρόντιβυ»[15] Ἁγιοταφίτης τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ «θεοπάλαβος» ἀσκητὴς τοῦ κόσμου, ἐργάσθηκε μὲ πυρφόρο ζῆλο, καθ' ὅλη τὴν ἐπίγεια ζωή του, μὲ τὴ χάρι τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ βοηθήσει τὸν ταλαιπωρημένο σύγχρονο ἄνθρωπο, τὸν καταρρακωμένο ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὴν κακότητα, νὰ ἀναμορφωθεῖ. Ἔτσι, πορευόμενος ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ἁπλό, ἀνυπόκριτο, «τρελὸ» καὶ φωτισμένο ἀπὸ τὸν Θεό, θεϊκὸ παράδειγμά του, κατόρθωσε ὁ «παράξενος» αὐτὸς ἱερομόναχος, πολλοὺς νὰ καθοδηγήσει «εἰς ὁδὸν σωτηρίας» καὶ «εἰς τόπον χλόης»[16]. Καὶ εἶναι χιλιάδες, τολμῶ νὰ πῶ χωρὶς ὑπερβολή, ἀμέτρητοι, σὲ κάθε σημεῖο τῆς πατρίδας μας ἀλλὰ καὶ στὴν Ἁγία Γῆ καὶ σὲ ὅποιο ἄλλο μέρος ἐπισκέφθηκε ὁ ἅγιος αὐτὸς Γέροντας, ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν τουλάχιστον μία προσωπικὴ ἐπαφὴ καὶ ἐμπειρία ζωῆς μὲ τὸν πάπα-Φώτη.

Ἀνάμεσα σὲ ἐκείνους τοὺς πολλούς, συγκαταλέγω καὶ τὴν ἀναξιότητά μου καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειάς μου, οἱ ὁποῖοι εἴχαμε τὴν εὐλογία νὰ συναναστραφοῦμε ἐπὶ ἱκανὸ χρόνον τὸν πάπα-Φώτη. Στὴ μνήμη μας χαράχτηκαν καὶ παραμένουν ἄσβηστα ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, εἰκόνες, λόγοι, ἦχοι, πρότυπα, ποὺ συνόδευσαν τὴν συναναστροφή μας μὲ αὐτὸν τὸν χαριτωμένο ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ζοῦσε μέσα στὴ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ, διότι ἦταν ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ πάθη, μὲ τὰ ὁποῖα ἀλυσοδένει τὸν ἄνθρωπο ὁ διάβολος. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, εἶχε σχεδὸν πάντα πάρα πολὺ εὔθυμη διάθεση. Ἐρχόταν στὸ σπίτι μας καὶ ὅλα φωτίζονταν, γαλήνευαν. Τὰ παιδιά, ἰδιαίτερα, χαίρονταν καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὸν ἀποχωριστοῦν, διότι ἔπαιζε μαζί τους σὰν μικρὸ παιδί. Τοὺς τραγουδοῦσε τραγούδια λαϊκά, δημοτικά, πατριωτικὰ γιὰ νὰ μαθαίνουν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἔφτιαχνε στίχους κάνοντας ρίμα μὲ τὸ ὄνομά τους. «Μαιρούλα, Μαιρούλα ἐσὺ τὰ ξέρεις οὖλα», τραγουδοῦσε ὅλος χαρά, στὴ κόρη μου τὴν Μαρία. (Νὰ ἀναφέρω ἐδῶ ὅτι ἡ φωτογραφία στὴ σελίδα 57 τοῦ βιβλίου τοῦ π. Θεμιστοκλέους Στ. Χριστοδούλου: «Πάπα-Φώτης Λαυριώτης, Σημεῖον ἀντιλεγόμενον(1913-2010†), ἕνας αἰώνας ζωῆς καὶ μαρτυρίας» (ἔκδ. Ὁμολογίας, Ἀθήνα 2010), ἀπεικονίζει τὰ δύο ἀπὸ τὰ παιδιά μου, τὸν Προκόπη καὶ τὴ Μαρία, μαζὶ μὲ τὸν πάπα-Φώτη, ἔξω ἀπὸ τὸ Νηπιαγωγεῖο τους καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 2000, τὴν ὁποία παρακολούθησε καὶ ὁ πάπα-Φώτης).

* Ὁμιλία ποὺ ἐκφωνήθηκε στὰ πλαίσια Ἡμερίδας ἀφιερωμένης στὴν προσωπικότητα τοῦ ἁγιασμένου ἀειμνήστου Γέροντος πάπα-Φώτη Λαυριώτη τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ τῆς Λέσβου. Τὴν Ἡμερίδα διοργάνωσε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἡ Ἐνοριακὴ Νεανικὴ Ἑστία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Ἀχαρνῶν καὶ πραγματοποιήθηκε μὲ τὴν εὐλογία καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου τοῦ Β΄ (Ἀριθμ. Πρωτ. 3925/26-4-2017). Ἡ ὅλη ἐκδήλωση ἔλαβε χώραν τὸ Σάββατο 20 Μαΐου 2017 στὴν αἴθουσα τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς. Προηγήθηκε Θεία Λειτουργία καὶ μνημόσυνο τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος.

Ὑποσημειώσεις

11. Α΄ Κορ. 4, 9 - 13. 12. Ἰωάννης Κ. Κορναράκης, Ταρσὸ ἡ διὰ Χριστὸν σαλὴ (1910-1989), ἔκδ. Ἱεροῦ Κελλίου Ἁγίου Νικολάου Μπουραζέρη, Ἅγιον Ὄρος 2003, σ. 28. 13. Α΄ Κορ. 7, 7. 14. Α΄ Κορ. 7, 17. 15. Εἰρήνη Γκοραΐνωφ, Οἱ διὰ Χριστὸν σαλοί... σ. 15. 16. Ψαλμ. ΚΒ΄ 22, 2.

Τὸ ἀραπόπουλο

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς συμβουλεύει: «ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι» (Ἐφεσ. στ΄ 16) Δηλαδή. Μαῖ μὲ ὅλα αὐτὰ νὰ πάρετε ἐπάνω σας καὶ νὰ φορέσετε σὰν ἄλλη μικρὰ ἀσπίδα, ποὺ θὰ σᾶς σκεπάζῃ ὁλόκληρους, τὴν πίστη, μὲ τὴν ὁποία θὰ ἠμπορέσετε νὰ σβήσετε ὅλους τοὺς καυστικοὺς πειρασμοὺς τοῦ πονηροῦ, ποὺ ὁμοιάζουν μὲ βέλη πύρινα.

Ὁ διάβολος, ὁ ἐφευρέτης τοῦ κακοῦ δὲν σταματᾶ νὰ πολεμᾶ τὸν ἄνθρωπο μὲ μῖσος ἀδυσώπητον «ὡς λέων ὠρυόμενος».

Συνεχῶς βομβαρδίζει τὸν ἄνθρωπο μὲ πολλοὺς τρόπους, ἀλλὰ καὶ μὲ διάφορους κακοὺς καὶ ρυπαροὺς λογισμούς. Ἀπώτερος σκοπὸς εἶναι νὰ ρίξῃ τὸν ἄνθρωπο στὴν ἁμαρτία. Ἐμεῖς πρέπει μὲ προσοχὴ νὰ μὴ γίνουμε δεκτικοὶ αὐτῶν τῶν πονηρῶν λογισμῶν.

• Διαβάζουμε στὸν Εὐεργετινό: «Ὁ ἐχθρὸς τοῦ πνευματικοῦ νόμου», ὁ διάβολος, δὲν παραβιάζει τὸ αὐτεξούσιο. Ἐνεργεῖ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἐλευθέρως συγκατατεθῇ ὁ ἄνθρωπος. Ἐν συνεχείᾳ βασανίζει τὸν ἄνθρωπο, ἐφ ὅσον αὐτὸς δὲν ὑποβάλλεται στοὺς κόπους τῆς μετανοίας, μὲ ἀδέλητα κτυπήματα (ἀσθενείας κ.λπ.). Διὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ δὲ τὸν ἐκ τούτων πόνο, τοῦ ἐμπνέει σκέψεις γογγυσμοῦ, ὥστε, εἰς τὸ τέλος, νὰ χάσῃ καὶ τὴν ψυχή του ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία.

• Τί εἶναι λογισμοί;

Ὁ λογισμὸς εἶναι ἁπλῆ σκέψη· ἡ σκέψη αὐτὴ δύναται νὰ μεταβληθῇ σὲ πειρασμό, δοκιμασία τῆς ἠθικῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Π.χ. ἡ σκέψη κάποιου ὡραίου προσώπου εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ ὁδηγήσῃ ἢ σὲ ἠθικὴ πτώση ἢ σὲ ἐπίμονο ἀγώνα κατὰ τῆς πρὸς ἁμαρτία ἕλξεως. Νικωμένου τοῦ κακοῦ λογισμοῦ, ἡ ψυχὴ ἀναδεικνύεται νικήτρια καὶ στεφανοῦται.

• Στὸν βίο τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου βλέπουμε ὅτι οἱ δαίμονες φοβέριζαν τὸν ὅσιο παίρνοντες κατὰ φαντασία διάφορες μορφές, ὡς ἑρπετά, ὡς θηρία, ὡς λέοντες, ὡς ἄρκτοι, ὡς λεοπαρδάλεις, ὡς ὄφεις, ὡς λύκοι, ὡς ταῦροι φοβερίζοντες τὸν Ὅσιο. Ἐνέσπειρε δὲ λέγει ὁ δαίμων ρυπαροὺς λογισμοὺς στὸ Ὅσιο, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν στὴν ἄσκηση, θυμίζοντάς του τὶς διάφορες ἀναπαύσεις τοῦ σώματος, τὴν φροντίδα τῆς ἀδελφῆς του, τῆς ἀρετῆς τὸν κόπο, τὴν ἀσθένεια τοῦ σώματος, τὸ μῆκος τοῦ χρόνου καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἀλλὰ ὁ Ὅσιος πάντα τοὺς ὑπερνικοῦσε καὶ ἔλεγε. «Ἐγὼ δὲν ἐνίκησα, ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μὲ ἐνίσχυε».

• Στὸν βίο τοῦ Ὁσίου Ἀπολλὼ (25 Ἰαν.), ποὺ ἀπὸ ἡλικίας 15 ἐτῶν πῆγε στὴν ἔρημο καὶ ἀπέκτησε μεγάλες ἀρετές, ἀναφέρεται ὅτι, κάποια ἡμέρα ἄκουσε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ποὺ ἔλεγε: «Ἀπολλώ, Ἀπολλώ, γιὰ τὴν μεγάλη σου ἀρετὴ θὰ σὲ ἀναδείξω θαυμαστὸ στὰ ἔργα καὶ στοὺς λόγους, ὥστε μὲ τὴν δύναμη, ποὺ θὰ σοῦ δώσω νὰ μπορέσῃς νὰ ἐξαφανίσῃς τὴν εἰδωλολατρία». Ὁ Ὅσιος ἀπάντησε: «Ἐξάλειψε ἀπὸ μένα τὴν ἔπαρση, γιὰ νὰ μὴ ὑπερηφανευθῶ καὶ στερηθῶ τῆς χάριτος ὡς ἀχάριστος».

Τότε ἀκούει φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ποὺ τοῦ λέει: «Βάλε τὸ χέρι σου στὸ κεφάλι σου, καὶ ὅ,τι βρῆς ρίχτο στὴν ἄμμο καὶ ἔτσι θὰ λυτρωθῆς ἀπὸ τὴν ἔπαρση».

Πράγματι ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ κεφάλι καὶ βρῆκε ἕνα μικρὸ ἀραπόπουλο, τὸ ὁποῖο ἔρριξε κάτω στὴν γῆ. Αὐτὸ τότε γελώντας τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ δαίμων τῆς ὑπερηφανείας». Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Ἅγιος ἀκούει φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Πήγαινε λοιπὸν καὶ μὴ φοβᾶσαι καὶ ὅ,τι ζητήσεις ἀπὸ τὸν Θεὸ θὰ τὸ παίρνῃς».

• Στὸν βίο τοῦ Ἁγ. Νήφωνος (23/12) ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς: «Κάποτε περπατοῦσε σ' ἕνα δρόμο. Λίγο πιὸ μπροστὰ προχωροῦσε ἕνας ἄλλος διαβάτης ποὺ ἦταν θεοφοβούμενος. Βλέπει τότε ὁ Νήφων ἕνα μαῦρο δαίμονα νὰ πετάῃ γύρω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο καὶ νὰ τοῦ σπέρνῃ ρυπαροὺς λογισμούς. Αὐτὸς ὅμως εἶχε φωτισμένη διάκριση καὶ δὲν δεχόταν ἀνεξέταστα τοὺς λογισμούς του. Γι' αὐτὸ συχνὰ στρεφόταν καὶ ἔφτυνε τὸν διάβολο βρίζοντάς τον. Ὁ ἅγιος βλέποντας τὸν πονηρὸ νὰ ἐνοχλῆ τὸν ἄνθρωπο, τοῦ ἔρριξε μιὰ ὀργισμένη ματιὰ λέγοντας:

- Πάψε πιά, ἄγριε καὶ διεφθαρμένε, νὰ ρίχνεσαι στὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Τί ὄφελος ἔχεις ἐσύ, ἄθλιε, ἂν χαθῆ -ὅ μὴ γένοιτο! - ἡ ψυχή του;

- Θὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀμέσως, τοῦ λέει ὁ διάβολος: Βέβαια ὄφελος δὲν ἔχω κανένα. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν θέλω, ἀναγκάζομαι νὰ πολεμῶ. Βλέπεις ἔχουμε καὶ μεῖς ἄρχοντες πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας, ποὺ μᾶς διατάζουν καὶ μᾶς ἐλέγχουν μήπως ἀμελοῦμε νὰ πολεμᾶμε τὸ γένος τῶν χριστιανῶν. Κι ἀλλοίμονο σ' ὅποιον δαίμονα βροῦν οἱ ἄρχοντές μας ὅτι παραμελεῖ τὸν πόλεμο! Τὸν μαστιγώνουν καὶ τὸν βασανίζουν φοβερά.

- Ταλαίπωρε, τοῦ εἶπε ὁ ἅγιος, δὲν ξέρεις ὅτι σὲ περιμένει τὸ πῦρ γιὰ τὶς ἐλεεινές σου ἁμαρτίες; Γιατὶ δὲν μαζεύεσαι σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ κλάψῃς γιὰ τὸ ἀναπόφευκτο πῦρ ποὺ σοῦ ἔχει ἑτοιμασθῆ;

Καταντροπιασμένος ὁ δαίμονας ἔγινε ἄφαντος.

Τὴν ὥρα ἐκείνη περνοῦσε ἀπὸ τὴν πλατεῖα ἕνας μοναχὸς μὲ ἀγγελικὴ μορφή. Ἔβλεπε ὁ ὅσιος νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του φλόγες καὶ ν' ἀνεβαίνουν πρὸς τὸν οὐρανό. Πίσω του ἐρχόταν σὰν πύρινος στῦλος ἕνας ἄγγελος ποὺ μὲ ὑψωμένη τὴ ρομφαία του φρουροῦσε τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα. Πότε - πότε ὁ ἄγγελος γύριζε πίσω κι ἔδιωχνε τοὺς δαίμονες ἀπειλώντας τους ἄγρια, ποὺ ἐπιβουλεύονταν τὸν ὅσιο ἐκεῖνο μοναχό.

- Πράγματι «θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», μονολόγησε ὁ Νήφων βλέποντας τὸ παράδοξο θέαμα. Ὁ Κύριος δίνει θάρρος καὶ δύναμη στοὺς δούλους του καὶ εἶναι ὁ ἴδιος «κραταίωμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ». Εὐλογητὸς ὁ Θεός!».

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
18 ΙΟΥΝΙΟΥ 2017
Ἀπόστολος: Ρωμ. β΄ 10-16
Εὐαγγέλιον: Ματθ. δ΄ 18-23
Ἦχος: α΄.- Ἑωθινόν: Β΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ»
Ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ

Εἰς τὸ σημερινὸν Ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα, ὁ Θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος διευκρινίζει, κυρίως πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ χριστιανούς, κατ' ἐπέκτασιν δέ, πρὸς ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀγάπην καὶ δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Μίαν ἀγάπην, ὁμοίαν πρὸς ὅλους, ἄνευ φυλετικῶν διακρίσεων, ἄνευ αἰσθησιῶν καὶ συναισθηματικῶν προσκολλήσεων, ἄνευ τινος ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας. Μίαν ἀγάπην, διὰ τὴν ὁποίαν, πρῶτος ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὡμίλησε, λέγων: ***«Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. ΙΑ΄ 28).*** Ἡ λέξις «πάντες» δὲν ἀφήνει τὸ παραμικρὸν περιθώριον διὰ παρερμηνείας, ἀλλ' ἀντιθέτως διασαφίζει κατὰ τὸν πλέον κατηγορηματικὸν τρόπον, τὴν ἀγάπην τῆς Θείας Καρδίας πρὸς κάθε ἄνθρωπον. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀγάπην θέλων νὰ ἐκθειάσῃ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, λέγει τὰ ἀνωτέρω λόγια: ***«οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ».***

Μετὰ τῆς ἀγάπης ὅμως, παρατίθεται καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο ἄλλωστε συνάγεται ὡς συμπέρασμα, ἐὰν προσέξωμεν τὰ ἀποστολικὰ λόγια, τὰ ὁποῖα προηγοῦνται, ἀλλὰ καὶ ἀκολουθοῦν τῆς ὡς ἄνω φράσεως. ***«θλῖψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τοῦ κατεργαζομένου τὸ κακόν, Ἰουδαίου τε πρῶτον καὶ Ἕλληνος· δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι· ...» (Ρωμ. Β΄ 9 – 11).***

Ἡ, πρὸς τὸν Θεόν, ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐξαρτᾶται, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἀπὸ τὰς ἐπιλογὰς καὶ τὸν τρόπον ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Εἴτε Ἰουδαίου, εἴτε Ἕλληνος. Ὅταν δὲ λέγει, «Ἕλληνος», ἐννοεῖ ὅλους τοὺς ἐθνικοὺς καὶ εἰδωλολατρικοὺς λαοὺς οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Δὲν ἐξαιρεῖ ὁ Ἀποστολικὸς οὗτος λόγος, οὐδένα. Εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κατεργάζονται τὸ κακὸν καὶ τὴν ἀνομίαν, ὡς συνέπεια θὰ ἐπακολουθῆ ἡ θλῖψις καὶ ἡ πικρία εἰς τὴν ζωήν των. Ἀντιθέτως δέ, εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπέλεξαν νὰ ἐργάζωνται τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κατὰ Θεὸν νομιμότητα, αἱ συνέπειαι θὰ εἶναι, δῶρα οὐράνια καὶ εὐλογίαι παρὰ Θεοῦ. Διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ δέ, ὅτι αἱ θεῖαι ἀπολαβαὶ ἀλλὰ καὶ αἱ τιμωρίαι ἔρχονται μόνον ὡς ἐπιβράβευσις ἢ ἀντιστοίχως ὡς ἐκδίκησις ἀπὸ τὸν Θεόν, εἰς τοὺς ἀνωτέρω λόγους διακρίνεται κατὰ σαφέστατον τρόπον, ὅτι, πρὸ πάντων αἱ συνέπειαι ἀφοροῦν τὰς ἐπιλογὰς τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλως τε, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ ὁ ἑπόμενος λόγος, ***«Ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται· καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἥμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται. Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ΄ οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται» (Ρωμ. Β΄ 12 – 13).***

Μὲ ἄλλα λόγια, καθοριστικὸν λόγον εἰς τὴν πνευματικὴν πορείαν τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει ἡ προσωπικὴ ἐπιλογὴ αὐτοῦ. Ἐπιλέγων ὁ ἄνθρωπος τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ πορευθῇ εἰς τὴν ζωήν του, ἐπιλέγει σαφῶς καὶ τὰς συνεπείας. Τοῦτο δέ, ἀφ' ἑνὸς εἶναι καὶ ἀκούεται αὐτονόητον, ἀφ' ἑτέρου δέ, τὸ ἀκούομεν πολλάκις καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀρέσκονται εἰς τὴν ἄνομον καὶ ἁμαρτωλὸν ζωήν καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἐλέγομεν ὅτι ἐπαναλαμβάνουν ἐκεῖνο τὸ Ἁγιογραφικόν, ***«Ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδούς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι» (Ἰὼβ ΚΑ΄14)***. Δηλαδή, δὲν θέλω νὰ σὲ ξέρω. Φύγε μακριά μου. Δὲν θέλω νὰ γνωρίζω τοὺς δρόμους ποὺ ἐσὺ καθορίζεις. Εἰς αὐτὴν ὅμως τὴν περίπτωσιν, τὰς συνεπείας ὡς προείπομεν τὰς ἐπωμίζεται ἐξ ὁλοκλήρου ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ

Ὁ Κύριος ἐπιζητεῖ καὶ θέλει τὴν σωτηρίαν ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Δι' αὐτὴν δὲ τὴν σωτηρίαν, ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος καὶ ἐθυσιάσθη καὶ ἐπλήρωσε δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Πέραν δὲ τῆς θυσίας Του αὐτῆς, ἔδωσεν εἰς ἡμᾶς τὸν Θεῖον νόμον Του ἀλλὰ καὶ τὰ Ἅγια Μυστήρια, διὰ νὰ δύναται ὁ ἄνθρωπος, πάντοτε νὰ εὑρίσκῃ τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ ἁμαρτία τὸν ἐξαπατᾷ καὶ τὸν ἀποπροσανατολίζῃ. Ἕως ἐδῶ ὑπάρχει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Ἀπ' ἐδῶ ὅμως καὶ εἰς τὴν συνέχειαν, καθορίζει τὰ πράγματα ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἴτε ἀποδέχεται, εἴτε ὅμως καὶ ἀπορρίπτει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ σωθῇ.

Διὰ τῶν ἐπιλογῶν του δὲ ὁ ἄνθρωπος, ἐνεργοποιεῖ θὰ ἐλέγομεν, τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ. Ὡς συνέβη εἰς τὸν Παράδεισον, ὅταν ἐκεῖ ἔζων οἱ πρωτόπλαστοι. Ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου εἶχεν ἐξασφαλίσει εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπόλυτον καὶ αἰώνιον εὐδαιμονίαν. Θὰ ἔζων ὅμως εἰς τὴν οὐρανίαν αὐτὴν κατάστασιν, ἐφ' ὅσον θὰ τὸ ἤθελον καὶ οἱ ἴδιοι. Αἱ ἐπιλογαί των θὰ καθώριζον τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου σχέσιν των. Δυστυχῶς ὅμως, ἡ, διὰ τῆς παραβάσεως τῆς θείας ἐντολῆς, ἐπιλογή των, ἐπέφερε τὴν ρῆξιν εἰς τὴν ἀγαπητικὴν αὐτὴν σχέσιν καὶ ὑπεχρέωσεν τὸν Κύριον νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν Θείαν Δικαιοσύνην Αὐτοῦ καὶ νὰ ἐξορίσῃ αὐτοὺς ἐκ τοῦ Παραδείσου. Τοιουτοτρόπως, ἐν τόλμῃ πολλῇ, θὰ ἐλέγομεν ὅτι, αἱ ἐπιλογαὶ ἡμῶν, ὑποχρεώνουν τὸν Θεὸν νὰ κινεῖται δικαίως καὶ ἀμερολήπτως ἔναντι ἡμῶν.

Ἡ Κρίσις καὶ τελικὴ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ

«οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ». Εἰς τὴν φράσιν αὐτὴν περικλείεται ἡ οὐσία τῆς σωτηρίας ἡμῶν! Ἐπειδὴ δὲ ἡ σωτηρία, εἶναι ὑπόθεσις κυρίως ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ζοῦν καὶ κινοῦνται μὲ τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς ἐστραμμένον εἰς τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν καὶ μακαριότητα, ἡ ἀνωτέρω Ἀποστολικὴ ὑπενθύμισις, ἀκούεται μᾶλλον ὡς παρηγορία παρὰ ὡς ἀπειλή. Συνδυαζομένη δὲ μετὰ τῆς ἀπείρου ἀγάπης τοῦ Κυρίου μας, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ δίκαιοι καὶ οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου, χαίρουν καὶ προσδοκοῦν τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς των ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου καὶ τῆς μετὰ τοῦ Κυρίου αἰωνίου μακαριότητος.

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου
Ἱεροκήρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Λέοντος Μπράνγκ****, Δρος Θεολογίας*

70ον
Σταυροφορίαι, ἡ προδοσία τοῦ 1204

Σὲ μία προσπάθεια γενικῆς ἀποτίμησης τῆς 4ης Σταυροφορίας κυρίαρχη θέση ὁπωσδήποτε κατέχει τὸ πρόσωπο τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου Γ΄, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε κήρυξε αὐτὴν τὴ σταυροφορία. Πρέπει ἐξ ἀρχῆς νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι δὲν μιλᾶμε γιὰ κάποιον ἀσήμαντο Πάπα, ἀλλὰ μᾶλλον γιὰ τὸν πιὸ δυναμικὸ καὶ πιὸ ἰσχυρὸ σὲ ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ Παπισμοῦ. Γεννημένος τὸ 1160/61 ἀπὸ τὸν οἶκο τῶν εὐγενῶν Segni στὸ καστέλλο Gavignano, περίπου 60 χλμ. νοτιοανατολικὰ τῆς Ρώμης, σπούδασε στὸ πανεπιστήμιο τῶν Παρισίων καὶ ἔπειτα νομικὰ στὴ Μπολόνια. Θεωρήθηκε ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους γνῶστες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου στὴν ἐποχή του. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1198 ἔγινε Πάπας σὲ ἡλικία μόλις 37/38 χρονῶν. Μέλημά του, μόλις ἀνέβηκε στὸν παπικὸ θρόνο, ἦταν ὁ ἀκριβὴς νομικὸς προσδιορισμὸς τῆς παποσύνης, ἡ τελικὴ καθιέρωσή της ὡς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ κυρίως ἡ ἐξάπλωση τοῦ παπικοῦ κράτους. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του διπλασιάστηκε ἡ ἔκτασή του. Ἐπίσης χαρακτηριστικὴ ἔκφραση τῆς κραταιᾶς του θέσης ἀνάμεσα στοὺς κοσμικοὺς ἄρχοντες εἶναι τὸ δεδομένο, ὅτι ἀπὸ τὸ 1212 θεωρεῖται ὡς ὁ ἀπόλυτος φευδάρχης τῆς Ἀραγονίας, Πορτογαλίας, Σικελίας, Βουλγαρίας καὶ τῆς Ἀγγλίας. Στὰ δὲ ζητήματα τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του ὡς Πάπα «τοποθετημένο ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο …

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ οἰκολογία ὡς μοχλὸς τῆς οἰκουμενιστικῆς (παγκοσμιοποιημένης) πραγματικότητος –Παγκόσμιαι Τράπεζαι Σπόρων

Τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα εἴδαμε πὼς μὲ πρόσχημα τὴν οἰκολογία, οἱ ὑπηρέτες τοῦ οἰκουμενισμοῦ (τῆς παγκοσμιοποιήσεως) ἐπιχειροῦν μὲ διάφορους τρόπους νὰ ἐλέγξουν τὴν παροχὴ τοῦ πόσιμου (καὶ ὄχι μόνο) νεροῦ.

Ἀντίστοιχα, ἀλλὰ πολὺ πιὸ μεθοδικά, γίνεται μία ἄλλη προσπάθεια, ποὺ **ἀποσκοπεῖ στὸν ἀπόλυτο ἔλεγχο τῆς τροφῆς τῶν ἀνθρώπων.** Σχεδὸν ὅλα τὰ τρόφιμα ἔχουν ὡς βάση τους κάποιον σπόρο. Ἀκόμα καὶ ὅταν καταναλώνουμε κρέας ἢ ἄλλα ζωικὰ προϊόντα, οἱ σπόροι εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν τροφὴ τῶν ζῴων. Μὲ λίγα λόγια, οἱ σπόροι εἶναι ἡ βάση τῆς ζωῆς τῶν φυτῶν καὶ τῆς ἀνάπτυξης, καὶ χωρὶς αὐτούς, ὁ κόσμος θὰ γνώριζε τὴν ἀπόλυτη πεῖνα.

Οἱ δυνάστες αὐτοῦ τοῦ κόσμου γνωρίζουν πολὺ καλὰ πὼς γιὰ τὴν διατήρηση τῶν διατροφικῶν καὶ περιβαλλοντικῶν ἀναγκῶν, ποὺ βασίζονται στὰ ἑκατοντάδες χιλιάδες εἴδη φυτῶν, ἀπαιτεῖται μία μεγάλη ποικιλία σπόρων. Ἔτσι, **προκειμένου νὰ ἐλεγχθεῖ ἡ τροφὴ παγκοσμίως,** ἔχουν δημιουργηθεῖ πέντε (5) Τράπεζες Σπόρων, ποὺ ἀποσκοποῦν –ὅπως οἱ ἴδιες ὁμολογοῦν– «στὴν προστασία τῆς βιοποικιλότητας καὶ **στὴν παροχὴ τροφῆς στὸν κόσμο».**

Οἱ πέντε αὐτὲς τράπεζες βρίσκονται στὸ Ἡνωμένο Βασίλειο, στὶς Η.Π.Α., στὴν Ἰνδία, στὴν Νορβηγία καὶ στὴν Ρωσία. Συγκεκριμένα:

(1) Kew's Millennium Seed Bank

Βρίσκεται ἐγκατεστημένη στὸ Wakehurst, στὸ Δυτικὸ Sussex στὴν νότια Ἀγγλία, σὲ μία, ὁμολογουμένως, παραδεισένια τοποθεσία. Ἀπὸ τὰ περίπου 400.000 γνωστὰ εἴδη φυτῶν, ἡ Millennium Seed Bank σκοπεύει νὰ διαφυλάξει τὸ 25%, μὲ τὴ μορφὴ σπόρων, μέχρι τὸ 2020. Ἡ τράπεζα σπόρων βρίσκεται στὴν βάση τῶν Βασιλικῶν Βοτανικῶν Κήπων τῆς Βρεττανίας, ποὺ κατασκευάστηκαν ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ Henry VII καὶ σήμερα συγκαταλέγονται[1] στὰ "Μνημεῖα Παγκόσμιας Κληρονομιᾶς" τῆς UNESCO. Ἐστιάζοντας στὴν διατήρηση τῶν σπόρων ἀπὸ φυτά, ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν παραγωγὴ τροφίμων, ἡ Millennium Seed Bank κατέχει σήμερα σπόρους πάνω ἀπὸ τὸ 10% ὅλων τῶν φυτικῶν εἰδῶν.

Ἡ Τράπεζα Σπόρων εἰς Νῆσον Svalbard

Ὁ Βρεττανικὸς Βασιλικὸς Βοτανικὸς Κῆπος διεξάγει ἔρευνες γιὰ τὴν ἐξοικονόμηση σπόρων ἀπὸ τὸ 1898, ἐνῷ διατηρεῖ ἐπίσημη Τράπεζα Σπόρων γιὰ περίοδο μεγαλύτερη ἀπὸ 40 χρόνια. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει ἐπικεντρωθεῖ στὴ συλλογὴ σπόρων ἀπὸ περιβάλλοντα, ποὺ εἶναι πιὸ εὐάλωτα στὴν ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξη νέων ποικιλιῶν καλλιεργειῶν, ποὺ εἶναι πιὸ προσαρμόσιμες στὰ μεταβαλλόμενα περιβάλλοντα, ἡ Millennium Seed Bank ἔχει ὑλοποιήσει ἕνα διεθνὲς ἐκπαιδευτικὸ πρόγραμμα σὲ μία προσπάθεια –ὅπως διατείνεται– διατήρησης οἰκοσυστημάτων παγκοσμίως. Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι πὼς μέσα ἀπὸ τὸ ἐκπαιδευτικὸ πρόγραμμα τῆς Τράπεζας γίνονται διάφορα πειράματα σὲ ἀγροτικὲς περιοχὲς τῆς Ἀφρικῆς, σὲ χῶρες ὅπως εἶναι ἡ Κένυα, ἡ Μποτσουάνα, ἡ Μπουρκίνα Φάσο καὶ ἡ Ναμίμπια.

Ὁ σκοπὸς τῆς Τράπεζας, σύμφωνα μὲ τοὺς ἰσχυρισμούς της, εἶναι νὰ προωθήσει ἔργα, ποὺ καλύπτουν ἀπὸ τὴν διατροφή, μέχρι τὴν δασοκομία καὶ τὴν βιώσιμη γεωργία, ἐνῷ **ἐργάζεται, γιὰ νὰ τροφοδοτήσει** (μὲ τὴν κυριολεκτικὴ σημασία τῆς λέξης) **τὸν κόσμο** καὶ νὰ διατηρήσει τὸ περιβάλλον.

(2) Ἐθνικὸν Κέντρον Γενετικῶν Πόρων

Στὴν πανεπιστημιούπολη τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Colorado, τὸ Ἐθνικὸ Κέντρο Γενετικῶν Πόρων (NCGR) φιλοξενεῖ μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες Τράπεζες Γονιδίων στὸν κόσμο. Τὸ συγκεκριμένο κέντρο δὲν φιλοξενεῖ μόνο σπόρους, ἀλλὰ διάφορους τύπους γεννητικῶν πλασμάτων ἢ συλλογὲς γενετικῶν πληροφοριῶν φυτῶν, ζῴων, ἐντόμων καὶ μικροοργανισμῶν. Στὸ φυτικὸ τμῆμα του, τὸ κέντρο περιέχει γύρη, ἱστοὺς μεριστωμάτων[2] καὶ κυτταροκαλλιέργειες.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς στόχους τοῦ NCGR, ποὺ ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς Ὑπηρεσίας Γεωργικῆς Ἔρευνας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας τῶν ΗΠΑ, εἶναι ἡ διεξαγωγὴ γενετικῆς ἔρευνας γιὰ τὴν ἀνάπτυξη νέων ποικιλιῶν. Τὸ κέντρο δημοσιεύει συχνὰ ἐνημερωτικὰ ἔντυπα σχετικὰ μὲ τὶς μεθόδους διατροφῆς καὶ γεωργίας καὶ παρακολουθεῖ ἐπίσης τὶς "οἰκολογικὲς" τάσεις. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 2012, οἱ ἐπιστήμονες ἀπὸ τὸ κέντρο δημιούργησαν δύο νέες ποικιλίες βατόμουρου, γνωστὲς ὡς Gupton καὶ Pearl, ποὺ διακρίνονται γιὰ τὴν μεγάλη καρποφορία καὶ τοὺς γευστικοὺς καρπούς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φιλοξενία περισσότερων ἀπὸ 8.000 εἰδῶν σπόρων, τὸ NCGR συμμετέχει καὶ συμβάλλει σημαντικὰ στὴ γενετικὴ ἔρευνα καὶ στὴν ἀγροτικὴ ἀνάπτυξη, σύμφωνα μὲ τὴν Δυτικὴ πολιτική.

(3) Navdanya

Ἔχει ἕδρα στὴν Uttarakhand, μία ἀπὸ τὶς 28 Πολιτεῖες ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Ἰνδία, ποὺ βρίσκεται στὰ βόρεια τῆς χώρας, στὰ σύνορα μὲ τὸ Θιβὲτ καὶ τὸ Νεπάλ. Ἡ Navdanya δημιουργήθηκε τὸ 1987 ἀπὸ τὴν Vandana Shiva, μία ἀκτιβίστρια ἐκπαιδευτικό, ποὺ ἔχει ἀφιερώσει τὴν ζωή της στὴν προστασία τῆς ποικιλομορφίας τῶν σπόρων. Ἡ Navdanya ξεκίνησε ὡς ἕνα γεωργικὸ ἐρευνητικὸ κέντρο, ποὺ ἐπεδίωκε νὰ προστατεύσει τὴν βιοποικιλότητα τῶν σπόρων καὶ τὰ μέσα διαβίωσης τῶν μικρῶν ἀγροτῶν. Ἡ ὀργάνωση πιστεύει ὅτι «οἱ ἄνθρωποι θὰ πρέπει νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ σῴζουν καὶ νὰ μοιράζονται σπόρους» καὶ ἔτσι ἔχει δημιουργήσει μία τράπεζα σπόρων πρὸς σπορὰ ποὺ διατηρεῖ μόνο μὴ κατοχυρωμένους σπόρους.

Ἀπὸ τὴ δημιουργία της, ἡ Τράπεζα Σπόρων Navdanya ἔχει διατηρήσει περίπου 5.000 ποικιλίες καλλιεργειῶν, ἑστιάζοντας σὲ μεγάλο βαθμὸ στὴν διατήρηση τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν σιτηρῶν. Ἔχει δημιουργήσει 54 ἐπιπλέον κοινοτικὲς τράπεζες, ποὺ συνολικὰ διατηροῦν 3.000 εἴδη ρυζιοῦ ἀποκλειστικά. Μᾶλλον, πρόκειται γιὰ τὴν Τράπεζα ποὺ προορίζεται, γιὰ νὰ παρέχει φαγητὸ στοὺς μελλοντικοὺς "σκλάβους", δηλαδὴ ὅλους ὅσοι δὲν ἀνήκουν στὴν παγκόσμια elite.

(4) Svalbard Global Seed Vault

Ἡ λεγόμενη Παγκόσμια Ἀποθήκη Σπόρων βρίσκεται "θαμμένη" στὰ βουνὰ τοῦ Ἀρχιπελάγους τοῦ Svalbard, στὸν Ἀρκτικὸ Ὠκεανό, βόρεια τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης, στὰ μισὰ περίπου τῆς ἀπόστασης ἀνάμεσα στὴν Νορβηγία καὶ στὸν Βόρειο Πόλο. Πρόκειται γιὰ τὴν σημαντικότερη ἀπὸ τὶς πέντε Τράπεζες Σπόρων καὶ τὴν "αἰχμὴ τοῦ δόρατος" στὰ Δυτικὰ σχέδια, ποὺ ἀφοροῦν στὸν ἔλεγχο τῆς παγκόσμιας τροφῆς.

Ἡ ἐπιλογὴ τῆς συγκεκριμένης τοποθεσίας ἔγινε, διότι ἡ διατήρηση τῶν σπόρων γιὰ μεγάλες χρονικὲς περιόδους ἀπαιτεῖ ἐξαιρετικὰ χαμηλὲς θερμοκρασίες καὶ χαμηλὴ ὑγρασία. Ἡ χρηματοδότηση τῆς συγκεκριμένης Τράπεζας Σπόρων, ποὺ κατασκευάστηκε ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἐγκαταλελειμμένου ὀρυχείου, ἔγινε **σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὸ Ἵδρυμα Bill and Melinda Gates** (τὸν γνωστὸ δισεκατομμυριοῦχο "ἱδρυτὴ" τῆς Microsoft!) μὲ στόχο **τὴν μόνιμη προστασία τῆς βιοποικιλότητας τῆς γεωργίας καὶ τῶν φυτῶν.** Ἡ συνολικὴ χωρητικότητα τῆς Τράπεζας εἶναι ἀρκετή, γιὰ νὰ φιλοξενήσει 4,5 ἑκατομμύρια δείγματα σπόρων, ἐνῷ σήμερα στεγάζει πάνω ἀπὸ 430.000, συμπεριλαμβανομένων σπανίων δειγμάτων ἀπὸ τὴν Ἀρμενία, τὴν Κολομβία, τὴν Κόστα Ρίκα καὶ τὸ Ταζικιστάν. Οἱ γενετικῶς τροποποιημένοι ὀργανισμοὶ ἐπιτρέπεται νὰ φυλαχθοῦν στὴν Global Seed Vault μόνο μετὰ ἀπὸ ἀξιολόγηση καὶ ἔγκριση, ἐνῷ διατηροῦνται σφραγισμένοι μὲ εἰδικὴ διαδικασία προκειμένου νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ ἐξάπλωση τῆς γενετικῆς τροποποίησης σὲ ἄλλα δείγματα.

Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι ἡ συγκεκριμένη Τράπεζα Σπόρων ὀνομάστηκε **"Doomsday Vault",** ποὺ σημαίνει τὴν ἀποθήκη ποὺ θὰ χρησιμοποιηθεῖ μετὰ ἀπὸ τεράστια καταστροφή, ὅπως τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἡ Δυτική, ὡστόσο, ἐπίσημη ἐξήγηση τοῦ ρόλου τῆς Svalbard Global Seed Vault εἶναι πὼς ἀποτελεῖ τὸ μέσον γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν παγκοσμίων περιβαλλοντικῶν προβλημάτων. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο φιλοξενεῖ συχνὰ ἐκδηλώσεις σχετικὰ μὲ θέματα ἐπισιτιστικῆς ἀσφάλειας καὶ κλιματικῆς ἀλλαγῆς. Ἐπίσης, εἶναι ἀξιοσημείωτο πὼς τὸ 2009, ἡ Global Seed Vault διοργάνωσε μία διεθνῆ διάσκεψη μὲ θέμα τὴν ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος καὶ **τὶς προκλήσεις τῆς τροφοδοσίας τοῦ αὐξανόμενου πληθυσμοῦ στὸν κόσμο.**

Ἡ Global Seed Vault φιλοξενεῖ κατὰ καιροὺς διάφορους ἀξιωματούχους, ποὺ χαράσσουν τὴν παγκόσμια πολιτική, συμπεριλαμβανομένου τοῦ Γενικοῦ Γραμματέα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, Πορτογάλου Antonio Manuel de Oliveira Guterres, ποὺ ἀπὸ τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 2017 διαδέχθηκε τὸν Κορεάτη Ban Ki-moon.

(5) Ἰνστιτοῦτον Ἐρευνῶν Vavilov

Ἡ Ρωσία ἔχει μία πλούσια ἱστορία βοτανικῶν μελετῶν, ποὺ συμπεριλαμβάνουν τὴν διαχείριση τῶν φυτῶν, τὸν ἔλεγχο τῶν ἀσθενειῶν καὶ τὴν καταγραφὴ τῶν φυτικῶν ποικιλιῶν. Τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἔρευνας Vavilov (VRI) ἐγκαινιάστηκε τὸ 1924 καὶ ἔκτοτε ἐπεκτάθηκε σὲ 12 ἐρευνητικοὺς σταθμοὺς σὲ ὁλόκληρη τὴ Ρωσία. Οἱ Τράπεζες Σπόρων τῶν σταθμῶν διαθέτουν συνολικὰ περίπου 60.000 ποικιλίες σπόρων, ἐνῷ σὲ βότανα περιέχουν περίπου 250.000 δείγματα φυτῶν. Εἰδικευόμενο στὰ μοῦρα καὶ σὲ ἄλλα φροῦτα, τὸ VRI διατηρεῖ μόνο του πάνω ἀπὸ 1.000 εἴδη φράουλας. Σύμφωνα[3] μὲ τὸν δημοσιογράφο Fred Pearce, σχεδὸν τὸ 90% τῶν δειγμάτων σπόρων καὶ φυτῶν, ποὺ βρίσκονται στὸν σταθμὸ Pavlovsk τοῦ VRI, δὲν ὑπάρχουν σὲ καμία ἄλλη Τράπεζα Σπόρων ἢ Γενετικοῦ ὑλικοῦ στὸν κόσμο.

Οἱ Τράπεζες Σπόρων σὲ ὅλο τὸν κόσμο διατρέχουν συνεχῶς κίνδυνο, ὁπότε καὶ τὸ Vavilov δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεση. Τὸ VRI εἶναι πιθανότατα πιὸ γνωστὸ γιὰ τὸ σταθμὸ Pavlovsk, ποὺ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου τέθηκε ὑπὸ πολιορκία ἀπὸ τὶς δυνάμεις τοῦ Ἄξονα. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πολιορκίας, 12 ἐπιστήμονες ποὺ φρουροῦσαν τὴν Τράπεζα Σπόρων τοῦ σταθμοῦ ἀπὸ τὴν καταστροφή, σεβόμενοι τὴν ἀξία τῶν σπόρων, προτίμησαν νὰ λιμοκτονήσουν ἀντὶ νὰ τοὺς φάνε. Σήμερα, ὁ σταθμὸς αὐτὸς βρίσκεται ὑπὸ διωγμὸ γιὰ ἀκόμα μία φορά, μόνο ποὺ αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ ἀπειλὴ προέρχεται ἀπὸ μηχανικούς, ποὺ θέλουν νὰ οἰκοδομήσουν τὰ 227 στρέμματα ἢ τὰ τρία τέταρτα τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ σταθμοῦ. Ἕνας ἄλλος σταθμός, στὸ Krasnodar τῆς Ρωσίας, βρέθηκε πρόσφατα (τὸ 2013) ἐκτεθειμένος σὲ ἀκραῖες πλημμύρες.

Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα, σὺν Θεῷ, θὰ δοῦμε τὴν νομοθεσία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως σχετικὰ μὲ τὴν ἀγροτικὴ πολιτική, ἀλλὰ καὶ τὴν **ἀπαγόρευση τῆς χρήσης σπόρων,** ποὺ δὲν προέρχονται ἀπὸ τὶς συγκεκριμένες Τράπεζες.

Ἔχουμε πεῖ πολλὲς φορές, πὼς τίποτε δὲν εἶναι τυχαῖο καὶ τίποτε δὲν ἔχει γίνει ἄσκοπα στὴν παγκόσμια πολιτική. **Οἱ πνευματικοὶ ἡγέτες τῆς Πατρίδος μας φέρουν μεγάλο μερίδιο εὐθύνης γιὰ τὴν ἐλλιπῆ διαπαιδαγώγηση τοῦ λαοῦ σχετικὰ μὲ τὰ ἐξόχως σημαντικὰ ζητήματα, ποὺ ἅπτονται τῆς καθημερινότητός του.** Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀκοῦμε ἀπὸ χείλη πνευματικῶν ἀστήρικτα ἐπιχειρήματα καὶ ἀνύπαρκτη κινδυνολογία γιὰ ἀνύπαρκτους κινδύνους καὶ νὰ ἀγνοοῦν τὶς αἰτίες τῶν κινδύνων. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ προβλέπει τὰ μεγάλα καὶ σημαντικά, ποὺ ἀποδυναμώνουν τὸν λαὸ καὶ τὸν καθιστοῦν ὑπόδουλο καὶ ὑποχείριο τῆς συντονισμένης πολιτικῆς, ποὺ στοχεύει στὴν παγκόσμια κυριαρχία ἐπὶ τῆς γῆς. Γιατί σὲ τί ἄλλο ἀποσκοπεῖ ἡ μεθοδικὴ προσπάθεια ἐλέγχου τῶν σπόρων καὶ ἡ κεντρικὴ διάθεσή τους ἀπὸ ἕνα-δύο παγκόσμια κέντρα;

Μ.Β.

Σημειώσεις:

[1] http://whc.unesco.org/en/list/1084.

[2] Ὁμάδα κυττάρων, ποὺ δημιουργοῦνται στὸ σπόρο (ἔμβρυο) ἑνὸς φυτοῦ. Σὲ αὐτὰ τὰ κύτταρα ὀφείλεται ἡ ἱκανότητα τῶν φυτῶν νὰ ἀναπτύσσονται, νὰ δημιουργοῦν νέα ὄργανα μετὰ τὴν ἐμβρυϊκὴ φάση (μετεμβρυϊκὴ ἀνάπτυξη) καὶ νὰ συνεχίζουν τὸν ἐτήσιο ἀναπτυξιακό τους κύκλο.

[3] http://tinyurl.com/ycvasbob

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΟΠΟΒΙΤΣ

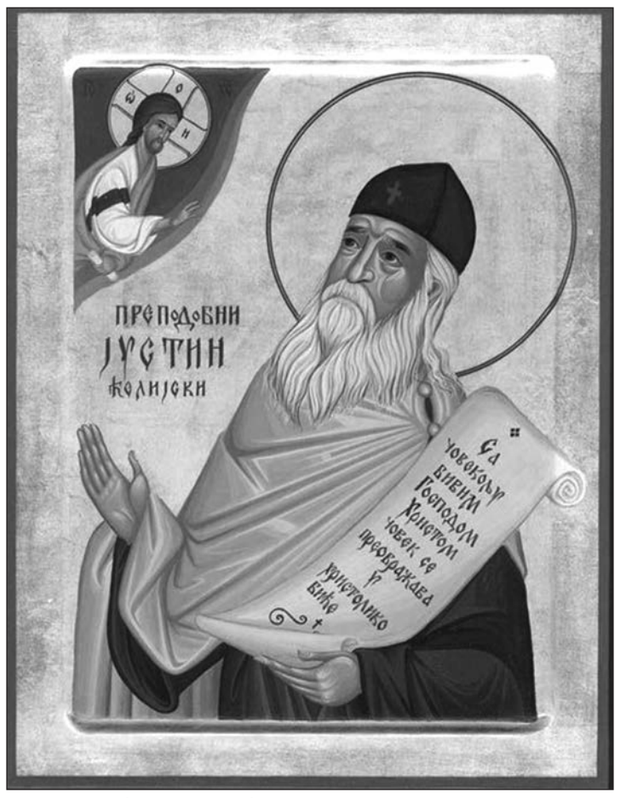

Τὴν 14ην Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς.

Ἀπολογητικαὶ Ψηφίδες

3. «Ὅταν ἐπισκέφθηκα τό Μεξικό καί εἶδα τούς "ἐπιπλέοντες κήπους" τῆς λίμνης Xochimilco, ἡ ὀμορφιά τους πλημμύρισε τήν καρδιά μου μέ ἔντονη τήν αἴσθησι τοῦ Θεϊκοῦ Καλλιτέχνη. Ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος πού στεκόταν δίπλα μου φαινόταν ἐξίσου ἐντυπωσιασμένος. Παρόλα αὐτά, ὅμως, κάτι μοῦ ἔλεγε πώς δέν ἔβλεπε ὅ,τι ἐγώ ἔβλεπα· ἔτσι, τόν ρώτησα γιά τήν ἐντύπωσί του ἀπ' τή γραφική ἐκείνη σκηνή. "Σκεφτόμουν πῶς θά μποροῦσα νά ἀποχέτευα τό νερό, ὥστε νά δημιουργήσω περισσότερη γῆ", μοῦ ἀπάντησε. Ἕνας μηχανικός παρατηροῦσε τή λίμνη μέ τό δικό του τρόπο. Αὐτό, λοιπόν, δείχνει πώς ἐμεῖς βλέπουμε τά πράγματα σύμφωνα μέ τή διαφορετική νοοτροπία του ὁ καθένας καθώς καί τή διάθεσι».

Ἡ ἀνώτερη ἀντιμετώπισι: ἀπό τά δημιουργήματα στό Δημιουργό!

4. Γράφει, σωστά, ὁ Δημήτρης Κιτσίκης, Μέλος τῆς Καναδικῆς Ἀκαδημίας - Καθηγητής Παν/μίου Ottawa: «Δέν εἶναι δυνατόν, φέρ' εἰπεῖν, ἕνας μηχανικός αὐτοκινήτων νά κατηγορῆ ἕνα καθηγητή Πολυτεχνείου ὅτι δέν εἶναι σέ θέσι νά ἐπισκευάση ἕνα αὐτοκίνητο, ἤ ἕνας μάγειρας κινεζικῆς κουζίνας νά ἐπιπλήττη ἕνα καθηγητή Παν/μίου κινεζικοῦ πολιτισμοῦ, ἐπειδή δέν γνωρίζει νά ψήνη κινέζικο φαγητό!».

Ὁ καθένας στό εἶδος του. Ὑγιής Κοινωνία εἶναι αὐτή πού, ἰσότιμα, ἀγκαλιάζει, ὅλες τίς ἀσχολίες προαγωγῆς της.

5. «Ὁδηγούσαμε ματζί tête-à-bête (: κεφάλι μέ θηρίο) (ἀντί tête-à-tête (: κεφάλι μέ κεφάλι))».

Μερικοί χαίρονται νά συναγελάζωνται μέ θηρία.

Ἀρχιμ. Ἰωάννης Κωστώφ

Σεβ. Κονίτσης: «Ἐξοργιστική ἡ ἀδιαφορία τῆς Κυβερνήσεως»

«Θλίψη καὶ ἀγανάκτηση δοκιμάζει κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐξοργιστικὴ ἀδιαφορία τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, γιὰ τὰ συνεχιζόμενα δεινὰ τῆς Βορείου Ἠπείρου, ποὺ εἶναι «σάρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων» τῆς Ἑλληνικῆς μας Πατρίδος.

Γιατί, πῶς ἀλλοιῶς νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀντιπροσωπία τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, τελευταῖα ἀνελάμβανε στὰ Τίρανα τὴν ὑποχρέωση νὰ ὀργανώσῃ «ἐργαστήρια προετοιμασίας», προκειμένου νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐνταξιακὴ πορεία τῆς Ἀλβανίας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση ; Κι' αὐτό, ὅταν ἡ ἀντιπροσωπία αὐτὴ δὲν βρῆκε νὰ πῇ οὔτε μιὰ λέξη γιὰ τοὺς Ἕλληνες Βορειοηπειρῶτες ἀδελφούς. Καὶ οὔτε τόνισε τὴν ὑποχρέωσῃ τῆς ἀλβανικῆς κυβερνήσεως νὰ σεβασθῇ τοὺς νόμους καὶ τὶς συνθῆκες, ποὺ θεσμοθετοῦν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματά τους ! Κι' ἀκόμη, ποῦ εἶναι ἡ ἐκ μέρους της ἄσκηση πιέσεως πρὸς τὰ Τίρανα ἐν ὄψει τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς προσπάθειά τους νὰ ἐνταχθοῦν στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση;

Ὅμως, τὰ γεγονότα, ποὺ συμβαίνουν στὴν Βόρειο Ἤπειρο, φωνάζουν ὅτι τέτοιες κινήσεις ρίχνουν νερὸ στὸν μύλο τῶν Ἀλβανῶν. Οἱ ὁποῖοι ἁρπάζουν μὲ δῆθεν σουλτανικὰ φιρμάνια περιουσίες τῶν Βορειοηπειρωτῶν, ἀσεβοῦν σὲ Ἐκκλησίες καὶ πολεμοῦν συστηματικὰ τὴν «ΟΜΟΝΟΙΑ» ἐπειδὴ καταγγέλλει τὶς ἀλβανικὲς αὐθαιρεσίες σὲ βάρος τῶν Βορειοηπειρωτῶν.

Ἀκόμη, οἱ Ἀλβανοὶ δὲν κρύβουν τὰ ὄνειρά τους γιὰ τὴν ... «Μεγάλη Ἀλβανία», ποὺ θὰ περιλαμβάνῃ τὴν Φλώρινα, τὴν Καστοριά, τὰ Ἰωάννινα καὶ ὅλη τὴν Ἤπειρο μέχρι τὴν Ἄρτα καὶ τὴν Πρέβεζα ! Καί, παράλληλα, ἐξωθοῦν τοὺς ἐγκληματίες «Τσάμηδες» στὸ νὰ προβάλλουν ἐξωφρενικὲς ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ξεχνῶντας ὅτι στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς (1941 – 44), συνεργαζόμενοι πρῶτα μὲ τοὺς Ἰταλοὺς κι' ὕστερα μὲ τοὺς Γερμανούς, διέπραξαν ἀνήκουστα ἐγκλήματα στὴν Θεσπρωτία, μὲ κορυφαῖο τὴν ἐκτέλεση – δολοφονία τῶν 49 Προκρίτων τῆς Παραμυθιᾶς ...

Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς δὲν τὰ γνωρίζει ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση καὶ ἡ ἀντιπροσωπία της στὴν Ἀλβανία; Ἔπρεπε ἤ, μᾶλλον, πρέπει νὰ τὰ γνωρίζῃ. Ἐμεῖς, πάντως, λέμε ξεκάθαρα, ὅτι ἂν μὲ τέτοιου εἴδους ἐνέργειες θέλουν νὰ προετοιμάσουν τὴν ἔνταξη τῆς γείτονος στὴν Ε.Ε. , νὰ ξεύρουν ὅτι ἀπεμπολοῦν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν Βορειοηπειρωτῶν. Τὸ παράδειγμα τῆς ἐντάξεως τῆς Ἀλβανίας στὴν ΔΑΣΕ, πρὸ ἐτῶν, μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι δῆθεν θὰ σεβόταν τὶς ὑποχρεώσεις της ἀπέναντι στὴν Ἑλληνικὴ Μειονότητα, ἐπιβεβαιώνει τοὺς φόβους μας. Γιατὶ ἡ Ἀλβανία, ὅπως συνηθίζει, ἔγραψε τὶς ὑποχρεώσεις της στὰ παλαιότερα τῶν ὑποδημάτων της!

Γι' αὐτό, ἐμεῖς στὴν ἐκδήλωση ποὺ ἔγινε στὸ Δελβινάκι, στὶς 14 Μαΐου ἐ.ἔ., διακηρύξαμε ὅτι ἡ μόνη λύση γιὰ τὴν σωτηρία τῶν Ἑλλήνων ποὺ ζοῦν στὴν Ἀλβανία, ἐξ αἰτίας τῶν δολοπλοκιῶν τῶν τότε «Μεγάλων Δυνάμεων», εἶναι **ἡ Ἕνωση τῆς Βορείου Ἠπείρου μὲ τὴν Ἑλλάδα.** Διαφορετικά, «οὐκ ἔσται παύλα τῶν δεινῶν».

Ἀκουέτω ταῦτα Κυβέρνηση καὶ ὁλόκληρος ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς Πατρίδας μας. Κι' ἄς ξυπνήσουν ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ἀπάθειας καὶ τῆς ἀδιαφορίας. Γιατὶ οἱ καιροὶ εἶναι ἰδιαίτερως κρίσιμοι στὰ βόρεια σύνορά μας».

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως)

«ΟΔΗΓΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ»

Ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Κάνιγγος 10 — 10677 Ἀθῆναι, τηλ. 210–3816206), κυκλοφορεῖ τὸ ψυχωφελὲς βιβλίον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσιάτου ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁδηγὸς Πνευματικοῦ καὶ Ἐξομολογουμένου» (εἰς 5ην ἐπιμελημένην ἔκδοσιν). Τιμᾶται 6 €.

Νεανικά Ζητήματα

Καὶ τὸ διαδίκτυο θέλει ὅραμα!

Ἡ χρήση τοῦ διαδικτύου, καλοί μου φίλοι, εἶναι πλέον ἀνάγκη ποὺ ὅλο καὶ μεγαλώνει. Ὅλο καὶ πιὸ ἀπαραίτητο μᾶς γίνεται, ὅλο καὶ πιὸ πολὺ περνοῦμε τὸν χρόνο μας σ' αὐτὸ καὶ αὔριο δὲν θὰ μποροῦμε χωρὶς αὐτό!

Ὡστόσο ὅλες ὁ πτυχὲς καὶ οἱ ἐφαρμογές του δὲν μᾶς εἶναι ἀπαραίτητες κι ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ διαδίκτυο δὲν παύει νὰ ἔχει καὶ τὴν ἄλλη του πλευρά, ποὺ εἶναι οἱ γνωστοὶ κίνδυνοι, ἐξαιρετικὰ μεγάλοι μάλιστα. Ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ περιεχόμενο τῶν λεγομένων «πληροφοριῶν», ὥς τὸν ἐθισμό, τὴν ἀποξένωση, τὴν παρενόχληση, τὸν ἐκφοβισμὸ (cyderbullying), τὰ ἀνεπιθύμητα μηνύματα, τὰ βιντεοπαιχνίδια, τὸν ἠλεκτρονικὸ τζόγο, τὴν παραβίαση τῆς ἰδιωτικότητας κ.λπ. Οἱ εἰδικοὶ μάλιστα λένε πὼς τὸ παραδοσιακὸ ἔγκλημα ἔχει μεταλλαχθεῖ καὶ ἠλεκτρονικὰ (ἀπάτες, κλοπές, συκοφαντικὲς δυσφημίσεις, παιδοφιλία, παιδεραστία κ.λπ.) μὲ στόχο τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἐφήβους. Τὰ chat rooms δέ, ἀποτελοῦν τὴν κερκόπορτα τοῦ ἐγκλήματος!

Ὁπότε μὲ ποιοὺς τρόπους μπορεῖ κανεὶς ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ κάνει χρήση τοῦ διαδικτύου, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀποφεύγει ὅλους τοὺς κινδύνους; Νὰ ὁ καλύτερος, ὁ ἀποτελεσματικότερος: Μὲ τὸ νὰ ἔχει σαφῶς ὅραμα καὶ γιὰ τὴ χρήση τοῦ διαδικτύου!

Νὰ τί θέλω νὰ πῶ …

* * *

Τὸ ὅραμα στὰ πάντα πρέπει νὰ συνέχει ὅλους μας, ἰδιαίτερα δὲ τὴ νέα γενιὰ ποὺ βρίσκεται σ' αὐτὸ τοῦτο τὸ φεγγοβόλημα τῆς ζωῆς. Ἑπομένως καὶ γιὰ τὴ χρήση τοῦ διαδικτύου μπροστὰ στὸ ὁποῖο, οὔτως ἢ ἄλλως, λίγο ὥς πολύ, καλῶς ἢ κακῶς, εἴτε τὸ θέλει εἴτε ὄχι, θὰ περάσει μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς της!

Νὰ διευκρινιστεῖ ὅτι ὅραμα, σύμφωνα μὲ τὸ λεξικό, εἶναι ὁ,τιδήποτε βλέπει κανεὶς σὲ κατάσταση πραγματικῆς ἔκστασης. Εἶναι ἡ προσδοκία μιᾶς ποθητῆς ἰδανικῆς κατάστασης, ποὺ ἀναφέρεται στὸ ἀπώτερο μέλλον. Τὸ προσέξατε; Δὲν ἀναφέρεται στὸ αὔριο, οὔτε καὶ στὸ μεθαύριο, ἀλλὰ στὸ ἀπώτερο, δηλαδὴ στὸ πιὸ μακρινὸ μέλλον.

Ὁπότε, τὸ ὅραμα

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς Ἄρχοντας καὶ τὴν πορείαν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πόν, τὰ ἑξῆς: Ὁ τίτλος τοῦ δημοσιεύματος ἐκείνου εἶναι:

«Εὐρω - Μεσογειακὴ Συνάντηση Ὑπάτων Συμβουλίων [τῆς Μασονίας] **στὴν Κωνσταντινούπολη»:**

Στὶς 25 Μαΐου 2012 ὁ «Ὕπατος Μέγας Ταξιάρχης [ἑνὸς Τεκτονικοῦ Σώματος, Ἕλληνας], **στὸ πλαίσιο τῆς Συνάντησης τῶν Ὑπάτων Συμβουλίων στὴν Κωνσταντινούπολη ἐκφώνησε τὸν ἀκόλουθο λόγο μὲ θέμα ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΛΑΪΚΙΤΕ.**

Κατὰ τὴν ὁμιλία του ἐκείνη, ὁ Ἕλληνας ἀνώτατος ἡγέτης τοῦ Μασονικοῦ αὐτοῦ Σώματος εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς, εἰς βάρος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μας:

...Ἡ ΛΑΪΚΙΤΕ ἔχει τὴ ρίζα της στὴ λέξη Λαός. Σημαίνει τὴν ἀπεξάρτηση τῆς ἐξουσίας τοῦ Λαοῦ, δηλαδὴ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὰ διάφορα θρησκευτικὰ κέντρα. [!]

Στὴν Εὐρώπη τὰ θρησκευτικὰ κέντρα ἦταν καὶ σὲ πολλὲς χῶρες παραμένουν ἰσχυρά. Πρώτη ὅμως ἡ Γαλλία μὲ Νόμο τοῦ 1905 προχώρησε στὸν διαχωρισμὸ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Σὲ ὅλες τὶς ἀναπτυγμένες χῶρες τὸ δικαίωμα τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας τῆς συνείδησης εἶναι συνταγματικὰ κατοχυρωμένο. Πολλὲς φορὲς ὅμως ἡ δύναμη τῆς Ἐκκλησίας χρησιμοποιεῖται ἐναντίον τῆς ἐλεύθερης δράσης τῶν πολιτῶν. Ἀναφέρουμε ὅτι ὅταν τὸν Μάϊο τοῦ 2008 διοργανώθηκε ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Τεκτονικὸ Τάγμα «ΔΕΛΦΟΙ» τὸ «[β΄] **Διεθνὲς Τεκτονικὸ Συνέδριο συμμετεῖχαν 13 καθηγητὲς Πανεπιστημίων ἐκτὸς Ἑλλάδος καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τὴ Χώρα μας, μὲ τὴν αἰτιολογία ὅτι, ὅπως δήλωσαν, δὲν θὰ ἄντεχαν στὴν πίεση τῆς Ἐκκλησίας, σὲ ἐρώτηση γνωστοποίησης τῆς συμμετοχῆς τους** [!] **(...)**

Ἡ ΛΑΪΚΙΤΕ ἀποτελεῖ τὴν ὑλοποίηση τῆς ἀνεξιθρησκίας...

Ἡ ΛΑΪΚΙΤΕ πρέπει νὰ ἐδραιωθεῖ ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πυλῶνες τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Δημοκρατίας. Ἀποτελεῖ τὸν συνδετικὸ κοινωνικὸ ἰστὸ ποὺ ἐπιτρέπει τὴ συνύπαρξη ὅλων, ὅποιες καὶ ἄν εἶναι οἱ ἀπόψεις καὶ οἱ πεποιθήσεις τους. Εἶναι σίγουρα κάτι παραπάνω ἀπὸ μία νομικὴ διευθέτηση θεσμῶν, ποὺ διαχωρίζει τὶς Ἐκκλησίες ἀπὸ τὸ Κράτος. Ἀποτελεῖ τὴν ὑπόσχεση γιὰ μιὰ ἀνεκτικὴ κοινωνία, ἡ ὁποία θὰ σέβεται τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια... [ἡ ἔμφαση εἶναι στὸ τεκτονικὸ κείμενο].

Τὸ ἡμέτερο (τοῦ γράφοντος) σχόλιο: Σεβαστοὶ πατέρες, ἑτοιμαστεῖτε γιὰ τὰ χειρότερα. Ἔρχονται, ἦλθαν!

Εὐλογημένοι ἄς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀντιστέκονται. Τώρα καὶ πάντα!

Ποὺ ἀντιστέκονται, ἰδιαίτερα στὸν μασονικῆς ἐμπνευσης Οἰκουμενισμὸ καὶ τοὺς προωθητὲς αὐτοῦ, ἰδίως στοὺς ἐκ τῶν κληρικῶν μας πρωτεργάτες του, φανεροὺς καὶ κρυφούς!

2012

Στὸ ἴδιο, τὸ προαναφερόμενο τεκτ. Περιοδικὸ καὶ ἀπὸ τὴ σελίδα 70 κ. ἑξ. διαβάζουμε ἐπίσης καὶ τὰ ἐν συνεχείᾳ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα, τὰ συζητούμενα τότε (τὸ 2012) στὶς Συνάξεις ἐκεῖνες, καὶ συμβαίνοντα σήμερα, στὸν λαό μας! Ὁ τίτλος τοῦ τεκτ. δημοσιεύματος εἶναι:

«Συνάντηση στὴν ἕδρα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς στὶς Βρυξέλλες»:

Ἐπιστολὴ τοῦ Προέδρου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς José Manuel Barroso, Πρόεδρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς, Βρυξέλλες, 22/10/2012. Ἀξιότιμε πρόεδρε [κ. τάδε]**...**

Στὴν ἐπιστολή του ἐκείνη, ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἡμέτερο πρόεδρο ἑνὸς Τεκτονικοῦ Σώματος, γράφει, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἀκόλουθα:

...Ἡ σημερινὴ κρίση δὲν εἶναι μόνο χρηματοοικονομικὴ ἢ ἁπλὰ χρέους. Εἶναι πάνω ἀπὸ ὅλα κρίση τῆς νέας γενεᾶς (...).

...Καθόσον ὅλοι μας διατηρούμαστε ὑγιεῖς, γιὰ περισσότερο χρόνο καὶ ἡ ἡλικία τῆς νόμιμης συνταξιοδότησης αὐξάνεται [Σημ. γρ.: Θὰ τὴν αὐξάνουν ἐκεῖνοι!] **σὲ πολλὲς χῶρες οἱ ἐργαζόμενοι πέρα τῶν 50/60 ἐτῶν πολὺ συχνὰ «σπρώχνονται» ἐκτὸς τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας νωρίτερα. Οἱ ἐργαζόμενοι μεγαλύτερης ἡλικίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐργάζονται περισσότερα χρόνια...** [!]

...Τὰ ἀσφαλιστικὰ ταμεῖα εἶναι ὑπὸ ἀναδιάρθρωση μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιβάλουν ἀπαραιτήτως τὴν ἰδιωτικὴ ἀποταμίευση γιὰ σύνταξη [!] **γιὰ ὅσους εἶναι ἐνεργοὶ στὴν ἀγορὰ ἐργασίας.**

Ὡς συνεισφορὰ σὲ αὐτὸν τὸν περίπλοκο διαξιφισμὸ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση ἔχει προκηρύξει τὸ 2012 ὡς τὴν «Εὐρωπαϊκὴ Χρονιὰ Ἐνεργῆς Γήρανσης» (...)

... Μὲ αὐτὲς τὶς ἀρχικὲς ἐπισημάνσεις, ἐπιθυμῶ [συνεχίζει ὁ κ. Μπαρόζο] **νὰ σᾶς καλέσω** [τοὺς τέκτονες] **σὲ συνάντηση, ὅπου θὰ συζητήσουμε τὰ ἑξῆς: «Ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν γενεῶν: Θέτοντας παραμέτρους γιὰ τὴν κοινωνία τοῦ αὔριο στὴ Εὐρώπη (...)**

...Ἡ συνάντηση θὰ συσπειρώσει τὶς Εὐρωπαϊκὲς φιλοσοφικὲς καὶ μὴ θρησκευτικὲς ὀργανώσεις μὲ ἐκπροσώπους ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση ὑψηλοῦ ἐπιπέδου: Martin Schulz, Πρόεδρο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καὶ τοῦ Herman Van Rompuy, Πρόεδρο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, οἱ ὁποῖοι ἔχουν δεχτεῖ νὰ ἡγηθοῦν τῆς συνάντησης μαζὶ μὲ ἐμένα...

Ἡ συνάντηση θὰ πραγματοποιηθεῖ στὴν ἕδρα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς στὶς Βρυξέλλες τὴν Τρίτη, 27 Νοεμβρίου 2012.

Ἐκφράζοντάς σας τὴν ὑψηλότατη ἀναγνώρισή μου, José Manuel Barroso.

Ὁμοίως καὶ πάλι τὰ σπουδαῖα, κατὰ τὸ ἔτος,

2012

Εἰς τὸ προαναφερθὲν τεκτ. ἔντυπο Κόρυμβος, ἔτος 2012, τ. 15, σσ. 72,73 διαβάζουμε ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

Ἡ παρουσίαση τοῦ Διεθνοῦς Τεκτονικοῦ Τάγματος «ΔΕΛΦΟΙ» στὶς 27 Νοεμβρίου 2012 στὶς Βρυξέλλες ἦταν ἡ ἀκόλουθη: «Ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν γενεῶν: οἱ παράμετροι γιὰ τὴν κοινωνία τοῦ αὔριο στὴν Εὐρώπη».

Ἐξοχότατε κ. Πρόεδρε José Manuel Durão Barroso, κκ. Πρόεδροι Martin Schulz καὶ Herman Van Rompus, κυρίες καὶ κύριοι, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν πρόσκληση αὐτή, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία γιὰ τὴν ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων, ὅπως κάθε χρόνο μαζί σας, πάνω στὰ θεμελιώδη προβλήματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινωνίας (...)

... Εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο [συνεχίζει ὁ Ἕλληνας ἀρχηγὸς τοῦ Διεθνοῦς μασονικοῦ Τάγματος «ΔΕΛΦΟΙ»] **νὰ οἰκοδομήσουμε μιὰ Κοινωνικὴ Εὐρώπη, διαμορφώνοντας μέσα στὴ σκέψη μας μιὰ πολιτικὴ Ἕνωση, καὶ ὄχι μόνο μιὰ Ἕνωση νομισματικὴ καὶ δημοσιονομική.** [ἡ ἔμφαση μὲ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα εἶναι τὸ τεκτονικὸ κείμενο].

Γιὰ ἐμᾶς ἡ Εὐρώπη ἔχει μία καὶ μόνη «ὄψη»: θὰ πρέπει νὰ γεφυρωθοῦν οἱ πολιτισμοί [διάβαζε: νὰ ἰσοπεδωθοῦν, νὰ πολτοποιηθοῦν], **νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς Εὐρωπαϊκῆς ταυτότητας, νὰ ἔχουμε τὸ ὅραμα μιᾶς δημοκρατικῆς Εὐρώπης ἀσχέτως πρὸς τὴν ὀργάνωσή της -ὁμοσπονδιακῆς ἢ συνομοσπονδιακῆς- ἀλλὰ καὶ νὰ προωθήσουμε μιὰ ὑποδειγματικὴ ἐλευθερία τῆς Παγκόσμιας ἐλευθερίας...**

Μὲ ὅλον τὸ σεβασμόν,
τὸ ἡμέτερον τώρα σχόλιον...

Διαβάζοντας οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ὅσα παραθέσαμε παραπάνω, μὲ ὅλο τὸ σεβασμό τους διερωτῶνται: Πῶς γίνεται καὶ τὰ ἀνώτατα θεσμικὰ ὄργανα τῆς κοινῆς μας Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης (τῶν ἰσότιμων κρατῶν - μελῶν) νὰ καλοῦν τὰ Τεκτονικὰ Σώματα σὲ κοινὲς καὶ ἐπισημότατες Συναντήσεις, γιὰ νὰ συζητοῦν -καὶ ἀποφασίζουν!- ἐπὶ βασικῶν, ζωτικῶν θεμάτων, ποὺ ἀφοροῦν τὸ λαό μας;

...Διότι, ὅπως γνωρίζουμε, ἡ Ἐκκλησία αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, τοῦ λαοῦ μας, μὲ τὴν εἰδική **ΠΡΑΞΗ** Της ἀπὸ τὸ ἔτος 1933 ἤχει Συνοδικῶς ἀποφανθεῖ, ὅτι οἱ διδασκαλίες τῆς Μασονίας εἶναι ἀσυμβίβαστες πρὸς ἐκεῖνες τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας!

-Τί καλό, λοιπόν, θὰ προκύψει γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας καὶ τὸν λαό Της ἀπὸ τὶς συμμετοχὲς αὐτὲς στὶς Συναντήσεις καὶ συζητήσεις ποὺ καθορίζουν, ἐν πολλοῖς, τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ; Καὶ ἡ δημοκρατία ποῦ εἶναι;

Ρωτήθηκε ὁ λαός μας γιὰ τὸ ποῖοι θὰ «συζητοῦν» -καὶ θὰ ἀποφασίζουν!- γιὰ τὸ μέλλον του, ΕΡΗΜΗΝ αὐτοῦ;

Καὶ ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐνημερώνεται, ἄραγε, γι' αὐτὲς τὶς Συνάξεις καὶ τὶς Συζητήσεις; Καὶ ἀρθρώνει, ἄραγε, σαφῆ καὶ ξάστερο λόγο -ὡς δικαιοῦται- ἡ Ἐκκλησίας μας;

Ὦ, ναί. Τὰ «σύννεφα» γίνονται ὅλο καὶ περισσότερο μαῦρα στὸν οὐρανό. Ἡ ἀναπότρεπτη «θύελλα» πλησιάζει. Ἔρχεται. Ἀκοῦμε τὸ συριγμό της, τὴν βουὴ τῶν λαῶν καὶ τὴν ἐν πνεύματι δικαιοσύνης ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Οἱ βιβλικὲς προφητεῖες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαψευσθοῦν! Ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι του. Οἱ λαοὶ ἰσοπεδώνονται.

Εὐλογημένοι νὰ εἶναι οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοί, ποὺ ἀντιστέκονται στοὺς ὑπεναντίους τῆς Πίστεως καὶ στοὺς προσκυνημένους πάσης μορφῆς. Θὰ τοὺς μνημονεύουν οἱ γενεές.

(Θὰ ἐπανέλθουμε μὲ ἄλλη σειρὰ σχετικῶν δημοσιευμάτων μας)

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Χάρις ἢ ἐξουσία;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτὸ ὁ Ἰ. Χρυσόστομος: Μὲ τὴν χειροτονία «προσθήκη Πνεύματος» γίνεται. Ἡ χορηγούμενη μὲ τὴν χειροτονία νέα Χάρη προϋποθέτει τὴν ὕπαρξη Χάριτος στὴν καρδία τοῦ χειροτονουμένου. Γ' αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ ἀθέμιτες χειροτονίες κατὰ τὸν Ἅγιο Πατέρα, ποὺ προσθέτει: «Οὐκ ἀπὸ τῆς θείας γίνονται χάριτος -αὐτὲς οἱ χειροτονίες-, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς τῶν ἀνθρώπων σπουδῆς». Ἔτσι, καταλήγει: «Πάντας ὁ Θεὸς οὐ χειροτονεῖ, διὰ πάντων δὲ ἐνεργεῖ» (ΕΠ 62, 610). Ἡ θεῖκὴ Χάρη ἐνεργεῖ λόγω τῆς ἱερωσύνης μας, ποὺ εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἔστω καὶ ἄν ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ ἀναξίως χειροτονούμεθα. Μεγαλύτερη δὲ ἀναξιότητα δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὴ νόθευση τῆς ἀληθινῆς Πίστεως καὶ τὴν στήριξη καὶ κήρυξη «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» τῆς αἱρετικῆς πλάνης, ὅπως ὁ νεοεποχίτικος οἰκουμενισμός.

γ) Ἐξ ἄλλου, συπλήρωσα, ἤδη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προειδοποίησε (Πράξ. 20, 30): «Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν». «Οἱ λύκοι βαρεῖς» δὲν ἔρχονται δηλαδὴ πάντοτε ἔξωθεν (στ. 29), ἀλλὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνήκουν, τυπικὰ καὶ ἐπιφανειακά, στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα.

δ) Κριτήριο, συνεπῶς, τῆς ὀρθοδοξίας τῶν Ποιμένων δὲν εἶναι τὸ ἀξίωμά τους, ἀλλὰ ἡ σχέση τους, ἡ καρδιακὴ καὶ πνευματική, μὲ τοὺς πρὸ αὐτῶν Ποιμένας, τοὺς Ἁγίους Πατέρες μας. Ὁ διδάσκων ἀντίθετα μὲ ὅσα μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἅγιοί μας (π.χ. Μ. Φώτιος, Ἅγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς, Μᾶρκος Εὐγενικός, ἐν προκειμένῳ) δὲν εἶναι γνήσιοι Ποιμένες καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἄξιοι ὑπακοῆς.

Κατέκλεισα δὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις μὲ μία ἐμπειρία μου ἐκτὸς Ἑλλάδος. Ὁ Μητροπολίτης μοῦ ἀνέθεσε νὰ ὁμιλήσω γιὰ τὴν θέση τοῦ Ἐπισκόπου στὴν Ἐκκλησία κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰγνάτιο τὸν Θεοφόρο († 107 ἢ 117), σὲ μία κληρικολαϊκὴ σύναξη. Ἀνέλυσα τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ σὲ μια στιγμὴ ὁ Μητροπολίτης ἄρχισε νὰ χειροκροτεῖ, νομίζοντας ὅτι ἐτελείωσα. Ἔσπευσα ὅμως νὰ παρατηρήσω: «Δὲν τελείωσα, Σεβασμιώτατε. Ἀκολουθεῖ τὸ β΄ μέρος τῆς Εἰσηγήσεώς μου, μὲ τὸν τίτλο: «Ποιός... (πρέπει νά) εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος, στὸν ὁποῖον ἀναφέρονται ὅσα ὁ Ἅγιος Πατέρας μᾶς διδάσκει».

Ὁ συνομιλητής μου μὲ εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἀπάντησή μου καί, ὅπως διεπίστωσα, εἶχε ἀρχίσει νὰ βλέπει ἀγιοπατερικὰ τὰ πράγματα. Δόξα τῷ Θεῷ!

Ἱερόσυλοι εἰς Β. Ἤπειρον

Τῆς ***κας Μαρίας Ριτζαλέου***

«Ἡ ἐντυπωσιακὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου στὴν Κάτω Λεσινίτσα τῆς Ἀλβανίας, χτισμένη τὸ 1797, κατέρρευσε ἐξαιτίας τῆς ἐγκατάλειψης καὶ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν… Τίποτα πιὰ δὲν θυμίζει τὴν ἄλλοτε ἐντυπωσιακὴ ἐγγεγραμμένη σταυροειδῆ μετὰ τρούλλου μονή, ἕνα μεταβυζαντινὸ μοναστήρι, ποὺ ἔχει ἀνακηρυχθεῖ μνημεῖο πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸ ἀλβανικὸ ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ… Ὁ τελευταῖος μοναχὸς τὸ ἐγκατέλειψε λίγο μετὰ τὸ 1930 καὶ ἔκτοτε τὸ φρόντιζαν οἱ κάτοικοι τῆς Κάτω καὶ τῆς Ἄνω Λεσινίτσας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐφημέριοι τῆς περιοχῆς… Ἀπροστάτευτα στὶς ἐπιδρομὲς ἱερόσυλων καὶ βανδάλων εἶναι τὰ θρησκευτικὰ καὶ πολιτιστικὰ μνημεῖα τῆς Νότιας Ἀλβανίας, ἐνῶ εἶναι συχνὲς οἱ ἐπιθέσεις σὲ ναοὺς σὲ ὅλη τὴ χώρα. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, βάνδαλοι κατέστρεψαν ὁλοσχερῶς τὶς μοναδικὲς ἀγιογραφίες τοῦ Ὀνούφριου, τοῦ σημαντικότερου ἁγιογράφου τοῦ 16ου αἰώνα γιὰ ὅλη τὴ Νοτιοανατολικὴ Εὐρώπη καὶ διακεκριμένου ἐκπρόσωπου τῆς μεσαιωνικῆς τέχνης στὴν Ἀλβανία, ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς στὸ χωριὸ Βάλς, στὴν Κεντρικὴ Ἀλβανία… ἀποκορύφωμα τὸ ἄδειασμα τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Μαρίνας στὴ Λάμποβα, ἀπ' ὅπου οἱ δράστες ἅρπαξαν 18 βυζαντινὲς εἰκόνες, ἡ τύχη τῶν ὁποίων ἀγνοεῖται. Σὲ ἕνα ἄλλο περιστατικὸ πρωτόγνωρης βιαιότητας δημοτικοὶ ὑπάλληλοι, μὲ τὸ πρόσχημα εἴσπραξη παλιῶν χρεῶν, ἀφαίρεσαν εἰκόνες, ἱερὰ σκεύη, ἀκόμη καὶ μία καμπάνα ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στὴν Πρεμετή».

Πηγή: Ἐφημερὶς «Ἔθνος» 01.06.2017

Ὁδοιπορικὸν περὶ τῆς μισθοδοσίας τοῦ κοσμικοῦ Ἱερατείου

Γράφει ὁ ***Πρεσβύτερος Εὐστάθιος Κολλᾶς,*** *Ὀρθόδοξος θεολόγος, Ἐκκλησιαστικὸς Συνήγορος*

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Ἀνέκαθεν, τὸ Ἱερατεῖο καὶ οἱ οἰκογένειές τους, ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, συνετηροῦντο ἀπὸ τὸ λαό, (Ἀριθ. 18, 21. Λευιτ. 27,30. Νεεμ. 10, 37 & 12, 14. Τωβ. 1,7. **πρβλ.** Α΄ Κορ. 9,13-14). Καὶ σήμερα, ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἔγγαμου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ἐκεῖ ἔχει τὴ βάση του, (Καν. 59 Ἁγ. Ἀποστόλων), μὲ τὴν παρατήρηση, ὅτι ὅταν γίνεται λόγος γιὰ ἀμοιβή, δὲν ἀναφερόμαστε γιὰ ἀμοιβὴ στὸ συγκεκριμένο ἔργο ποὺ προσφέρει ὁ Ἐφημέριος, ἀλλὰ στὴν ἱκανοποίηση καὶ μόνον τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογένειάς του, (τροφή, ἐνδυμασία, κατοικία, **κ.λπ.**).Ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ τοῦ κοσμικοῦ ἔγγαμου Ἱερατείου τῆς Ἐκκλησίας, (τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, σὲ ὅλους τοὺς βαθμούς του, Ἐπίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος εἶναι ἔγγαμος, Α΄ Τιμ. 3,1-7), ἔχει ὑποστεῖ πολλὲς διακυμάνσεις μέχρι τὴ σημερινή του μορφή, καὶ οἱ διακυμάνσεις αὐτὲς πάντοτε εἶχαν ἀναφορά, καὶ ἔχουν, τὸ λαό, τὴν Πολιτεία καὶ τοὺς Διοικοῦντας τὴν Ἐκκλησία Ἐκείνου. **«ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἰδίου»** (Πράξ. 20,28).

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ:

Α΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1833 -1853

(Τὸ ἔγγαμον Ἱερατεῖον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, (Ἐπίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος), ἀρχικὰ συνετηρεῖτο ἀπὸ τὶς προσφορὲς καὶ τὶς δωρεὲς τῶν πιστῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὁ Ἐπίσκοπος ἔπαιρνε τέσσερα μέρη, ὁ Πρεσβύτερος τρία μέρη, ὁ Διάκονος δύο μέρη, καὶ οἱ κατώτεροι κληρικοὶ ἀπὸ ἕνα μέρος, (Ἀποστολικὲς Διαταγὲς). **Ἐν παρόδῳ ἀναφέρω** ὅτι ἡ κατάσταση αὐτὴ γιὰ τὸν ἀπροστάτευτο πολύτεκνο Πρεσβύτερο καὶ Διάκονο συνεχίστηκε καὶ πέραν τοῦ 1945, τὸ δὲ μισθολόγιο τῶν Ἐπισκόπων, Ἱεροκηρύκων, Πρωτοσυγκέλλων, Γραμματέων καὶ Γραφέων Ἱερᾶς Συνόδου, εἶχε, ὡς μὴ ὤφειλε, περαιτέρω ἐξέλιξη μέχρι καὶ τῆς ἀντιστοιχίας βαθμοῦ τοῦ Δημοσίου Ὑπαλλήλου (ν. 671/1943). Γιὰ τὴ συντήρηση τοῦ ἔγγαμου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ἐπεβλήθη μὲν φορολογία στὴν κάθε οἰκογένεια, ἀνάλογη μὲ τὴν οἰκονομική της ἐπιφάνεια, ἀλλὰ ἡ προσπάθεια τελικὰ ἀπέτυχε. Ἐκδόθηκε καὶ πληθώρα σχετικῶν Νόμων γιὰ τὴν καλυτέρευση τῆς ζωῆς τοῦ πολύτεκνου Ἱερέα καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ μὲ ἐπεμβάσεις ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων δὲν ἐφαρμόστηκαν. **Δυστυχῶς δὲν περίσσευαν χρήματα καὶ γιὰ τὸν κοσμικὸ ἔγγαμο Ἱερατεῖο, τὸ «Ραγιὰ παπά».**

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ

Ἡ πολιτικὴ διοίκηση τοῦ νεοσύστατου Ἑλληνικοῦ Κράτους ἀρχικὰ ἀδιαφόρησε γιὰ τὴν μισθοδοσία τοῦ Ἱερατείου τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τὶς χλιαρὲς ὀχλήσεις τῆς τότε Ἐκκλησίας.

Τελικὰ ὁ Βασιλιὰς Ὄθων μὲ Διάταγμα 25 Ἰουλίου (6 Αὐγούστου) 1833 «περὶ ἐπιμισθίου τῆς ὑπηρεσίας τοῦ τε προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν συνέδρων, καὶ μὲ τὸν Καταστατικὸ Νόμο 9-7-1852 καὶ 1853 «περὶ Ἐπισκόπων, Ἐπισκοπῶν καὶ Κλήρου», ἀναφέρεται μόνον στὴν μισθοδοσία τοῦ πρώτου Γραμματέα, τοῦ πρώτου τῆς τάξεως τῶν γραφέων καὶ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν Καταστατικὸ Νόμο τοῦ ἰδίου ἔτους 9-7-1852 ἀναφέρεται μόνον στὴν μισθοδοσία τῶν Ἐπισκόπων, καὶ μάλιστα αὐξάνει τὰ ἐπιμίσθια τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου, τῶν Συνέδρων, τῶν Γραμματέων, τῶν Γραφέων, τῶν Κλητήρων, καὶ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου. (« ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΘΕΙΩΝ & ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ», Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλῆ, τόμ. Ε΄ σελ. 600 καὶ 612). **Δυστυχῶς δὲν περίσσευαν χρήματα καὶ γιὰ τὸν ἀπροστάτευτο πολύτεκνο «Ραγιὰ παπά».**

Β΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1853 - 1930

Στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ἔγιναν γενναῖες προσπάθειες γιὰ τὴν μισθοδοσία τοῦ ἔγγαμου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Τὸ 1861 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπέβαλε πρὸς τὴν Κυβέρνηση Σχέδιο Νόμου, **«περὶ ἱδρύσεως Κεντρικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου (ΚΕΤ),** ποὺ θὰ ἀνελάμβανε καὶ τὴν συντήρηση τοῦ ἔγγαμου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου, καὶ ὡς πόρο τοῦ Ταμείου πρότεινε καὶ μικρὴ ἐπιχορήγηση ἀπὸ τὸ Κράτος. Ἄλλη δὲ προσπάθεια Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τὸ 1870 γιὰ τὴν βελτίωση καὶ τὴν πρακτικὴ περίθαλψη τοῦ κοσμικοῦ Κλήρου ἀπέτυχε, **λόγῳ τῆς σφοδρῆς ἀντίστασης τῶν Ἱερομονάχων, οἱ ὁποῖοι ἀντέδρασαν, ἐπειδὴ δὲν συμπεριελαμβάνοντο στὴ μισθολογικὴ αὐτὴ βελτίωση.** Ὁ τότε Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Νόμο/Κανονολόγος **Εὐταξίας** ἐπέβαλε μὲ τὸ ν.3796/1910 «ἐτήσια Ἐνοριακὴ εἰσφορὰ» σὲ κάθε οἰκογένεια γιὰ τὴ μισθοδοσία τοῦ ἔγγαμου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ἀλλὰ δὲν ἀπέδωσε τὰ ἀναμενόμενα λόγῳ τῆς ἀπροθυμίας καὶ δυστροπίας τῶν ἐνοριτῶν καὶ τῆς ἀδιαφορίας τῶν Κρατικῶν ὀργάνων. **Δυστυχῶς δὲν περίσσευαν χρήματα καὶ γιὰ τὸν πενόμενο πολύτεκνο «Ραγιὰ παπά».**

Ὁ ν.3796/1910 τροποποιήθηκε μὲ τὸ ν.δ. **17-12-1923.** καὶ ἡ μισθοδοσία τοῦ ἔγγαμου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου ὤφειλε νὰ καταβάλλεται ἀπὸ τὸ Γενικὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ταμεῖο, τὸ ὁποῖον εἰσέπραττε πρὸς τοῦτο, μὲ τὸν ὡς ἄνω νόμο, ποσοστὰ 25-45% ἀπὸ τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα τῶν Ἱερῶν Ναῶν, **ἀλλὰ τελικὰ ἀπὸ ἀδιαφορία τῶν ἀρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων δὲν ἐφαρμόστηκε.** Τὸ 1930 μὲ τὸ ν.4684 ἱδρύθηκε ὁ Ὀργανισμὸς Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας **(ΟΔΕΠ),** ἀπὸ ὅπου ἐμισθοδοτοῦντο μόνον οἱ Ἐπίσκοποι μὲ βαθμοὺς Ἀρεοπαγίτου μὲ ὅλα τὰ ἐπιδόματα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μὲ ἀποδοχὲς Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου\ οἱ Ἱερομόναχοι Ἱεροκήρυκες, οἱ Πρωτοσύγκελλοι καὶ τὸ διοικητικὸ προσωπικό, μὲ ἀντιστοιχία βαθμῶν Δημοσίου Ὑπαλλήλου, (ν. 671/1943, ἀρθρ. 32).

Τὸ ἴδιο ἔτος 1930 ὕστερα ἀπὸ ἐργώδεις μακρὲς καὶ ἐπίπονες προσπάθειες κατατίθεται στὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, Γεωργίου Παπανδρέου, Νομοσχέδιον **«περὶ συστάσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως, τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος» (ΤΑΚΕ). Ἐν παρόδῳ,** ἀξίζει νὰ σημειωθοῦν, καὶ πάλι, τὰ ὅσα εἰσηγήθηκε ὁ τότε Ὑπουργὸς Γ

«…Γένησθε ὡς τά Παιδία…» (Ματθ. 18,3)

Τοῦ κ. Ἰωάννου Β. Κωστάκη

«Κάποιοι ἄνθρωποι -ἴσως πολλοὶ- οἰκτίρουν τοὺς μοναχούς, γιὰ τὸ πόσες χαρὲς τῆς ζωῆς στεροῦνται. Λίγοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καταλαβαίνουν, πὼς τὸ ράσο εἶναι τὸ πανὶ τῆς βάρκας, ποὺ γυρεύει νὰ ἐπιστρέψει στὸ παιδικὸ λιμάνι τῆς ἀνεμελιᾶς».

1. Οἱ οἰκεῖοι τοῦ Χριστοῦ

Τὸ παραπάνω κείμενο, ποὺ συνάντησα σὲ κάποιο διάλογο συναξαρίου, ἔφερε στὸ νοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μιλοῦσε σ'ἕνα σπίτι, ἴσως στὴν Καπερναούμ. Γύρω του συνωστίζονταν πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ὅλοι τους πεινασμένοι πνευματικά. Γύρευαν νὰ ἀκούσουν λόγους παρηγοριᾶς, ἐλπίδας, ἀνακούφισης. Εἶχαν γεμίσει, ἀσφυκτικά, τὸ σπίτι. Στριμώχνονταν γύρω του, ποιὸς θὰ βρεθεῖ πιὸ κοντά του. Τὸν κοίταζαν κατάματα μὲ λαχτάρα καὶ προσδοκία. Σὰν νὰ ἔβλεπαν στὸ πρόσωπό του τὸν χαμένο πατέρα ποὺ γύρισε κοντά τους, τὸν θαυματουργὸ καὶ θεραπευτή, τὸν εὐεργέτη ποὺ σῴζει.

Ὁ Ἰησοῦς συνέχιζε νὰ μιλάει ἀπευθυνόμενος στὸν κόσμο ποὺ εἶχε κατακλύσει τὸ σπίτι. Ὥσπου, ἐντελῶς ξαφνικά, ἕνας θόρυβος ποὺ συνοδεύονταν ἀπὸ «παρατεταμένο μουρμούρισμα» ἀκούστηκε στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Μέσα ἀπ' τὸ πλῆθος ἀκούστηκε μία φωνὴ-πρόσκληση ἀπευθυνόμενη πρὸς τὸν Διδάσκαλο Ἰησοῦ: «Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω ζητοῦντές σε ἰδεῖν». (Ἡ μητέρα σου καὶ τὰ ἀδέλφια σου στέκονται ἔξω καὶ θέλουν νὰ σὲ δοῦν) (Ματθ. 12, 47).

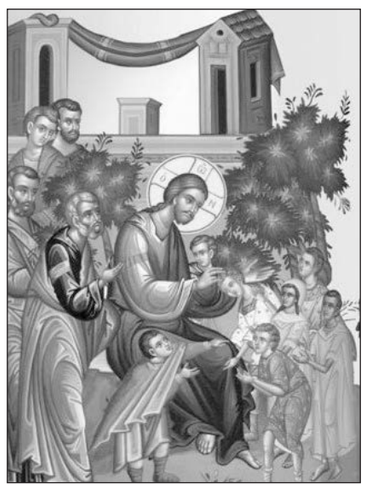

Ὁ Ἰησοῦς, χωρὶς κἄν νὰ κινηθεῖ ἀπ' τὴ θέση του, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι τοὺς μαθητές του εἶπε: «Νὰ ἡ μητέρα μου καὶ τ' ἀδέλφια μου. Ὅποιος ἐφαρμόζει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς θὰ εἶναι ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ καὶ μητέρα μου» (Ματθ. 12, 49).

2. Ἡ «οἰκογένεια» τοῦ Χριστοῦ

Μία καὶ μοναδικὴ εἶναι ἡ οἰκογένεια τοῦ Χριστοῦ. Μέλη της ὅλοι ὅσοι συμφωνοῦν μὲ τὸ πνεῦμα Του. Σ' αὐτὴ δὲν ἔχουν σημασία, δὲν λογαριάζονται, οἱ σαρκικὲς σχέσεις καὶ οἱ δεσμοὶ αἵματος. Στόχος καὶ ἐπιδίωξη τῆς «πνευματικῆς» οἰκογένειας εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς. Αὐτή, καὶ μόνο, ὑπερβαίνει ἀμέτρητα τὴ σαρκικὴ συγγένεια. «Ἡ μερικὴ ἀγάπη τῆς σαρκικῆς συγγένειας, ὀφείλει νὰ ὑποταχθεῖ στὴν καινὴ ἐντολὴ τῆς παγκόσμιας ἀγάπης». Ἡ βίωση αὐτῆς τῆς ἀγάπης φθάνει, ἀκόμα, καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἄρνηση τῶν φυσικῶν γεννητόρων, καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ πατρικοῦ οἴκου. Οἱ κατὰ σάρκα πατέρες καὶ ἀδελφοί, ποὺ κατοικοῦν στὴ γῆ, «μπορεῖ νὰ γίνουν ἀκόμα καὶ δολοφόνοι τῶν δικῶν τους». Τότε ἐπιβεβαιώνεται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ...» (Ματθ.10, 36).

3. Ὁ Ἰησοῦς γιὰ τὰ παιδιά

Ὁ Ἰησοῦς ἔτρεφε μεγάλη ἀγάπη γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἀμαρτωλούς. Ἀγαποῦσε μὲ τρυφερότητα τὰ παιδιά, ἐνῶ ταυτόχρονα ἦταν σπλαγχνικὸς στοὺς ἀμαρτωλούς. Μὲ τὰ χέρια Του χαΐδευε ἀνάλαφρα τὸ κεφάλι ἑνὸς παιδιοῦ, καὶ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία καὶ στοργὴ «ἀκουμποῦσε πάνω στὰ ἀρωματισμένα μαλλιὰ μιᾶς ἀμαρτωλοῦ». Ἔδειχνε τὴ φιλάνθρωπη συγκατάβασή του: α) πρὸς τὰ παιδιὰ πού, ἐνστικτωδῶς, νοιώθουν ποιὸς τὰ ἀγαπᾶ, καὶ β) πρὸς τοὺς ἀμαρτωλούς, τὰ πτώματα αὐτὰ τῆς ἀνομίας, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ σύρουν τὰ πόδια τους, γιὰ νὰ τὸν πλησιάσουν.

Σὲ κάποια ἀνάλογη στιγμὴ διδαχῆς τοῦ λαοῦ οἱ μητέρες, ποὺ βρίσκονταν ἀνάμεσα στοὺς διψασμένους ἀκροατές, «ἔφεραν τὰ παιδιά τους, γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσει, βάζοντας τὰ χέρια του πάνω τους, καὶ νὰ προσευχηθεῖ γι' αὐτά». (Ματθ.19,13). Ἐνῶ οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ἀμέσως, ἀντέδρασαν μὲ τραχύτητα ἐμποδίζοντας τὶς μητέρες, ὁ Κύριος ἀποδοκιμάζει τὴν ἄστοχη παρέμβασή τους, λέγοντας: « Ἀφῆστε τὰ παιδιὰ καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε νὰ ἔρθουν κοντά μου, γιατί ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι γι' αὐτοὺς ποὺ εἶναι σὰν αὐτά». Καὶ σὲ ἄλλη περίπτωση, ὁ Ἰησοῦς, προσκάλεσε ἕνα παιδί. Τὸ ἔστησε μπροστὰ στὸ πλῆθος καὶ μεταξὺ ἄλλων εἶπε: «Σᾶς λέγω ἀληθινὰ πὼς ἂν δὲν γίνετε κι' ἐσεῖς (οἱ μεγάλοι) ὅπως αὐτὰ τὰ παιδιά, δὲν θὰ εἶστε ἄξιοι νὰ μπεῖτε στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν…Κι' ὅποιος ἀγκαλιάζει τὰ παιδιὰ καὶ τὰ προστατεύει, ἐξ' ὀνόματός μου, ἀγκαλιάζει ἐμένα τὸν ἴδιο..».(Ματθ.19,2-5).

4. Στάσις ἀνατρεπτική

Ἡ ἐνέργεια καὶ στάση αὐτὴ τοῦ Ἰησοῦ ἦταν ἀνατρεπτική τοῦ ἀξιακοῦ συστήματος ποὺ ἴσχυε στὴν ἐποχή του. Σύμφωνα μὲ τὸν ἰσχύοντα παλαιὸ νόμο τὸ παιδὶ ὄφειλε νὰ σέβεται, νὰ ὑπακούει τυφλά, καὶ νὰ μιμεῖται τὸν μεγαλύτερό του. Νὰ τὸν ἔχει ὡς ὑπόδειγμα, ἀφοῦ ἡ τελειότητα σὲ ὅλα ἀνῆκε στὸν ὥριμο ἄνδρα, καλύτερα δὲ ἀκόμα στὸ γῆρας. Ὁ Ἰησοῦς ἀνατρέπει τὰ νομικὰ δεδομένα καὶ τὶς δεσμεύσεις. Στὴ θέση του προτείνει πώς: «οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ παραδειγματίζονται ἀπ' τοὺς μικρούς. Νὰ ξαναγίνουν παιδιά. Οἱ γονεῖς νὰ μιμοῦνται τὰ παιδιά». Ἔτσι ὁ Χριστὸς ἐγκαινιάζει ἕνα νέο κόσμο. Σ' αὐτὸν θὰ βασιλεύει ἡ ἀγνότητα καὶ ἡ ἀγάπη γι' αὐτή. Σ' αὐτὸν τὸν καινούργιο κόσμο τὰ παιδιά, μὲ τὴν ἀθῳότητά τους, ἀποτελοῦν «ὑποδείγματα τοῦ καινούργιου πληθυσμοῦ τοῦ βασιλείου τῶν οὐρανῶν».

Τὸ παιδὶ τὸ ἔβλεπαν οἱ μεγάλοι σὰν «ἀτελῆ ἄνθρωπο». Ὅμως στὸν νέο κόσμο εἶναι πιὸ τέλειο ἀπ' τὸν φαινομενικὰ ὥριμο, ποὺ ὄφειλε νὰ γυρίσει πίσω, στὴν παιδικὴ ἀγνότητα καὶ ἀθῳότητα. Νὰ ἀποθέσει τὰ βάρη τῶν ἀνομιῶν ποὺ τοῦ φόρτωσε ἡ ζωή, καὶ νὰ ἐπιστρέψει στὰ χρόνια τῆς παιδικῆς καθαρότητας. Ἔτσι ἐνῷ πρὶν ἦταν αὐτὸς ποὺ τὰ παιδιὰ ἔπρεπε νὰ τὸν μιμοῦνται, τώρα στὴν νέα κατάσταση ποὺ εἰσηγεῖται ὁ Χριστός, πρέπει νὰ γυρίσει ξανὰ πίσω. Ἀπ' τὴν πρώτη θέση, ποὺ φαντάζεται πὼς δικαιωματικὰ τοῦ ἀνῆκε, τοποθετεῖται στὴν τελευταία, τοῦ μιμητῆ.

Αὐτὴ τὴν ἀγάπη στὴν παιδικὴ ψυχὴ τὴ λογαριάζει ὁ Κύριος πὼς ἀπευθύνεται σ' Αὐτόν, ὅταν λέγει: «Ὅποιος ἀγκαλιάζει ἕνα παιδί, στὸ ὄνομά μου, ἀγκαλιάζει ἐμένα». Ἡ ἄγνοια τῶν παιδιῶν «εἶναι πιὸ φωτισμένη ἀπ' τὶς γνώσεις τῶν σοφῶν». Ἡ ψυχή τους εἶναι καθρέφτης χωρὶς στίλους, γι' αὐτὸ δέχεται εὐκολότερα τὶς ἀντανακλάσεις τοῦ θείου φωτός, τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ἐκφράζει ὁ εὐχαριστήριος λόγος τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Πατέρα του: «Σὲ δοξολογῶ πατέρα, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, διότι ἀπέκρυψες αὐτὰ (τὰ οὐράνια μυστήρια) ἀπὸ σοφοὺς καὶ εὐφυεῖς, καὶ τὰ φανέρωσες στὰ νήπια...». (Ματθ. 11, 25).

Οἱ σοφοὶ ἐμπιστεύονται τὴν κοσμικὴ γνώση, τὴ σοφία τους. Θαρροῦν πὼς εἶναι κάτι σὰν παντογνῶστες. Οἱ δυνατοὶ ὑπερεκτιμοῦν τὴ δύναμή τους, ὅπως αὐτὴ φανερώνεται μέσα ἀπ' τὸ χρῆμα ποὺ κατέχουν ἢ τὴν ἐξουσία ποὺ ἀσκοῦν. Ἀγνοοῦν ἢ ἐκούσια διαγράφουν τὴν ὕπαρξη, τὶς δυνατότητες καὶ ἱκανότητες ἄλλων, πιὸ φωτισμένων καὶ ταλαντούχων ἀπ' αὐτούς. Ὁ Χριστὸς ὅμως φαίνεται πὼς προτιμᾶ τὴν ἁπλότητα καὶ ἀγνότητα τῆς παιδικῆς ψυχῆς, ὅπως τὸ προσδιορίζει ὁ Παῦλος: «Μὴ γίνεστε παιδιὰ στὸ μυαλό. Ἀλλὰ νὰ γίνεστε παιδιὰ ὡς πρὸς τὴν κακία. Στὸ μυαλὸ νὰ εἶστε ἄνδρες, ὥριμοι ἄνθρωποι». (Α΄Κορινθ. 14, 20).

Ὁ ἄνθρωπος μεγαλώνοντας προοδευτικὰ διαφθείρεται. Κάθε μέρα ἀπομακρύνεται ἀπ' τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Οἱ πτώσεις του κάνουν ὁλοένα καὶ πιὸ δύσκολη τὴν ἐπιστροφή, στὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας. Ὁ κατήφορος, ἄλλωστε, εἶναι πιὸ εὔκολος καὶ ἐλκυστικότερος ἀπ' τὴν ἀνηφοριὰ τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἐπάνοδος στὴν «στενὴ καὶ Εὐθεῖα ὁδό», προϋποθέτει ἐπιστροφὴ στὴν παιδικὴ ἀθῳότητα, ὅταν γι' αὐτὸ τὸ λόγο θὰ νοιώθει τὸν Κύριο νὰ τὸν εὐλογεῖ, «ἐγγίζοντας μὲ τὰ ἅγια χέρια του τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του».

5. Ἡ προτίμησις τῶν παιδιῶν

Ὕστερα ἀπ' ὅσα εἰπώθηκαν αὐθόρμητα ἀναδεικνύεται ὁ προβληματισμός: Γιατί ὁ Κύριος προτιμᾶ τὰ παιδιὰ ἀπ' τοὺς μεγάλους; Ποιὰ εἶναι ἡ ὑπεροχή τους; Τί ἔχουν περισσότερο ἀπ' αὐτούς; Μποροῦν, πρέπει οἱ μεγάλοι νὰ ξαναγίνουν παιδιά; Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ξαναγίνει πεντάχρονος ἢ ἑξάχρονος, γιὰ «νὰ δεῖ πρόσωπο Θεοῦ»;

Ὁ Ἰησοῦς ποτὲ καὶ ἀπὸ κανένα δὲν ὀνομάστηκε πατέρας. Εἶχε ὅμως καὶ ἔχει πάντοτε μεγάλη ἀδυναμία γιὰ τὰ παιδιά. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἁμαρτωλούς, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη του γι' αὐτοὺς ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἐνανθρώπησής του. Ὁ ἴδιος διαβεβαιώνει: «Οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν», (Ματθ. 9,13), καὶ πὼς «οὐ χρείαν ἔχουσι οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ καλῶς ἔχοντες...» (Μᾶρκ. 2, 17).

Ὁ Χριστὸς ὡς ἀπόλυτο πνεῦμα ἀγαποῦσε τὰ ἄκρα. Τὴν ἀγνότητα καὶ ἀθῳότητα τῶν παιδιῶν καὶ τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας τῶν ἁμαρτωλῶν. Μ' αὐτὰ τὰ δυὸ ὁ ἄνθρωπος «ἁρραβωνίζεται τὴν σωτηρίαν». Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος ἀγαπᾶ μὲ τρυφερότητα τὰ παιδιὰ καὶ περιβάλλει μὲ εὐσπλαγχνία τοὺς κακούργους.

Μὲ τὸν ὅρο «παιδὶ» ἡ προτίμηση τοῦ Ἰησοῦ εἶναι φανερὸ πὼς δὲν ἀναφέρεται στὴν ἡλικία. Οὔτε ἀποτελεῖ προτροπὴ γιὰ «παιδιαρίσματα» στὴ ζωή, ἀλλὰ περιγράφει μία κατάσταση. Τὸ παιδί, τὸ κάθε παιδί, ἔχει κάποιον κατὰ σάρκα πατέρα, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ κέντρο ἀναφορᾶς του. Ὅποιος τελικὰ κι ἂν εἶναι ὁ χαρακτήρας του, ἡ συμπεριφορά του, ἀρνητικὴ ἢ θετική, τὸ κάθε παιδὶ ἔχει ἕνα συγκεκριμένο γεννήτορα. Ἀνήκει σὲ κάποια «γενεά». Τὸ γένος του ἔρχεται ἀπ' τὸ παρελθόν, ἔχει τὸ «πρίν». Θὰ ἔχει καὶ συνέχεια, προέκταση στὸ μέλλον, τὸ «μετά». Αὐτὰ τὰ δυὸ -πρὶν καὶ μετὰ- ἀποτελοῦν κριτήριο ἀξιολόγησης καὶ προσδιορισμοῦ τοῦ μελλοντικοῦ πετάγματός του.

Γιὰ τὸ παιδὶ ὁ γονιός του εἶναι τὸ πρόσωπο ποὺ θαυμάζει, ποὺ τὸ ἀγκαλιάζει μὲ ἀγάπη, διαγράφοντας τὴν πικρία ποὺ πιθανὸν ἔνοιωσε ἀπ' τὶς λαθεμένες ἐπιλογὲς καὶ πράξεις του. Τὸ παιδὶ -εἰπώθηκε ἤδη- νοιώθει ἐνστικτωδῶς ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἀγαπᾶ καὶ τρέχει ἀδιάκοπα, ἀδίστακτα κοντά του. Ἔτσι τὸ παιδὶ γίνεται ἰδανικὴ εἰκόνα αὐτοῦ ποὺ πρέπει νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος. Δηλαδή: «ὥριμος ἐλεύθερος, τέλειο παιδὶ ἑνὸς τέλειου πατέρα».

6. Ὁ «σκανδαλισμὸς» τῶν παιδιῶν

Μ' αὐτὰ τὰ δεδομένα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου γίνεται ἀπόλυτα αὐστηρὸς ὅταν λέγει: «ὅποιος γίνει ἀφορμὴ νὰ κλονιστεῖ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μικροὺς ποὺ πιστεύουν σ' ἐμένα , εἶναι προτιμότερο γι' αὐτὸν νὰ κρεμάσει μία μυλόπετρα στὸ λαιμό του καὶ νὰ καταποντιστεῖ στὴ θάλασσα» (Ματθ. 18, 6). Πρόκειται ἀσφαλῶς γιὰ τοὺς ἁπλοῦς καὶ ταπεινοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου. Προφανῶς ἐδῶ ὁ λόγος δὲν ἔχει ἡλικιακὴ ἀναφορά, ἀλλὰ ὁμιλεῖ «περὶ τῶν γενομένων ὡς παιδία» (Ζιγαβηνός), δηλαδὴ γιὰ τοὺς καθαροὺς καὶ ἀγνούς. Καὶ προσθέτει: «σκανδαλισμὸν ἐνταῦθα τὴν ἀτιμίαν λέγει… οἱ ἀτιμάζοντες αὐτοὺς ἐν τῷ καταφρονεῖν αὐτῶν, τὴν ἐσχάτην δώσουσι δίκην» (Ζ).

Ὅταν κάποιες μητέρες πρότειναν τὰ παιδιά τους στὸ Χριστό, γιὰ νὰ τὰ ἀγγίξει καὶ τὰ εὐλογήσει, οἱ μεστωμένοι ἡλικιακὰ μαθητές του πρόβαλαν ἐμπόδια. Τότε ὁ Ἰησοῦς μπαίνει ἀνάμεσα καὶ τοὺς προειδοποιεῖ πώς: μόνο ὅποιος γίνει ταπεινὸς σὰν κι' αὐτὸ τὸ παιδί, θὰ εἶναι ὁ πιὸ ἄξιος στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Κι' ὅποιος ἀγκαλιάζει τὰ παιδιὰ καὶ τὰ προστατεύει στὸ ὄνομά μου, εἶναι σὰν ν' ἀγκαλιάζει ἐμένα. Ὅποιος ὅμως τολμήσει νὰ καταστρέψει τὴν ψυχὴ ἑνὸς παιδιοῦ εἶναι καλύτερα νὰ ἐξαφανιστεῖ στὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς θάλασσας.

7. Ἡ ὀρφάνια τῆς πατροκτονίας

Ποιὸς μπορεῖ νὰ σκανδαλίζει «ἕνα τῶν μικρῶν τούτων», τῆς εὐαγγελικῆς ἔκφρασης; Τί μπορεῖ νὰ εἶναι, νὰ θεωρεῖται σκάνδαλο γιὰ ἕνα παιδί; Ἡ ἀπάντηση δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη, παρὰ μία, καὶ μάλιστα μονολεκτική: Ἡ ὀρφάνια. Καὶ ἡ αἰτία τοῦ σκανδάλου εἶναι μονάχα ἡ Ἀπιστία.

Γιατί «ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχασε τὴν πίστη του σὲ Θεὸ-Πατέρα εἶναι ἕνας πατροκτόνος. Σκότωσε μέσα του τὸν «πατέρα», κι' ἔμεινε πλέον ὀρφανός». Δὲν ἔχει πιὰ σημεῖο-κέντρο ἀναφορᾶς, καὶ νοηματοδότησης τῆς ὕπαρξής του. Κέντρο τώρα στὴ ζωή του εἶναι ὁ ἑαυτός, ἡ ὕπαρξή του, ποὺ ὅμως εἶναι καταδικασμένη στὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο. Δὲν ἔχει πιὰ τὸ «πρὶν» καὶ τὸ «μετά». Στερεῖται προτύπου γιὰ ὁμοίωση ἢ ἀμφισβήτηση ἢ ἀπόρριψή του. Καμαρώνει ἴσως πὼς τάχα κέρδισε ἔτσι τὴν «ἀνεξαρτησία καὶ ἀξιοπρέπειά» του. Ὅμως, ἁπλῶς, βολοδέρνει γύρω ἀπ' τὸ «ἐγὼ καὶ τὸ ἔχειν» του. Ψάχνει νὰ ἀνακαλύψει τὶς αἰτίες τῆς ὀρφάνιας του, ἐνῷ περιφέρεται ἔχοντας μέσα του αἰσθήματα ἐνοχῆς καὶ ἀπροσδιόριστου φόβου, γιὰ τὴν πατροκτονία. Ἀνήκει σὲ μία ἰδιαίτερη ἄπιστη, ὀρφανεμένη γενεά. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πώς: «ἕνας ὀρφανὸς ἀπὸ πίστη δὲν μπορεῖ νὰ γίνει, νὰ εἶναι καὶ γονιός».

Κάποιος μὲ εἰλικρίνεια παραδέχθηκε πώς: «Ὁ κάθε ἀνόητος μπορεῖ νὰ κάνει ἕνα παιδί, ἐλάχιστοι ὅμως μποροῦν νὰ γίνουν πατέρες». Γιατί τὸ ὅποιο παιδὶ ἑνὸς «πατροκτόνου», γίνεται ἐν δυνάμει «ὑποψήφιος σφετεριστὴς πατρικῆς ἐξουσίας». Ὁ «Πατροκτόνος» στερήθηκε τὴν εὐλογία τοῦ «Πατέρα», γι' αὐτὸ θὰ ἀρνηθεῖ ὁ ἴδιος νὰ τὴ δώσει στὸ νεώτερο. Ἀλήθεια «ποιὸς μπορεῖ νὰ δώσει ὅ,τι δὲν ἔλαβε ποτέ»;

Εἶναι γνωστὸς ὁ ἀποφθεγματικὸς λόγος: «Εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἴκων».Ἡ εὐχὴ τοῦ φυσικοῦ γονέα πρῶτα κι' ὕστερα τοῦ οὐράνιου πατέρα. Ἡ πρώτη εὐχὴ μπορεῖ νὰ μὴ δοθεῖ ποτέ. Ἡ εὐχὴ ὅμως τοῦ πατέρα «ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» εἶναι διαρκῶς καὶ πάντοτε διαθέσιμη. Τὸ κλειδὶ ποὺ ξεκλειδώνει τ' αὐτιά, γιὰ νὰ ἀκούσει ὁ ἄνθρωπος τὴν εὐχὴ τοῦ οὐράνιου πατέρα, τὸ κρατᾶ καθένας ξεχωριστά. Κι' αὐτὸ εἶναι ἡ Πίστις «δι' ἔργων ἐνεργουμένη».

«Σῶσέ μας, Κύριε, ἀπὸ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ραβαίνοντες αὐτοὺς ἐπισύρουν ἐπάνω τους ἀρὰς καὶ ἀναθέματα.

Ἕως ὅτου ὅμως μάθουμε τὴν ἀκριβῆ παραπομπή, δὲν μᾶς ἐμποδίζει κάτι νὰ δεχθοῦμε, ἔστω καὶ προσωρινά, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ γνώμη ἀνήκει στὸ Ματθαῖο Βλάσταρη. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ παρακαλοῦσα τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τῆς ἰστοσελίδος νὰ προσέξουν μὲ πόσο σεβασμὸ ἐκφράζεται ὁ ἀείμνηστος κανονολόγος Ματθαῖος Βλάσταρης γιὰ τοὺς ἱ. Κανόνες. Ἂς διαβάσουν ἐν συνεχείᾳ πιὸ κάτω, στὸ παρὸν κείμενο, τί ἔγραψε ὁ Πατριάρχης μας γιὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνες καὶ ἂς συγκρίνουν τὸ ὕφος τῶν λόγων του, ποὺ εἶναι καταχωρημένοι στὴν ἐπιστημονική του Διατριβή: «Δὲν δύνανται», γράφει, «νὰ ἐφαρμοσθοῦν σήμερον καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους. Περισσοτέρα ἀγάπη πρέπει νὰ "ἀρδεύσῃ" πολλὰς κανονικὰς διατάξεις πρὸς "ζωογονίαν". Ἐπιβάλλεται τροποποίησις ὁρισμένων διατάξεων ἐπὶ τὸ φιλανθρωπότερον καὶ ρεαλιστικώτερον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ ζῇ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου». Ἀφήνω λοιπὸν τὰ σχόλια στοὺς ὀξυδερκεῖς ἀναγνῶστές σας.

Ὑπάρχει ἄραγε κάποια δικαιολογία ποὺ νὰ δίνῃ τὸ δικαίωμα στὸν συγγραφέα τῆς Διατριβῆς νὰ ἐκφράζεται μὲ τόσο ἀπρεπῆ τρόπο γιὰ τοὺς ἱ. Κανόνας; Ἴσως ναί. Γιατὶ μπροστὰ ἀπὸ 47 χρόνια ὁ συγγραφεὺς ἦταν νέος καὶ πιθανὸν δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὁρμητικότητά του, οὔτε μποροῦσε νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν βαρύτητα τῶν λόγων του. Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο: Μπορεῖ νὰ ἔγραψε αὐτὰ τὰ ὑποτιμητικὰ λόγια γιὰ τοὺς καρποὺς αὐτοὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος –«Ἔδοξε τῷ ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν», ἔτσι ἐκφράζονται οἱ Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων– ἀποβλέποντας πιθανὸν στὴν ἐπισκοποποίησί του, δεδομένου ὅτι τότε, πρὸ 47 ἐτῶν (δηλ. τὸ 1970), ζοῦσε ἀκόμη ὁ ἀλήστου μνήμης μασόνος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κυρὸς Ἀθηναγόρας, ἀξεπέραστος δὲ μέχρι σήμερα Οἰκουμενιστής, ὁ ὁποῖος πολλὰ κακὰ προξένησε στὸν Ἑλληνισμὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀποροῦμε δὲ πῶς ὁ κ. Ἐλ., θεολόγος καὶ ἱκανὸς χειριστὴς τοῦ λόγου, ἐγκρίνει τὸ ὕφος τοῦ κειμένου αὐτοῦ. Ἁρμόζουν σὲ μία ἐπιστημονικὴ διατριβὴ νὰ ὑπάρχουν τέτοιες ἐκφράσεις γιὰ τοὺς ἱ. Κανόνας; Στὴν συνείδησι τοῦ κ. Ἐλ. ἔχασαν οἱ ἱ. Κανόνες τὴν θεοπνευστία καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσαν ἱερότητά τους; Τί ἄραγε συμβαίνει; Καὶ πῶς ὁ κ. Ἐλ. ἀνέλαβε, αὐτὸς μόνος καὶ μὲ τόσο ζῆλο, τὴν ὑπεράσπισι τοῦ Παναγιωτάτου;

Λέγω αὐτὸς μόνος, διότι ἡ ἀρχιγραμματεία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου παρέπεμψε τὴν «Κατάγνωσι» ὄχι στὴν ὁλομέλεια τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ι.Σ.Ι.), ἀλλὰ στὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Νομοκανονικῶν. Ποιά θὰ εἶναι ἡ τύχη τῆς «Καταγνώσεως» ὁ Θεὸς γνωρίζει. Τὸ πιθανώτερο εἶναι ἡ ἐξέτασί της νὰ ἀναβάλλεται λόγῳ ἐλλείψεως χρόνου τῶν μελῶν τῆς συνοδικῆς ἐπιτροπῆς ἢ ἕνεκα φόρτου ἐργασίας καὶ προτεραιότητος ἄλλων προηγουμένων ὑποθέσεων. Ἐνδέχεται ἔτσι σὲ μερικὰ χρόνια, λόγῳ ἀνεπικαιρότητος ἢ καὶ ἐκδημίας τοῦ καταγινώσκοντος, νὰ τεθῇ στὸ ἀρχεῖο.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ σχίσμα στὴν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία λόγῳ τῆς συνελεύσεως τοῦ Κολυμπαρίου εἶναι ὁρατό. Οἱ πιστοὶ ἐνημερώνονται συνεχῶς καὶ τοποθετοῦνται, μὲ ὅποιον τρόπο ἕκαστος κρίνει προσφορώτερον. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κυκλοφόρησε τὸ ἔντυπο «ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟ», γιὰ νὰ ἐνημερώσῃ ὑποτίθεται τὸν λαὸ γιὰ τὶς ἐργασίες τῆς «συνόδου» τοῦ Κολυμπαρίου, τὸ ὁποῖο ὅμως, κατὰ ἐπιεικῆ ἔκφρασι, εἶναι γεμᾶτο ἀνακρίβειες. Ἡ «σύνοδος» αὐτὴ ἔγινε ἐσπευσμένα, γιὰ νὰ ἐνδυθῇ ὁ Οἰκουμενισμὸς μὲ Ὀρθόδοξο ἔνδυμα, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ κίνησι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ ἀπόφασι πανορθοδόξου Συνόδου.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τί κάνει; πῶς προσπαθεῖ νὰ στηρίξῃ τὸν πιστὸ λαὸ στὴν Ὀρθοδοξία καὶ νὰ ἀποτρέψῃ τὸ σχίσμα; Μερικοὶ Μητροπολῖται προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν τὰ οἰκουμενιστικά τους φρονήματα σκορπώντας φόβο. Ἐπιβάλλουν ἀργίες στοὺς διαμαρτυρομένους ἱερεῖς. Λαμβάνονται καταδιωκτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ὑπενθυμίζουν τὸ ἡμερολογιακὸ σχίσμα τοῦ 1924, τὸ ὁποῖον προεκλήθη ἀπὸ τὸν μασόνο πατριάρχη Μελέτιο Μεταξάκη. Στὸ Ἅγιον Ὄρος ἑτοιμάζονται νὰ ἀπελάσουν τοὺς ὀρθοδόξως διαμαρτυρομένους ἱερομονάχους καὶ μοναχούς, καὶ ὁ κ. Ἐλ. μὲ τὸ ἄρθρο του αὐτὸ συνηγορεῖ, χάριν τῆς ἀγαπητικῆς ἑνότητος καὶ ἐπειδὴ οἱ καιροὶ ἄλλαξαν, ὑπὲρ τῶν συμπροσευχῶν τῶν οἰκουμενιστῶν μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ τῆς καταργήσεως ὅλων ἐκείνων τῶν ἱ. Κανόνων καὶ κανονικῶν διατάξεων ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἐλεύθερη ἐπικοινωνία μαζί τους. Ἡ ἀγάπη ὅμως ἡ ὁποία δὲν «ἀληθεύει» (Ἐφ. 4,15), δὲν «συγχαίρει τῇ ἀληθείᾳ» (Α΄ Κορ. 13,6), δὲν στηρίζεται στὴν ἀλήθεια, εἶναι ψευδὴς ἀγάπη. Καὶ ἡ ἑνότητα πάλι ποὺ δὲν στερεώνεται στὴν ἀλήθεια δὲν εἶναι σταθερή· εἶναι ἐτοιμόρροπη, κινδυνεύει νὰ γκρεμισθῇ συμπαρασύροντας στὴν πτῶσί της καὶ τοὺς θιασώτας της.

Ἡ ταπεινότητά μου ὑπέβαλε στὴν Ι.Σ.Ι. τὴν «Κατάγνωσι», ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἔκθεσι ἰδεῶν, ἀλλὰ ἔκθεσι λογισμῶν, τοὺς ὁποίους ἔκανα διαβάζοντας κατὰ καιροὺς λόγια καὶ ἔργα τοῦ Παναγιωτάτου. Αὐτὸ θὰ ἔπρ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΕΩΣ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μας πορεία, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διαλάμψουμε καὶ ὡς Ὀρθοδοξία καὶ ὡς Ἑλληνισμός. Ἀκράδαντα πιστεύω ὅτι ἡ ἀσκητικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ μορφὴ τοῦ ἀοιδίμου πατρὸς Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, προβάλλει στὴ συνείδησή μας, καὶ διαλάμπει στὴ σύγχρονη ἱστορία τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδας, ὡς ἕνα λαμπρὸ ἐκκλησιαστικὸ καὶ ἀγωνιστικὸ πρότυπο.

Ἡ βαθυτάτη θεολογική του κατάρτιση, τὸ ὅλο συγγραφικὸ καὶ μεταφραστικό του ἔργο ἀναδεικνύουν τὴ μορφὴ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, ὡς μία λαμπρὴ καὶ διακεκριμένη ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότητα. Ὁ ἴδιος βέβαια οὐδέποτε ἔνιωσε ἢ συμπεριφέρθηκε κατὰ τρόπο ὑπεροπτικό. Ἀντίθετα· ἡ ὅλη του βιοτὴ ἦταν βασισμένη πάνω στὴ συμβουλὴ τοῦ Κυρίου: «οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν».

Καὶ ὄντως· ἡ ζωὴ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου ἦταν μία ἀέναη καρποφόρα διακονία πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Μία διακονία ποὺ κάλυψε ὅλους τοὺς τομεῖς. Τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο μὲ τὸν πυρφόρο ἄμβωνα. Ὁ λόγος του πάντοτε βαθὺς θεολογικὰ καὶ παράλληλα μελιστάλακτος. Ἐνέπνεε πίστη, αἰσιοδοξία καὶ ἐσωτερικὴ ἐγκαύχηση γιὰ τὴ χριστιανική μας ἰδιότητα.

Ἰδιαίτερα διακρίθηκε στὸ συγγραφικὸ καὶ μεταφραστικό του ἔργο. Ἐμβριθὴς κάτοχος τοῦ κλασσικοῦ λόγου καὶ τῆς δογματικῆς τῆς Ἐκκλησίας μας ἑρμήνευσε τὴν ἐκκλησιαστική μας ὑμνολογία μὲ μεγάλη ἀκρίβεια καὶ ἐπιτυχία. Στὰ δύσκολα σημεῖα τῆς ὑμνολογίας ὅλοι καταφεύγουμε στὸν μακαριστὸ Ἐπιφάνιο νὰ δοῦμε πῶς τὰ ἀποδίδει.

Νομίζω ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἰδιαίτερα διακρίθηκε ὁ ἀοίδιμος ἱεράρχης ἦταν στὸ ἱερὸ μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως. Χιλιάδες νέοι ἀπὸ κάθε κοινωνικὴ τάξη συνέτρεχαν στὸ ταπεινό του καταφύγιο, γιὰ νὰ ἐκθέσουν ἐκεῖ τὶς ἀνησυχίες τους καὶ τοὺς προβληματισμούς τους, ἐνώπιον τῆς πολυσεβασμίας καὶ σοφῆς προσωπικότητάς του. Καὶ ὅλοι τους ἔφευγαν, ἐκεῖθεν, γαλήνιοι, ἀνανεωμένοι· γεμᾶτοι μὲ ἀγωνιστικὸ σθένος, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴ χριστιανική τους πορεία. Ὑπῆρξε ἕνας ἐμπνευσμένος καὶ ἀξιάγαστος καθοδηγητὴς τῆς νεότητας».

Τιμῶντες καὶ παραβαίνοντες τὰς ἀρχὰς τοῦ π. Ἐπιφανίου

Βασικὸ στοιχεῖο τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς ὅλης βιοτῆς τοῦ Γέροντος Ἐπιφανίου ἦτο ἡ ἀπαρασάλευτος τήρησις τῶν Ἱερῶν καὶ Θεοπνεύστων Κανόνων τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀλλὰ νὰ δοῦμε πῶς τιμοῦν τὸν μακάριο ἐκεῖνο γίγαντα θεολόγο οἱ παριστάμενοι:

Κατ' ἀρχάς, καὶ οἱ παρόντες Ἐπίσκοποι εἶναι πιστοὶ εἰς τὴν «γραμμὴν» τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Ὑπενθυμίζομεν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου εἰς τὸ Κολυμβάριον ὑπέγραψε **ἀντικανονικῶς** ἀντὶ **Συνεπισκόπων** του.

Ὁ δὲ Πανιερ. Ταμασοῦ, ὄχι μόνον ἐξεπροσώπησε τὴν Ἐκκλησία εἰς τὸ ἐν Ναμίμπια 12ο Παγκόσμιο Συνέδριο τῆς ὁμοσπονδίας **Λουθηρανῶν** χριστιανῶν «ἐκ μέρους τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου Ὀρθοδόξων-Λουθηρανῶν ποὺ διεξάγεται ἐδῶ καὶ 37 χρόνια ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ συντονισμὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου καὶ τῆς Λουθηρανικῆς ὁμοσπονδίας», ὡς ἀναφέρει ἐπισήμως ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Μ. Ταμασοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν Κυριακὴ 28 Μαΐου 2017 σὲ συνεργασία μὲ τοὺς Συλλόγους Ποντίων Κύπρου, διοργάνωσε ἐκδήλωση μὲ γενικὸ τίτλο: «Κωνσταντινούπολις: Ἡ ἀκρόπολη τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ Φάρος ποὺ δὲν ἔσβησε, ἡ Ἐκκλησία ποὺ περιμένει». Συνέγραψε μάλιστα ποίημα μὲ ἴδιο τίτλο, τὸ ὁποῖο τὸ ἀφιέρωσε «τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ κ.κ. Βαρθολομαίῳ εἰς ἔνδειξιν υἱικῆς ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ».

Ὁ Μητροπολίτης τῆς Β. Ἑλλάδος ποὺ ἦταν παρὼν εἶχε προταθῆ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἀντιπροσωπίαν τοῦ Πατριαρχείου ὡς ἐκπρόσωπος τῶν λεγομένων «Νέων Χωρῶν», δηλαδὴ τῆς **ἑνιαίας** μὲ τὴν Μητροπολιτικὴ Ἑλλάδα, τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

Παρὼν στὸ Συνέδριο ἦτο καὶ Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς **φανατικοὺς ὑποστηρικτὲς** καὶ **θιασῶτες** τῆς "Συνάξεως τοῦ **Κολυμβαρίου".**

Συνάδουν οἱ πράξεις τους μὲ τὰ συνέδρια; Στὰ λόγια τιμοῦμε τὸ πρόσωπο τοῦ π. Ἐπιφανίου καὶ στὰ ἔργα πράττουμε κατ' ἀντίθετον τρόπον;

Ὁ Γέρων Ἐπιφάνιος «προκατεδίκασε» καὶ προαπέρριψε τὴν «Σύναξιν τοῦ Κολυμβαρίου»

Ὁ π. Ἐπιφάνιος διεκήρυσσε διὰ τὴν μέλλουσα νὰ συνέλθῃ «Πανορθόδοξος Σύνοδος», ὅτι σὲ αὐτὴ ὑποχρεωτικῶς ὀφείλουν νὰ «μετέχουν **αὐτοδικαίως** καὶ **αὐτεπαγγέλτως,** παίρνοντας τὴν πατερίτσα τους, χωρὶς ἄλλη διαδικασία ἢ προσκλήσεις, **ἅπαντες** οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι τῆς Οἰκουμένης.

Εἶναι αὐτὸ ποὺ πρωτίστως παρεβίασε ἡ λεγομένη «Σύναξις τοῦ Κολυμβαρίου» τὸν Ἰούνιο τοῦ 2016.

Ἀντικανονικὴ ἡ λεγομένη "Μείζων Σύνοδος" τοῦ Μακαρίου

Κατὰ δεύτερον, σημειώνουμε συνοπτικὰ μερικὰ ζητήματα. Δὲν γνωρίζουμε ἐὰν αὐτὰ προεβλήθησαν στὸ Συνέδριο ἢ ὄχι. Ἐὰν ναί, τότε ἡμεῖς ἁπλῶς τὰ ἐπαναλαμβάνουμε, γιὰ νὰ τὰ **ὑπογραμμίσουμε.** Ἂν ὄχι, τότε τὰ καταχωροῦμε, γιὰ νὰ τὰ γνωρίσουμε σέ ὅσους τὰ ἀγνοοῦν καὶ νά τά ὑπενθυμίσουμε σέ ὅσους σκοπίμως τὰ ἀποκρύπτουν καὶ τὰ ὑποβαθμίζουν. Σὲ πολλοὺς **πονᾶ** ἡ θέσις τοῦ Γέροντος Ἐπιφανίου ὑπὲρ τῶν δώδεκα ἀδίκως ἐκδιωχθέντων Μητροπολιτῶν καὶ κατὰ τῶν "Μοιχεπιβατῶν", τῶν ἀντικανονικῶν καταληψιῶν τῶν Θρόνων. Καὶ πολλοί, στὴν διχοτομημένη Κύπρο, ἀποκρύπτουν πῶς ὁ Γέρων Ἐπιφάνιος κατακεραύνωσε τὶς ἀντικανονικὲς ἐνέργειες τοῦ **Μακαρίου** κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μεγαλονήσου:

1. Ὅταν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Κύπρου μὲ τοὺς τρεῖς Μητροπολίτες της καθήρεσαν τὸν **Ἀρχιεπίσκοπο Μακάριο,** ἐπειδὴ κρατοῦσε ἀντικανονικῶς τὸ πολιτικὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου, τότε ἐκεῖνος (ὁ Μακάριος) ἔχοντας τὴν πολιτικὴ ἐξουσία συνεκάλεσε **ἀντικανονικὴ** λεγομένη **«Μείζονα Σύνοδο»** καὶ **καθήρεσε** τοὺς Μητροπολίτες τῆς Κανονικῆς Κυπριακῆς Συνόδου.

Τότε ὁ πατὴρ Ἐπιφάνιος ἔγραψε καὶ δημοσίευσε Κανονικὲς μελέτες καὶ ἄρθρα δικαιώνοντας ἀπολύτως τοὺς τρεῖς Μητροπολίτες καὶ τὴν Κανονική τους Σύνοδο καὶ καταδικάζοντας ὡς ἀντικανονικὴ τὴ Σύνοδο τοῦ Μακαρίου.

Ζοῦμε σὲ ἐποχὲς ὅπου ἐπαναλαμβάνονται τὰ ἴδια ὀλισθήματα τῆς ἐποχῆς τῶν μεγάλων αἱρέσεων. Συγκροτοῦνται ψεύτικες, ψευδεπίγραφες καὶ ἀπατηλὲς λεγόμενες "Σύνοδοι", ὅπως καὶ αὐτὴ ποὺ διεξήχθη στὸ Κολυμβάριον τῆς Κρήτης, ἡ "Σύναξις τοῦ Κολυμβαρίου", μὲ ὅλα της τὰ Κανονικὰ καὶ Ἐκκλησιολογικὰ ἀοπήματα.

2. Ὅταν ἀπέθανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, τότε, **μὲ πρωτοβουλία τοῦ πατρὸς Ἐπιφανίου καὶ μὲ κείμενο τῆς δικῆς του γραφίδος** οἱ δύο Μητροπολίτες ἐκ τῶν τριῶν ἀπεφάσισαν νὰ **ἀναγνωρίσουν** πλέον τὴν ἐκκλησιαστικὴ κατάσταση, ἀφοῦ εἶχε ἀποδημήσει ὁ Μακάριος καὶ **χάριν** τῆς **ἑνότητος** καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ ἐπιστροφῆς τῆς κανονικότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Νά καταχωρήσω ἐδῶ καί μία **λεπτομέρεια** ἀπό τήν μεγαλειώδη ἐκείνη πρᾶξι ἑνότητος, ἀγάπης, κανονικότητος καί ἐπιεικείας. Ἦτο περίοδος λίγο πρό τῆς Πεντηκοστῆς. Μέ ἐκάλεσε ὁ Γέροντας, ὁ π. Ἐπιφάνιος, καί μοῦ ἐνεχείρισε ἕνα **ΑΠΟΡΡΗΤΟ πολυσέλιδο** κείμενο καί μοῦ ἐζήτησε νά τό μελετήσω. Δέν ἤμουν τότε Κληρικός, ἀλλά νεαρός φοιτητής.

Τό ἱστορικό ἐκεῖνο Ἐκκλησιαστικό ἔγγραφο **ἐπεκαλεῖτο** τήν μεγάλη Δεσποτική ἑορτή τῆς **Πεντηκοστῆς,** γιά νά οἰκοδομήση τήν ἐπιχειρηματολογία του. Ἐπειδή ἔλεγε τό ἀπόρρητο κείμενο, τό Πανάγιο Πνεῦμα πού θά κατέλθη σέ λίγες ἡμέρες «εἰς ἑνότητα πάντας ἐκάλεσε», διά τοῦτο, ἡμεῖς, ἡ Κανονική Σύνοδος τῆς Κύπρου, «καλοῦμε πάντας εἰς ἑνότητα, εἰρήνη, ἀγάπη καί κανονικότητα». Ἀποκαθιστοῦμε τήν συνέχεια στήν Κυπριακή Ἐκκλησία, βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Πατερικῶν Παραδόσεών μας καί παραιτούμεθα ἀπό τά Ἱεροκανονικά δικαιώματά μας.

Τό περίφημο ἔγγραφο μετέφερα πρός ὑπογραφή καί τά περαιτέρω πρός τούς δύο Μητροπολίτας. Ὁ τρίτος Μητροπολίτης, ὁ κανονικός Μητροπολίτης Πάφου, ὁ **μακαριστός Γεννάδιος,** δέν ἀπεδέχθη νά **συμβιβασθῆ** μέ τό διάδοχο Μακαριακό Καθεστώς. Ἡ συνείδησίς του δέν τοῦ ἐπέτρεπε νά ἐμπιστευθῆ τά πράγματα στά νέα Ἐκκλησιαστική Κατάστασι.

3. Ὅταν ἀπέθανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος τότε ἡ ἐφημερίδα **«Ὀρθόδοξος Τύπος»** ἐδημοσίευσε στὴν πρώτη σελίδα τὴν εἴδηση τοῦ θανάτου μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ θανόντος. Κάτωθεν δὲ αὐτῆς ἐγράφη τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα μὲ νόημα: «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος **ἀπέθανε** καὶ **ἐτάφη».** Τὸ ἐν λόγῳ ἐπίγραμμα ἦτο πρότασις τοῦ πατρὸς Ἐπιφανίου ποὺ τὸ υἱοθέτησε ὁ Ο.Τ. καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἀντικανονικαὶ πράξεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ

Δυστυχῶς ὑπάρχουν ἐπίσκοποι ποὺ ἐπαινοῦν τὸ μακαριστὸ πατέρα Ἐπιφάνιο καὶ ἐκφωνοῦν ὁμιλίες πρὸς τιμήν του, ἀλλὰ οἱ ἴδιοι **παραβιάζουν** τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ἢ ἀγνοοῦν τὴν παραβίασή τους, ὅταν αὐτὴ συντελῆται.

Παλαιότερα σὲ μία ἐκδήλωσι πρὸς τιμὴν τοῦ Γέροντος Ἐπιφανίου, ἕνας τέτοιος ἐπίσκοπος ὁμιλητής- "τιμητὴς" ἔλεγε:

«Συμφωνῶ σὲ ὅλα μὲ τὸν πατέρα Ἐπιφάνιο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θέμα τῆς **καθαιρέσεως** τοῦ **Μακαρίου** ἀπὸ τὴν Κυπριακὴ Σύνοδο».

Μὲ ἀφορμὴ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ συνέδριο διεξήχθη στὴν Μαρτυρική μας Κύπρο, δικαιούμεθα νὰ ἐρωτῶμεν: Οἱ παρόντες, οἱ διοργανωτές, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ χειροκροτητές, συμφωνοῦν ἢ διαφωνοῦν μὲ τὸν πατέρα Ἐπιφάνιο;

Ἂν τυχὸν διαφωνοῦν, ἐν λόγοις καὶ ἔργοις, τότε, γιατί μετὰ σκοπιμότητος δείχνουν δημοσίως ὅτι τὸν τιμοῦν; Γιατί ξεγελοῦν τὸν εὐσεβῆ καὶ εὐμετάπιστο λαό μας;

Καὶ γιὰ νὰ γίνουμε πιὸ σαφεῖς: Δύο κύρια γεγονότα χαρακτηρίζουν τὴν προσήλωσι τοῦ Γέροντος Ἐπιφανίου πρὸς τοὺς Ἱεροὺς κανόνες:

Ὑπεστήριξε ἕως τέλους, μὲ ἀπόλυτο τρόπο, τοὺς δώδεκα ἀδίκως ἐκδιωχθέντας Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1974 ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφείμ. Ἐχαρακτήριζε δὲ τοὺς Ἐπισκόπους ποὺ κατέλαβαν τοὺς θρόνους των ὡς **"Μοιχεπιβάτας".**

Ἐλέχθη αὐτὸ εἰς τὸ Συνέδριο; Τονίσθηκε, προεβλήθη, ἢ ἀπεσιωπήθη; Καὶ τὸ σημαντικώτερο, ποῖες οἱ πραγματικὲς **σχέσεις** τῶν παρόντων στὸ συνέδριο Ἐπισκόπων μὲ τοὺς "Μοιχεπιβάτας";

Ὑπεστήριξε, ὅπως ἤδη ἐγράψαμε προηγουμένως τὴν καθαιρέσασα τὸν Μακάριο Κανονικὴ Σύνοδο τῆς Κύπρου κατὰ τὸ 1973. Κατεδίκασε μὲ μελέτη του τὴν **Ἀντικανονικὴ** λεγομένη «Μείζονα Σύνοδο τῆς Κύπρου». Κατετέθη ἀναλυτικὴ ἀναφορὰ τῶν κειμένων τοῦ σοφοῦ Γέροντος; Ἢ μήπως ἀσχολούμαστε μὲ ἄλλα ζητήματα **ἀνώδυνα** καὶ **ἀδιάφορα** σχετικῶς;

Καὶ φυσικὰ ἐρωτῶμεν μὲ ἔμφασι: Ποία ἡ **ἄποψις** τῶν **παρόντων Ἀρχιερέων** γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου **Μακαρίου,** σχετικὰ μὲ ἐκείνη τὴν Ἀντικανονικὴ "Σύνοδο", λεγομένη ψευδεπίγραφα "Μείζονα Σύνοδο";

Ποία ἡ ἄποψις τῶν παρόντων Ἐπισκόπων γιὰ τὶς ἀντικανονικὲς ἐνέργειες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ, σχετικὰ μὲ τὴν ἐκδίωξι τῶν δώδεκα Κανονικῶν Μητροπολιτῶν;

Πνευματικὸς Νόμος, Ἀντικανονικότητες καὶ Ἐθνικαὶ συμφοραί

Σὲ ἐποχὲς ποὺ ἡ πατρίδα μας δοκιμάζεται θὰ διατυπώσουμε μία ἄποψι, ποὺ ἀποκαλύπτει πολλὰ στοιχεῖα συγκλονιστικά.

Συνήθως ἢ πάντοτε ὅταν γίνωνται **Ἀντικανονικὲς** Ἐκκλησιαστικὲς Πράξεις, τότε ἐπακολουθοῦν καὶ **Ἐθνικὲς Τραγῳδίες.** Ἐδῶ ἐκδηλώνεται γρήγορα καὶ ἄμεσα ὁ τρομερὸς Πνευματικὸς Νόμος. Νά τεκμηριώσουμε ἐν προκειμένῳ τὴν ἄποψί μας:

Οἱ τρεῖς Μητροπολίτες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κύπρου, ὁ Πάφου **Γεννάδιος,** ὁ Κιτίου **Ἀνθέμιος** καὶ ὁ Κερυνείας **Κυπριανός,** ἐν κανονικῇ Συνόδῳ, καθήρεσαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Μακάριο στὶς 7 Μαρτίου 1973.

Ὁ Μακάριος ἀντέδρασε καὶ συνεκάλεσε Ἀντικανονικὴ Σύνοδο, τὴν λεγομένη "Μείζονα καὶ Ὑπερτελῆ", ὅπου **δὲν συμμετεῖχε** ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο Α'. Ἡ Ἀντικανονικὴ αὐτὴ Σύναξις, κατὰ τὸν Γέροντα Ἐπιφάνιο, ἡ λεγόμενη "Μείζων Σύνοδος", καθήρεσε ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ. Προφανῶς κατὰ τὰ ἐντάλματα τοῦ Μακαρίου.

Νὰ σημειώσουμε ὅτι αὐτὴ ἡ καθαίρεσις ἔγινε στὶς 14 Ἰουλίου 1973, ἀπὸ τὸν καθηρημένο **Μακάριο** καὶ τοὺς ἐλεγχομένους ἀπὸ αὐτὸν ἐπιόρκους Ἐπισκόπους.

Ἕνα χρόνο ἀκριβῶς μετά, ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὁ **Σεραφείμ,** Ἀντικανονικῶς καὶ αὐτός, ἐξεθρόνισε δώδεκα ἐναρέτους Μητροπολίτες.

Πότε; **15 Ἰουλίου 1974.**

Συνέτρεξαν **ΔΥΟ** ὀδυνηρὲς **ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΕΣ** Ἐκκλησιαστικὲς Πράξεις, πνευματικὲς ἐκτροπές, μέσα σὲ ἕνα χρόνο, καὶ τότε, ἀμέσως, ἐνεργοποιήθηκε ἡ "Μυστικὴ Ἐξίσωσις", τοῦ Πνευματικοῦ Νόμου.

Πέντε μέρες μετά, 20 Ἰουλίου, συνετελέσθη ἡ εἰσβολὴ τῶν Τούρκων στὴν Κύπρο μὲ τὴν **διχοτόμησί** της καὶ τὸν Ἑλλαδικὸ **ἐξευτελισμό.**

Οἱ τιμῶντες προσέτρεξαν καὶ προσέπεσαν εἰς τοὺς συντελεστὰς τῶν Ἀντικανονικοτήτων;

Ὁ Γέρων Ἐπιφάνιος κατεκεραύνωνε πάντοτε αὐτὲς τὶς δύο ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ. Ἐλέχθη αὐτὸ εἰς τὸ Συνέδριο;

Ὅλοι ἐμεῖς **ἐπαινοῦμε** τὴν πρωτοβουλία τῶν ἀγνῶν καὶ πιστῶν ἐμπνευστῶν τοῦ Συνεδρίου. Συγχαίρουμε τὰ **ἀγαθά** τους **κίνητρα** καὶ τὶς προθέσεις τους.

Ὡραῖα τὰ τιμητικὰ λόγια, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς **ἀτιμάζουν** τὸ τιμώμενο πρόσωπο, ὅταν τὰ ἔργα εἶναι ἀντίθετα προὸς τὶς ἀρχὲς καὶ ἀξίες τῶν τιμωμένων πατερικῶν μορφῶν ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ πρὸς τοὺς θεοπνεύστους Ἱεροὺς Κανόνας.

Κατακλείοντας ἐπιθυμοῦμε νὰ κάνουμε μερικὲς ἁπλὲς καὶ καθαρὲς ἐρωτήσεις πρὸς Ἐπισκόπους, Κληρικοὺς καὶ λαϊκούς:

• Ὑπάρχουν Μητροπολίτες, ποὺ **προσέτρεξαν** καὶ **προσέπεσαν** γλοιωδῶς πρὸς Ἐπισκόπους, καταληψίες "Μοιχεπιβάτες", προκειμένου νὰ ἀνέλθουν στὸν Ἐπισκοπικὸ θῶκο; Ἀλλὰ προφασίζονται ὅτι τιμοῦν, ἀγαποῦν καὶ σέβονται τὶς ἀρχὲς τοῦ Γέροντος Ἐπιφανίου.

• Ὑπάρχουν, ἐπίσης, Μητροπολίτες στὴν Κύπρο ποὺ ἐκθειάζουν τὸν Γέροντα Ἐπιφάνιο, ἀλλὰ εἶναι προσκεκολλημένοι στὸ Μακαριακὸ δίκτυο Ἐκκλησιαστικῆς Ἐξουσίας;

• Ὑπάρχουν λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ ποὺ διασαλπίζουν τὶς Ἱεροκανονικὲς Ἀπόψεις τοῦ Γέροντος Ἐπιφανίου, ἀλλὰ μὲ ποικίλους τρόπους στηρίζουν τοὺς βασικοὺς συντελεστὲς καὶ μετόχους τῶν πολλαπλῶν Ἀντικανονικοτήτων στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Κύρπο;

Μετὰ τὴν "Σύναξιν τοῦ Κολυμβαρίου" τί περιμένομεν;

Καταστέλλοντες τὶς σκέψεις μας ἐρωτᾶμε.

Μετὰ τὶς δύο Ἀντικανονικότητες, ποὺ πολέμησε ὁ Γέρων Ἐπιφάνιος, ἐπακολούθησε ἡ καταστροφὴ τῆς πολυκλαύστου Κύπρου μας.

Μετὰ τὶς Ἀντικανονικότητες τῆς "Συνάξεως τοῦ Κολυμβαρίου", καὶ τὶς ἀντικανονικὲς ἐπαπειλούμενες καὶ θρυλούμενες καθαιρέσεις κληρικῶν καὶ Ἐπισκόπων, τί μᾶς ἀναμένει;

Νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ὁ Κύριος γιὰ τὶς ἀνομίες μας, νὰ ζήσουμε νέες δοκιμασίες καὶ τραγῳδίες.

Ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν Ναβουχοδονόσορα καὶ τὸν Κῦρον, καὶ ὄχι ἡ πολιτική τους

Θὰ μᾶς ἀντιτείνουν λογικῶς μερικοί, ὅτι τὴν εἰσβολὴ στὴν Κύπρο ἐπέβαλαν πολιτικὲς καταστάσεις.

Θὰ ἀπαντήσουμε μὲ σαφήνεια.

Τὸν Βασιλιᾶ τῆς Βαβυλῶνος, τὸν Ναβουχοδονόσορα, τὸν ἔστειλαν στὴν Ἰουδαία πολιτικὰ ἢ πνευματικὰ κίνητρα; Τί ὠδήγησε μετὰ τὴν ἐπιδρομὴ ἐκείνη στὴν 70-χρονη Βαβυλώνιο αἰχμαλωσία τῶν Ἰσραηλιτῶν; Οἱ πολιτικὲς βλέψεις καὶ ἀποφάσεις τοῦ Ναβουχοδονόσορα;

Ὄχι μᾶς ἀπαντᾶ ὁ Θεὸς διὰ τῶν Προφητῶν Ἠσαΐα καὶ Ἱερεμία.

Ἐγὼ λέγει ὁ Θεός, θὰ στείλω ἀπὸ βορρᾶ (ἐννοεῖ τοὺς Βαβυλωνίους), γιατί ἐσεῖς ξεχάσατε τὴν ἀληθινὴ πίστι καὶ στήσατε σὲ πολλὰ μέρη τόπους λατρείας τῶν εἰδώλων.

Θὰ σᾶς τιμωρήσω, στέλνοντας τοὺς βαρβάρους, διότι καθιερώσατε Ἱεροὺς τόπους πρὸς τιμὴν τοῦ Βάαλ καὶ μάλιστα στὴν κοιλάδα Ἐννὸμ ἐγκαταστήσατε ἱερὰ βδελυρά, γιὰ νὰ θυσιάζετε τὶς κόρες σας.

Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ θὰ στείλω κάποιον ἄλλο βασιλιᾶ, ποὺ τὸ ὄνομά του θὰ μοιάζει μὲ τὸ δικό μου (Κύριος-Κῦρος τῆς Περσίας), νὰ σᾶς ξαναφέρω πίσω στὴ γῆ τῆς Ἰουδαίας καὶ νὰ κτίσω τὸν Ναό μου.

Πολιτικὰ ἢ πνευματικὰ λοιπόν, ἦσαν τὰ αἴτια τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Ναβουχοδονόσορα καὶ τοῦ Κύρου τῆς Περσίας; Προφανέστατα καὶ μόνον Πνευματικὰ καὶ τὸ ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Πέρσης κατακτητὴς καὶ καταστροφεὺς τῆς Βαβυλῶνος:

«Τάδε λέγει Κῦρος βασιλεὺς Περσῶν. Πάσας τὰς βασιλείας τῆς γῆς ἔδωκέ μοι **Κύριος** ὁ **θεὸς** τοῦ **οὐρανοῦ** καὶ αὐτὸς ἐνετείλατό μοι οἰκοδομῆσαι αὐτῷ οἶκον ἐν Ἰερουσαλὴμ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. τὶς ἐξ ὑμῶν ἐκ παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ; ἔσται ὁ θεὸς αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ; καὶ ἀναβήτω» (Β' Παραλ. λστ' 23).

Οἱ Ἰσραηλίτες ἔστηναν καὶ καθιέρωναν εἰδωλολατρικὰ ἱερά. Δυστυχῶς πολλοὶ δικοί μας ρασοφοροῦντες στήνουν καὶ θέλουν νὰ καθιερώσουν τὰ Ἀντικανονικὰ τελούμενα (Μὴ Συνόδους) ὡς ἱερὰ καὶ ὅσια (ὡς Ἁγίας Συνόδους).

Μήπως ἡ **Ἅλωσις** τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατά τό 1453 δέν ἔγινε μετά τίς ψευδοσυνόδους τῆς **"Φερράρας-Φλωρεντίας"** καί μετά ἀπό τήν θεία **Λειτουργία** πού πραγματοποιήθηκε στήν Ἁγία Σοφία στίς 12 Δεκεμβρίου 1452 ἀπό τούς Παπικούς-**Λατίνους;**

Εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ Μωάμεθ ὁ Πορθητής ἔβλεπε **ὅραμα** χεριοῦ μέ **πέντε δάκτυλα.** Κάποιος Ἀσκητής ἑρμήνευσε τό παράδοξο λέγοντας ὅτι ἡ Πόλις δέν θά ἔπεφτε, ἐάν μέσα σέ αὐτή ὑπῆρχαν **πέντε δίκαιοι.**

Εἶναι ἤ ὄχι Πνευματικά τά αἴτια τῶν καταστροφῶν μας; Κυβερνᾶ ἤ ὄχι ὁ Θεός τήν Ἱστορία καί τόν κόσμο; Ἀσφαλῶς ναί, μυριάκις ναί!

Προφητικὴ θεώρησις τῆς ἱστορίας

Πῶς νὰ ἑρμηνεύουμε τὰ γεγονότα:

Κατατίθεται ἡ **«Προφητικὴ** θεώρησι τῆς ἱστορίας».

Προβάλλεται ἡ **«Πνευματικὴ** θεώρησις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας».

Ἂς ἀκούσουν κάθε εἴδους ἀνομοῦντες καὶ παρανομοῦντες. Εἴμεθα αὐστηροὶ ἢ ἀπόλυτοι; Νὰ ἀκούσουμε τὸν θεῖο Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν Παῦλο ποὺ μᾶς προειδοποιεῖ μὲ συνθηματικὸ τρόπο:

«μὴ τις ὑμᾶς **ἐξαπατήσῃ** κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι ἐὰν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς **ἀνομίας·** ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας...

τὸ γὰρ **μυστήριον** ἤδη ἐνεργεῖται τῆς **ἀνομίας·** μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται» (Β΄ Θεσ. β΄ 3, 7).

Πρωτοφανῆ λάθη τοῦ κ. Στ. Γιαγκάζογλου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἔχει προσδώσει ἄλλον ἀέρα ὡς πληροφορούμεθα.

Μελετῶν κανεὶς τὰ ἄρθρα του διαπιστώνει ὅμως λάθη, τὰ ὁποῖα δὲν δικαιολογοῦνται ὄχι διὰ ὑποψήφιον Καθηγητήν, ἀλλὰ διὰ θεολόγον ἁπλόν. Διὰ νὰ μὴ κουράσωμεν τοὺς ἀναγνώστας δὰ παραδέσωμεν μόνον δύο καὶ δὰ ἐπιφυλαχθῶμεν, διὰ νὰ παρουσιάσωμεν περισσότερα εἰς τὸ μέλλον.

Πρώτη περίπτωσις. Εἰς τὸ ἐπίσημον ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Θεολογία» τόμ. 80, τεῦχ. 3, Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2009 ὁ κ. Γι

Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν: Οἱ ρόλοι εἶναι διακριτοί

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος παρευρέθη εἰς τὸ συνέδριον στελεχῶν κατασκηνώσεων εἰς τὴν Μακρυνίτσαν τῆς Ἱ. Μ. Σιδηροκάστρου. Ἐκεῖ ἐρωτηθεὶς διὰ τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας πολὺ ὀρθῶς ἀπήντησεν ὅτι οἱ ρόλοι εἶναι διακριτοί. Συμφώνως πρὸς ἀνταπόκρισιν τοῦ κ. Μάκη Ἀδαμόπουλου εἰς τὴν ἱστοσελίδα ecclesia.gr τῆς 30ης Μαΐου 2017:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσήμανε πὼς οἱ σχέσεις Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας εἶναι πάρα πολὺ καλές. Τόνισε πὼς "ὑπάρχουν προβλήματα, ἀλλὰ προβλήματα ὑπάρχουν καὶ στὶς οἰκογένειες". Ἐπεσήμανε πὼς ἀπαιτεῖται συνεργασία, γιὰ νὰ ξεπερνιοῦνται οἱ ὅποιες δυσκολίες, ἐνῶ γιὰ τὸν χωρισμὸ Ἐκκλησίας Πολιτείας ὑπογράμμισε πὼς "συχνὰ ἀκοῦμε γιὰ χωρισμό, ἀλλὰ ἀπὸ τί νὰ χωρίσουμε; Ἡ Ἐκκλησία εἶναι χῶρος ἐλευθερίας. Ὅποιος θέλει νὰ φύγει ἂς φύγει καὶ ἂν τὸ μετανιώσει μπορεῖ νὰ ἐπιστρέψει. Αὐτὰ εἶναι ἰδεολογήματα καὶ ἐφευρίσκονται, γιὰ νὰ δημιουργοῦν προβλήματα. Οἱ ρόλοι μας εἶναι διακριτοί. Ἄλλος ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλος τῆς Πολιτείας καὶ ὅταν ὑπάρχει ἀνάγκη ὅπως τώρα, συνεργαζόμαστε. Καὶ θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργο σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, σὲ ὅλους τοὺς χώρους ἡ συνεργασία νὰ ἔχει τὸν πρῶτο ρόλο".

Σεβ. Μαντινείας κατὰ Ὑπ. Παιδείας

Τὸ ζήτημα τῆς θεματικῆς ἑβδομάδος ἀπησχόλησεν ἡμερίδα εἰς τὴν Τρίπολιν μὲ τὸν Ποιμενάρχην τῆς περιοχῆς νὰ ἀσκῆ κριτικὴν εἰς τοὺς καταχρωμένους τὴν κυβερνητικήν τους ἐξουσίαν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα vimaorthodoxias.gr τῆς 1ης Ἰουνίου 2017:

«Ὡς κραυγὴ ἀγωνίας χαρακτήρισε τὴν ἡμερίδα ποὺ πραγματοποίησαν γονεῖς καὶ συλλογικότητες τῆς Ἀρκαδίας τὴν Τετάρτη 31 Μαΐου στὴν Τρίπολη μὲ θέμα «Τί δρομολογεῖται στὴν Παιδεία;», ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας. Θέμα τῆς ἐκδήλωσης ἦταν ἡ ἐνημέρωση τῶν πολιτῶν γιὰ τὸ τί περιελάμβανε ἡ ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου Παιδείας, βάσει τῆς ὁποίας καθιερώνεται ἡ Θεματικὴ Ἑβδομάδα στὴ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση, ἡ ὁποία περιλαμβάνει μία ὑποενότητα γιὰ τὶς ἐμφυλες ταυτότητες καὶ τὸ λεγόμενο κοινωνικὸ φῦλο… «Ἡ Ἐκκλησία στηρίζει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν προστασία τῶν παιδιῶν της, γιατί εἶναι ἡ μητέρα καὶ ἀγαπάει καὶ θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι στὴ σωστὴ πορεία μας, ὅπως μᾶς δημιούργησε ὁ Θεός, ἄρρεν καὶ θῆλυ», ἐπεσήμανε Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαντινείας. Μάλιστα προσέθεσε πὼς "φτάσαμε σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο, γιατί κατέλαβαν τὴν ἐξουσία ἐγκέφαλοι ταραγμένοι"».

Σεβ. Σάμου καλεῖ εἰς ἱερὰν ἀνυπακοήν

Ἀξίως μὲ παρρησίαν ἀπηύδυνε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὁ Σεβ. Σάμου συγχαίρων τοὺς ἀναισθησιολόγους διὰ τὴν ἀποχήν τους ἀπὸ τὰς ἐκτρώσεις, καθὼς ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ὑπέρκειται τῶν ἀνθρωπίνων νόμων. Ὁ λόγος του εἶναι ἐπιπλέον ἐπίκαιρος διὰ τὸν διάλογον Πολιτείας –Ἐκκλησίας. Παραθέτομεν μέρος ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Μ. Σάμου τῆς 19ης Μαΐου 2017:

«Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ θαρραλέα ἀνακοίνωση τῶν ἀναισθησιολόγων τοῦ Νοσοκομείου μας ἀποτελεῖ μία εὐχάριστη ἔκπληξη… ἐκ μέσης καρδίας τοὺς συγχαίρουμε γιὰ τὴν ἀπόφασή τους. Ἀκολούθως πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ὁμιλεῖ θεολογικῶς στεντορείᾳ τῇ φωνῇ, κατὰ τῶν ἐκτρώσεων – ἀμβλώσεων, ὀνομάζοντας ἐπακριβῶς τὴν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο διακοπὴ τῆς κύησης, ὡς καθαρὸ φόνο. Καὶ τοῦτο διότι τὸ ἔμβρυο εἶναι ἄνθρωπος κανονικός, ἀφοῦ ἐξ ἄκρας συλλήψεως συνυπάρχει ἐν ζωῇ ἡ ψυχὴ μὲ τὸ σῶμα. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν διάσωση ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἔμελλε νὰ δολοφονηθεῖ μέσα ἀπὸ τὴν ἔκτρωση, διασώζεται καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Μητέρας, καθὼς καὶ ὅλων ὅσοι συμμετέχουν σὲ ἕνα τέτοιο ἔγκλημα. Ἰδίως ὅμως ἡ Μητέρα διασώζεται, καθὼς γνωρίζουμε πάμπολλες περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας καλεῖται μὲ τὴν χάρη τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων νὰ ἐπουλώσει ψυχικὰ τραύματα καὶ νὰ θεραπεύσει ἀνοιχτὲς πληγές, ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τέτοιες πρακτικές, πολὺ ἐπώδυνες ἐφ' ὅρου ζωῆς! Τώρα στὴν αἰτίαση, ὅτι ὁ νόμος δίνει τὸ δικαίωμα τῆς διακοπῆς τῆς κυήσεως, ὅταν αὐτὴ κριθεῖ ἀνεπιθύμητη, ἀπαντοῦμε ὅτι πάνω ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο νόμο εἶναι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος δίνει τὴν ζωή, Ἐκεῖνος δανείζει τὴν ὕπαρξη, Ἐκεῖνος χαρίζει τὸν ἄνθρωπο κι Ἐκεῖνος, ὅταν θέλει τὸν λαμβάνει καὶ τὸν μεθιστᾶ στὴν ἄλλη διάσταση ζωῆς. Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς συχνὰ καλεῖται ὄχι νὰ παρακούσει, ἀλλὰ νὰ ὑπερβεῖ τὸν νόμο, ὅταν αὐτὸς ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ».

Διαμάχη εἰς Μυτιλήνην

*Τοῦ **κ. Μαρίνου Ὀρφανοῦ***

«Τὸ «θερμὸ» ἐπεισόδιο μεταξὺ τοῦ Μητροπολίτη Μυτιλήνης, κ.κ. Ἰακώβου, μὲ τὸν ἀντιδήμαρχο Πλωμαρίου, Μανώλη Ἀρμενάκα, κατὰ τὴν τελευταία συνεδρίαση τοῦ συμβουλίου τῶν Φιλανθρωπικῶν τοῦ Πλωμαρίου, δὲν ἐκτονώνεται. Ἀντίθετα ἡ ἄγρια κόντρα ποὺ ἔχει ξεσπάσει μεταξύ τους (καὶ) γιὰ τὴ διαχείριση τῶν Φιλανθρωπικῶν καὶ παραπέμπει στὸ διαχρονικὸ ζήτημα τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους, ὁδηγεῖται στὰ ἄκρα. Μὲ τὸν Μητροπολίτη νὰ ἀνακοινώνει διεξαγωγὴ Τακτικῆς Γενικῆς Συνέλευσης γιὰ τὶς 14 Ἰουνίου, μὲ σκοπὸ τὴν ἐκλογὴ νέων μελῶν στὸ συμβούλιο τῶν ΦΙΠ, τοιχοκολλώντας τὴν σχετικὴ πρόσκληση ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Δημοτικῆς Ἑνότητας Πλωμαρίου. Ἡ ἐξέλιξη αὐτή, προκάλεσε νέα ἔκρηξη στοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Δήμου στὸ συμβούλιο τῶν ΦΙΠ, μὲ τὸν ἀντιδήμαρχο Πλωμαρίου νὰ χαρακτηρίζει «πραξικοπηματικὴ» τὴν παρέμβαση αὐτὴ τοῦ Μητροπολίτη, ὑποστηρίζοντας, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ἤδη κινεῖται νομικὰ κατὰ τῆς καταχρηστικῆς λειτουργίας τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας».

Πηγή: Ἐφημερὶς «ΕΜΠΡΟΣ ΛΕΣΒΟΥ» 03.06.2017

Τὸ οὐκρανικὸν κράτος κατὰ τῆς Ἐκκλησίας

Συνεδρίασεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Οὐκρανίας τὴν 27ην Μαΐου 2017 καὶ διεπίστωσε τὰς ἀντιεκκλησιαστικὰς ἐνεργείας τοῦ κράτους. Παραδέτομεν τμῆμα ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα mospat.ru τῆς 30ῆς Μαΐου 2017:

«Ἐξετάστηκαν οἱ ἀντιεκκλησιαστικὲς νομοθετικὲς πρωτοβουλίες, οἱ ὁποῖες κατεγράφησαν στὸ Κοινοβούλιο τῆς Οὐκρανίας ὡς νομοσχέδιο ὑπ' ἀριθμ. 4128 («περὶ ἀλλαγῆς δικαιοδοσίας ἀπὸ θρησκευτικὰ σωματεῖα») καὶ ὑπ' ἀριθμ. 4511 («Περὶ εἰδικοῦ καθεστῶτος τῶν θρησκευτικῶν σωματείων, τῶν ὁποίων οἱ ἕδρες εὑρίσκονται στὸ κράτος ποὺ ἡ Βουλὴ τῆς Οὐκρανίας ἀνεγνώρισε ὡς χώρα-εἰσβολέα»). Διαπιστώθηκε ὅτι ἡ ψήφιση τῶν νομοσχεδίων δύναται «νὰ ὁδηγήσει στὴ θρησκευτικὴ ἔχθρα, τὴ διάκριση, τὴν παραβίαση τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως». Ἡ Σύνοδος ἐξέφρασε τὴν ἀνησυχία της γιὰ τὶς ἐνδεχόμενες ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις υἱοθετήσεως τῶν νομοσχεδίων καὶ κάλεσε τοὺς βουλευτὲς τοῦ Κοινοβουλίου νὰ μὴ τὰ ὑπερψηφίσουν ὅπως καὶ εὐχαρίστησε τὴν Ἱεραρχία, τοὺς κληρικούς, τοὺς μονάζοντες καὶ τοὺς λαϊκοὺς γιὰ δυναμικὴ πολιτικὴ θέση, τὴν ὁποία δήλωσαν στὶς 18 Μαΐου τοῦ τρ. ἔ. κατὰ τὴν κοινὴ προσευχὴ δίπλα στὸ Κοινοβούλιο τῆς Οὐκρανίας καὶ σὲ πολλὲς πόλεις καὶ ναοὺς τῆς Οὐκρανίας. Ἐξαιτίας μαζικῆς καθυστερήσεως καταχωρήσεων τῶν Καταστατικῶν τῶν κοινοτήτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας διαπιστώθηκε «ἡ παρέμβαση τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ τῆς Οὐκρανίας στὴ λειτουργία τῶν περιφερειακῶν κρατικῶν ἀρχῶν μὲ σκοπὸ τὴν κωλυσιεργία τῆς καταχωρήσεως τῶν Καταστατικῶν τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας». Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τόνισε τὸ ἀπαράδεκτο τῆς παρεμβάσεως, διατύπωσε δὲ τὴ σχετικὴ ἀνησυχία καὶ κάλεσε «τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ὀργάνων τῆς κρατικῆς ἐξουσίας νὰ σταματήσουν τὶς παράνομες ἐνέργειες σὲ βάρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας».

Ἐπίθεσις τοῦ Πατριάρχου Κων/λεως κ. Βαρθολομαίου κατὰ τοῦ ὁμ. καθηγητοῦ κ. Χρήστου Γιανναρᾶ

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπραγματοποίησε πενθήμερον ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Γερμανίαν, διὰ νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἐπέτειον τῆς Μεταρρυθμίσεως καὶ εἰς βράβευσίν του. Τὰ ἀνακοινωθέντα τοῦ Πατριαρχείου ἀναφέρουν χαρακτηριστικά:

«Τὴν Δευτέραν, 29ην Μαΐου 2017, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης ἡμῶν κ. κ. Βαρθολομαῖος ἀνεχώρησεν εἰς Στουτγκάρδην, προκειμένου νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Εὐαγγελικὴν Ἐκκλησίαν Γερμανίας, ἑορτάζουσαν ἐφέτος τὴν 500ήν ἐπέτειον τῆς Μεταρρυθμίσεως, κατόπιν ἐπισήμου προσκλήσεως τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς Σεβ. Ἐπισκόπου Δρος Heinrich Bedford - Strohm, ἀνταποδίδων οὕτω τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον… Τὴν Τρίτην, 30 Μαΐου, ἀπὸ 09.15-12.30 ἔλαβε χώρα ἡ Τελετὴ ἀναγορεύσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος σὲ Ἐπίτιμο Διδάκτορα ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Τυβίγγης».

Ὁ Πατριάχης μετέβη κατόπιν εἰς τὸ Βερολῖνον ὡς προσκεκλημένος τοῦ Ἱδρύματος Konrad Adenauer, ὅπου ἔδωσε διάλεξιν μὲ θέμα «Ὀρθοδοξία καὶ ἀνθρώπινα δικαιώματα». Ἡ ὁμιλία διήρκησε περίπου μίαν ὥραν. **Παρὰ τὴν ἔκτασιν τῆς ὁμιλίας ὁ Πατριάρχης δὲν ἀνέφερεν οὔτε ἕνα Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας.** Ἀντιδέτως ἐμνημόνευσε τοὺς Γιοῦργκεν Μόλτμαν, Σάμουελ Χάντιγκτον, Χὰνς Πότερινγκ, Χὰνς Μάιερ, Χὰνς Κούνγκ, Καρδινάλιον Βάλτερ Κάσπερ, Σεβ. Περγάμου, π. Γεώργιον Φλορόφσκυ, Χρῆστον Γιανναρᾶν καὶ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν διακήρυξιν τῶν ἀνδρωπίνων δικαιωμάτων, τὴν οἰκουμενικὴν κάρταν καὶ τὸ Κολυμβάριον. Παντελῶς ἀποῦσα ἡ Πατερικὴ Γραμματεία!

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁμιλίας του ὁ Πατριάρχης κατέγραψε τὰς ἐνστάσεις ποὺ ἐγείρουν ἄλλα θρησκεύματα διὰ τὰ ἀνδρώπινα δικαιώματα: ὅτι εἶναι ἐπινοήσεις τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, δούρειος ἵππος τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀντιμετωπίζουν τὸν ἄνδρωπον ἀτομικῶς, ἔχουν προκαλέσει πολλὰ προβλήματα καὶ ἀποτελοῦν φορεῖς τῆς ἐκκοσμικεύσεως, τὴν ὁποίαν ἐνσαρκώνουν. Ὁ Πατριάρχης ἠσθάνδη τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπολογηθῇ ἀπέναντι εἰς αὐτὰς τὰς αἰτιάσεις καὶ νὰ ὑπερασπισθῇ τὰ ἀνδρώπινα δικαιώματα μὲ κάδε τρόπον.

Μάλιστα ἡ ὑπερασπιστικὴ γραμμὴ ἐπεκτάδη καὶ ἔναντι τῶν Ὀρδοδόξων, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἀναβιώνουν ἕνα «Ὀρδοδοξισμὸ» κατὰ τῶν ἀνδρωπίνων δικαιωμάτων λέγων συγκεκριμένα ὅτι:

«Δυστυχῶς ὑπάρχουν στὸν ὀρθόδοξο κόσμο κύκλοι καὶ ἄτομα ποὺ ἀντιμετωπίζουν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ὡς κίνδυνο γιὰ τὴν ὀρθόδοξη ταυτότητά μας. Γενικὰ θεωροῦν τὰ

ἀνθρώπινα δικαιώματα ὡς 'φονταμενταλισμό τοῦ μοντερνισμοῦ' καὶ τὴ συζήτηση γιὰ αὐτὰ 'εἰσαγόμενο λόγο'. Τὰ ἄτομα αὐτὰ καὶ οἱ κύκλοι αὐτοὶ ἀδικοῦν τόσο τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ὅσο καὶ τὴν Ὀρθοδοξία. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀποτρέπεται κάθε εὐκαιρία γιὰ μία θετικὴ συμβολὴ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ Θεολογίας στὸ ζήτημα ἀνθρώπινα δικαιώματα».

Μὲ αὐτὰ ὁ Πατριάρχης εἶχε κάνει ἤδη εἰσαγωγὴν εἰς τὰ ὅσα ἤθελε νὰ δώση ἐν συνεχείᾳ ἔμφασιν. Τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν δὲν ἀποτυπώνει ὀρθῶς τὰ ὅσα ὑπεστήριξεν ὁ Πατριάρχης ἢ μᾶλλον ἐπιμελῶς ἀπέκρυψεν ὅτι ἐπανέλαβε τὰς κακοδόξους δέσεις τοῦ Σεβ. Περγάμου.

Ἤρχισεν ἀπὸ τὸ αὐδαίρετον ἀξίωμα ὅτι τὸ πρόσωπον εἶναι κεντρικὸν σημεῖον εἰς τὴν ὀρδόδοξον θεολογίαν καὶ θεμελιώνεται εἰς τὴν πατερικὴν παράδοσιν. Ἔπειτα κατ' ἐπανάληψιν παρέδεσεν αὐτουσίας δέσεις τοῦ Σεβ. Περγάμου, ὅπως ὅτι «Τίποτε δὲν εἶναι ἱερώτερο ἀπὸ τὸ πρόσωπο» ἢ «Τὸ νὰ εἶσαι πρόσωπον σημαίνει νὰ συνυπάρχης» ἢ «ἕνα πρόσωπο εἶναι κανένα πρόσωπο». Ὅλαι αἱ θεωρίαι τοῦ Περγάμου περὶ τοῦ προσώπου ὡς σχέσιν κ.λπ. εἶχαν συμπυκνωδῆ εἰς τὸν λόγον τοῦ Πατριάρχου, διὰ νὰ καταλήξη ὅτι: «**Ἡ μάγκνα κάρτα τῆς Ὀρδοδοξίας εἶναι ὁ πολιτισμὸς τοῦ προσώπου**»!

Ἦτο ἀναμενόμενον ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ ὅτι δὰ ἠκολούδει ἐπίδεσις κατὰ τοῦ κ. Γιανναρᾶ, καδὼς ὑπάρχει μία ἀντιζηλία μεταξὺ Σεβ. Περγάμου καὶ κ. Γιανναρᾶ διὰ τὸ «πρόσωπον». Ὅμως ὁ Πατριάρχης δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ δεολογικὰς διαμάχας, ἀλλὰ διὰ τὸ πλῆγμα ποὺ εἶχεν ἐπιφέρει ὁ κ. Γιανναρᾶς πρὸ ἑνὸς ἔτους.

Κατὰ τὰς ἡμέρας συνεδριάσεων τοῦ Κολυμβαρίου ὁ κ. Γιανναρᾶς εἶχε παραχωρήσει συνέντευξιν εἰς τὸν κ. Π. Ἀνδριόπουλον, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπεύδυνος διὰ τὸ ἱστολόγιον «Φῶς Φαναρίου», ποὺ ἀναρτᾶ ὅλας τὰς εἰδήσεις τοῦ Πατριαρχείου. Εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν ὁ κ. Γιανναρᾶς μεταξὺ ἄλλων εἶχε χαρακτηρίσει **«τὸ Κολυμβάριον ἀποτυχία καὶ ἁμαρτία, τὶς ἀπαρχές του τυπικὰ δυτικὲς ὅπως εἰς τὸν Παπισμόν, τὴν ὕπαρξιν νοοτροπίας ΚΚΕ κ.λπ. Εἶχεν ὑποστηρίξει ἐπίσης ὅτι ἐφ' ὅσον μετέχουν εἰς τὸ Κολυμβάριον Ἐπίσκοποι χωρὶς ποίμνιον καταλύεται εὐθὺς ἡ ἔννοια τῆς «Συνόδου», ἀναφερόμενος προφανῶς εἰς τοὺς τιτουλαρίους Φαναριώτας Ἐπισκόπους, καὶ ἐπέμεινεν ὅτι Μεγάλη Σύνοδος μπορεῖ νὰ εἶναι μόνο ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν μετέχουν ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἔχουν ποίμνιον, ἄνευ ἐξαιρέσεων. Ἐπιπροσθέτως εἶχε θεωρήσει κατεπείγουσαν ἀνάγκην νὰ ἔλθη τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην «μήπως καὶ μπορέσει νὰ ὑπάρξει καὶ πάλι Πατριαρχεῖο ποὺ νὰ κομίζει τὴν παράδοση τῆς ἑλληνικότητας»!** Τέλος ἡ λέξις πρωτεῖον κατὰ τὸν κ. Γιανναρᾶν εἶναι ἀντιεκκλησιαστικὴ καὶ ἀφορᾶ μόνον εἰς τὴν σύγκλησιν καὶ προεδρίαν Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Αὐτὰ ἔγραψεν ἐπίσης εἰς σειρὰν ἐπιφυλλίδων εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καδημερινή».

Προφανῶς ἐξωργίσδη ὁ Πατριάρχης καὶ τὸ διετήρει ἐν τῇ καρδίᾳ του ἕως αὐτὴν τὴν ἡμέραν, διὰ νὰ ἀνταποδώση. Προχωρῶν εἰς τὴν ὁμιλίαν του διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἀνδρωπίνων δικαιωμάτων διετύπωσεν ἕξι προτάσεις διὰ τὴν σχέσιν Ὀρδοδοξίας καὶ ἀνδρωπίνων δικαιωμάτων. Πρῶτον, ἐζήτησε νὰ σταματήσουν οἱ Ὀρδόδοξοι νὰ μάχωνται τὸ πνεῦμα τοῦ Διαφωτισμοῦ. Δεύτερον, ἀνέφερεν ὅτι ἡ ἀνδρωπολογία τοῦ μοντερνισμοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ δὲν εἶναι ἀσύμβατοι. Παρέδεσε χαρακτηριστικὰ εἰς αὐτὸ τὸ πλαίσιον ἀπόσπασμα ἀπὸ γραπτά τοῦ κ. Γιανναρᾶ, τὰ ὁποῖα ἀπέδωσε μὲ ἔξοχον τρόπον ὁ ἀνταποκριτὴς κ. Παναγιώτης Κουπαράνης διὰ τὴν Deutsche Welle ὡς ἑξῆς:

«Στὶς γραμμὲς τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπικρατεῖ ὁ φόβος πὼς ὁ μοντερνισμὸς εἶναι μία μορφὴ δυτικοῦ ἡγεμονισμοῦ ποὺ θέτει σὲ κίνδυνο τὸν ὀρθόδοξο τρόπο ζωῆς. Ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ παραδείγματα γιὰ αὐτὴ τὴν ἀντίληψη ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀνέφερε τὸν Χρῆστο Γιανναρᾶ, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζει τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὴ Νεωτερικότητα δύο «ἀντικρουόμενους» πολιτισμοὺς καὶ ὑποστηρίζει πὼς τὰ «εἰσαγόμενα ἀπὸ τὴ Δύση» στὸν ὀρθόδοξο κόσμο ὁδηγοῦν «σὲ ἕνα εἶδος πολιτικῆς σχιζοφρένειας.» Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἀντιλήψεις συνιστοῦν, σύμφωνα μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, διαστρέβλωση».

Ὡς τρίτον, ὅτι πρέπει νὰ λάβωμεν σοβαρὰ ὡς Ὀρδόδοξοι τὰ ἀνδρώπινα δικαιώματα, καδὼς δὲν ταυτίζεται εἰς αὐτὰ τὸ ἄτομο μὲ τὸν ἀτομισμόν. Τέταρτον, ἐπεσημάνδη διὰ πολλοστὴν φορὰν ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ 1872 κατεδίκασε τὸν ἐδνοκεντρισμόν. Πέμπτον, ἔδεσε σχεδὸν ὡς τετελεσμένον γεγονὸς νὰ ἀποδεχδοῦν ἡ Ὀρδοδοξία καὶ ἡ δεολογία τὰ ἀνδρώπινα δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ὄντως ἔχουν ἐκκοσμικευμένον χαρακτῆρα, ὅμως ἡ ἀξία τοῦ ἀνδρώπου πηγάζει ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἕκτον, ἐτοποδέτησε τὴν ἀλληλεγγύην ὡς κομβικὸν σημεῖον συναντήσεως τῆς Ὀρδοδοξίας μὲ τὰ ἀνδρώπινα δικαιώματα. «Νὰ δώσουμε οἱ χριστιανικὲς ἐκκλησίες κοινὴ μαρτυρία. Τὸ εἶπα πολλὲς φορές… **Ἕνας διαιρεμένος χριστιανισμὸς δὲν εἶναι πειστικὸς ἐκπρόσωπος τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς εἰρήνης, τοῦ προσώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων… Οἱ θρησκεῖες θὰ πρέπει νὰ ἀνακαλύψουν μέσα στὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα δικές τους ἀξίες καὶ νὰ ἀποδεχτοῦν αὐτὲς σὰν δική τους μαρτυρία στὸν κόσμο**».

Ἡ ὁμιλία ἐτελείωσε μὲ ἔμφασιν τοῦ Πατριάρχου ὅτι «Οὐσιαστικὴ προτεραιότητα γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας παραμένει ταυτόχρονα ἡ δέσμευσή μας γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ὁ τόπος κάθε ἐλευθερίας, πυρήνας τῶν ὁποίων δὲν εἶναι τὸ δικαίωμα τοῦ ἀτομισμοῦ ἀλλὰ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ διακονία, gene libertas ποὺ δὲν εἶναι ἀνθρώπινη ἀξία ἀλλὰ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ». Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ θὰ ὑπεστηρίζαμεν τὸν Πατριάρχην διὰ νόμπελ ἀνθρωπισμοῦ, ἀφοῦ ὅμως καταθέση διὰ παντὸς τὸ ὠμοφόριόν του.

Σεβ. Καλαβρύτων: «Δὲν ἀναγνωρίζω τὴν Σύνοδον οὔτε ὡς «Μεγάλη» οὔτε ὡς «Ἁγία»!»

Προκληθεὶς ὁ Σεβ. Καλαβρύτων ἀπὸ τὸν δεολόγον κ. Σημάτην γραπτῶς ἀπεσαφήνισε τὴν δέσιν του ἔναντι τῶν Παπικῶν, τοῦ Κολυμβαρίου καὶ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Παραδέτομεν μέρος ἀπὸ τὴν ἀνάρτησίν του εἰς τὴν προσωπικήν του ἱστοσελίδα τῆς 29ης Μαΐου 2017:

«Οἱ Παπικοὶ τί εἶναι; Αἱρετικοὶ ἢ Σχισματικοί; μὲ κατηγορεῖτε, ἐπειδὴ ἐχαρακτήρισα τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ὡς Σχισματικούς… 1. Προσωπικῶς, ὡς ἄτομο καὶ ὡς πιστός, πιστεύω καὶ διακηρύσσω, ὅτι οἱ Παπικοὶ εἶναι αἱρετικοί! 2. ΕΠΙΣΗΜΩΣ ὅμως ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ὀρδοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν δύναμαι εἰ μὴ νὰ ἀκολουθήσω τὴν ἄποψη τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι οἱ Παπικοὶ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ, ἀλλὰ σχισματικοί!

Ἀπόδειξη: Τὸ πρόβλημα θὰ μᾶς τὸ λύσει ἡ ἀναφορά μας στὸ Μυστήριο τοῦ Γάμου, δηλ. οἱ μικτοὶ γάμοι. Ὡς γνωστόν, ὁ γάμος μεταξὺ μιᾶς Ὀρδοδόξου νέας καὶ ἑνὸς Χιλιαστῆ νέου ΔΕΝ ΕΥΛΟΓΕΙΤΑΙ! Ἀντιθέτως ὅμως ΕΥΛΟΓΕΙΤΑΙ ὁ Γάμος μεταξὺ μιᾶς Ὀρδοδόξου νεάνιδος καὶ ἑνὸς Καθολικοῦ νέου! Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τί ἀποδεικνύει; Ὅτι ὁ γάμος μὲ τὸν Χιλιαστὴ δὲν ἐπιτρέπεται, διότι ὁ Χιλιαστὴς εἶναι αἱρετικός. Ἐπιτρέπεται ὅμως ὁ μικτὸς γάμος μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, διότι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ κατατάσσονται στοὺς Σχισματικούς! Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπάρχει μυστηριακὴ-ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν ὁ γάμος τους, κατ' οἰκονομίαν, τελεῖται ξεχωριστά. Γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη γυναίκα ὁ γάμος γίνεται στὸν Ὀρθόδοξο ναό, γιὰ τὸν Καθολικὸ ἄνδρα ὁ γάμος γίνεται στὸ ναὸ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν. Ἐπὶ πλέον οἱ μελλόνυμφοι πρέπει νὰ ὑπογράψουν Δήλωση, ὅτι τὰ παιδιά τους θὰ βαπτισθοῦν κατὰ τὸ Ὀρθόδοξο δόγμα, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ γαμβρὸς εἶναι Ὀρθόδοξος! Ὅλα αὐτὰ τί ἀποδεικνύουν; Ὅτι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ δὲν κατατάσσονται στοὺς αἱρετικούς! Γιατί, ἄραγε, ἀπαγορεύεται ὁ μικτὸς γάμος μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ; Μόνο καὶ μόνο, διότι οἱ Χιλιαστὲς ὄχι μόνον κατατάσσονται, ἀλλὰ καὶ εἶναι ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ!

Ἂς προσθέσουμε ἕνα ἀκόμη ἐπιχείρημα: Ἕνας Καθολικὸς γίνεται δεκτὸς στὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας μόνο μὲ τὸ Χρῖσμα καὶ μὲ ἕνα λίβελλο, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκηρύσσει τὶς κακοδοξίες τῶν Καθολικῶν! Ἀντιθέτως ὁ Μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβᾶ, ὁ Μουσουλμάνος, ὁ Ἄθεος κλπ. γίνονται δεκτοὶ μόνον μὲ τὸ ἅγιο βάπτισμα! (Δὲν ἔχει σημασία τὸ γεγονός, ὅτι κάποιοι Ζηλωτὲς κληρικοὶ τῆς